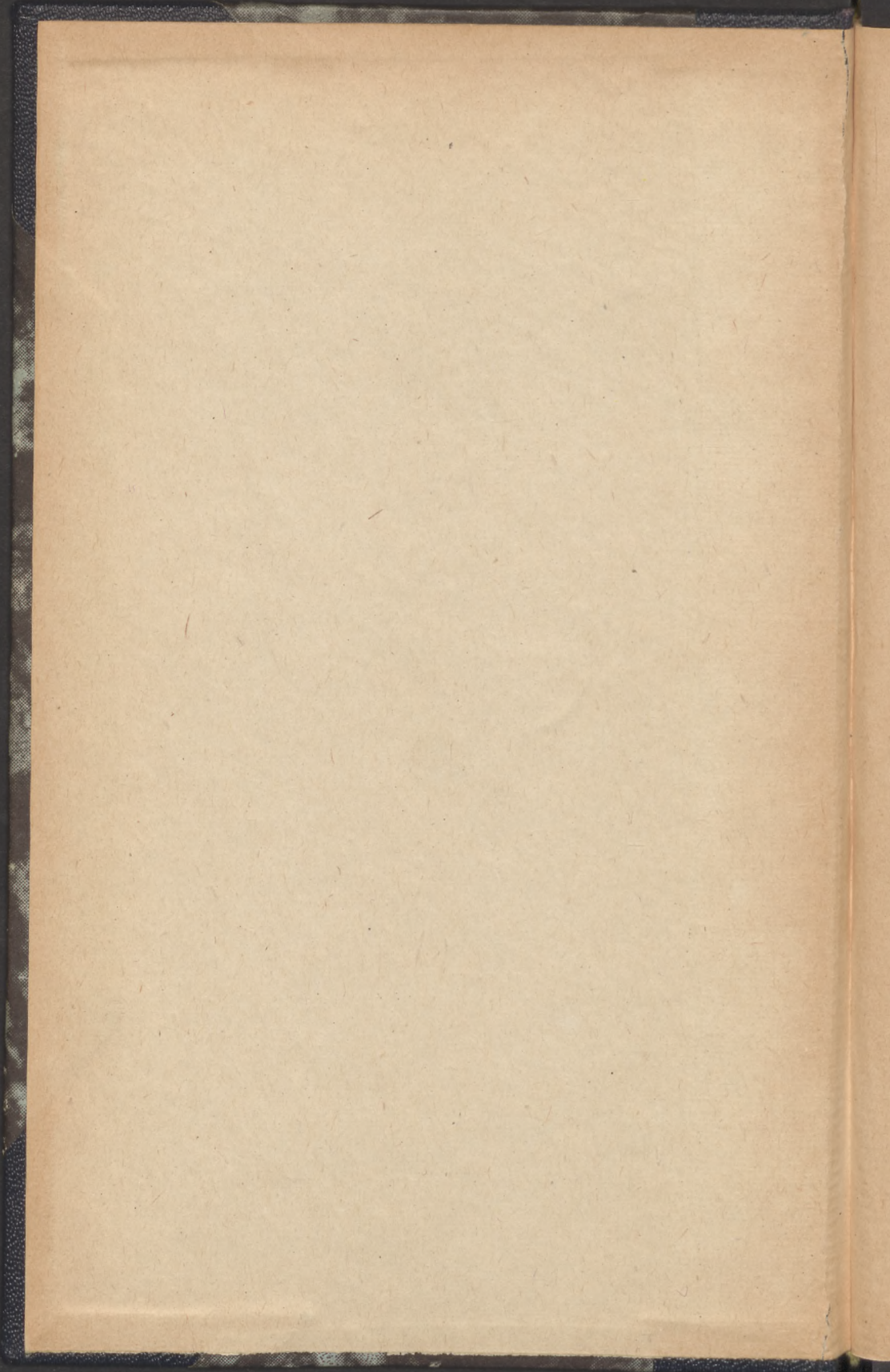
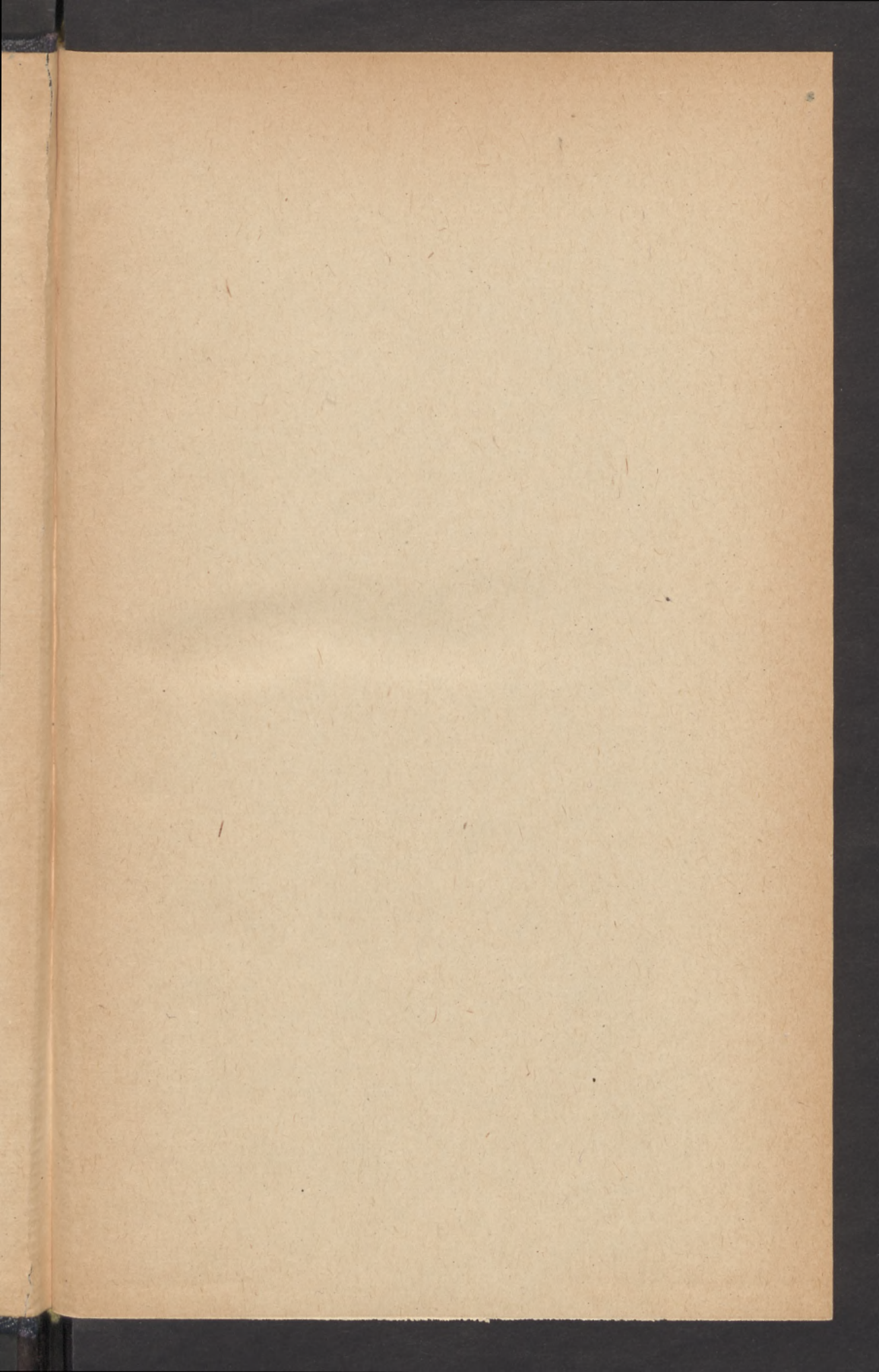
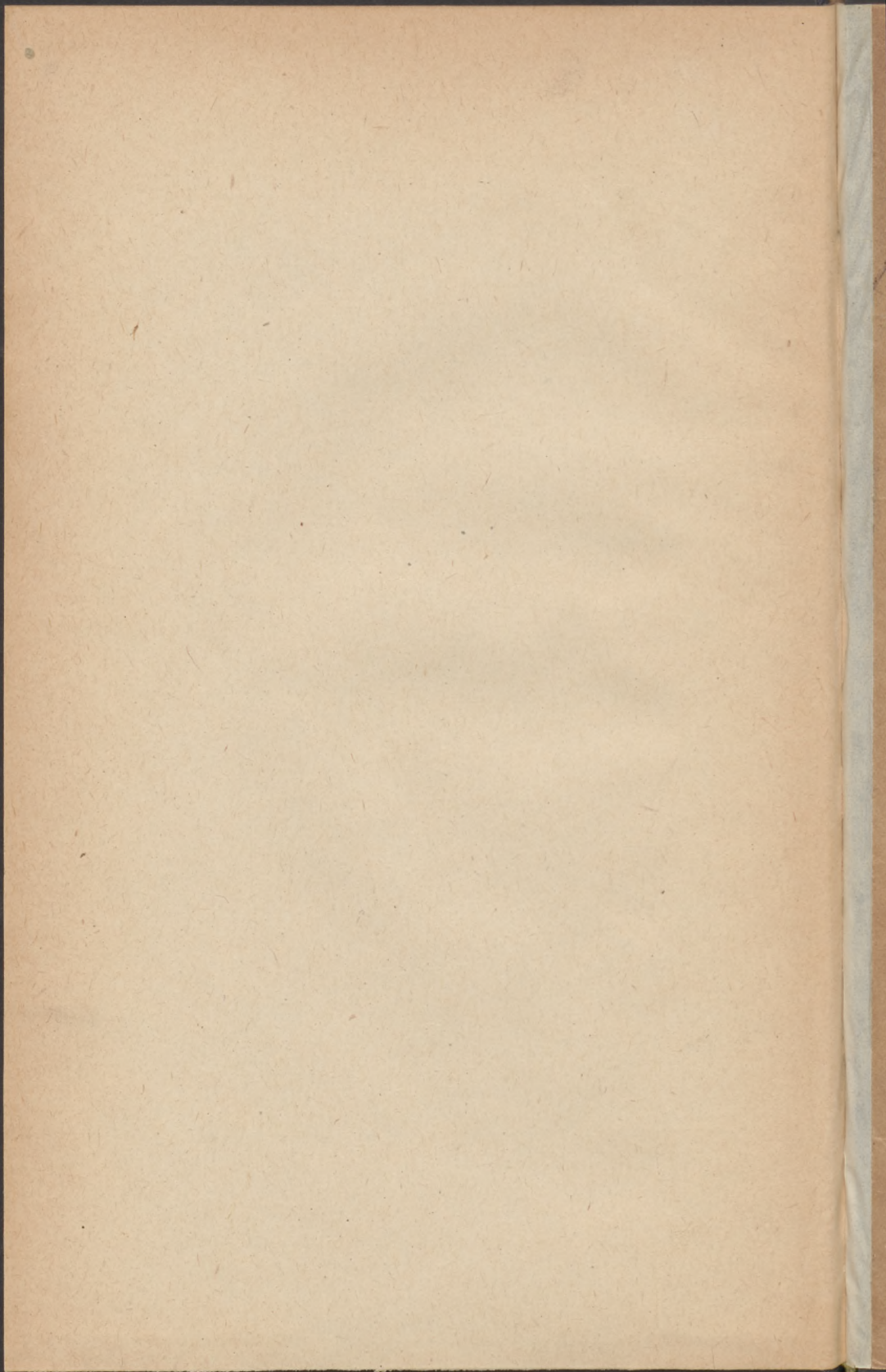

191.426

191426

SZÉP ERNŐ

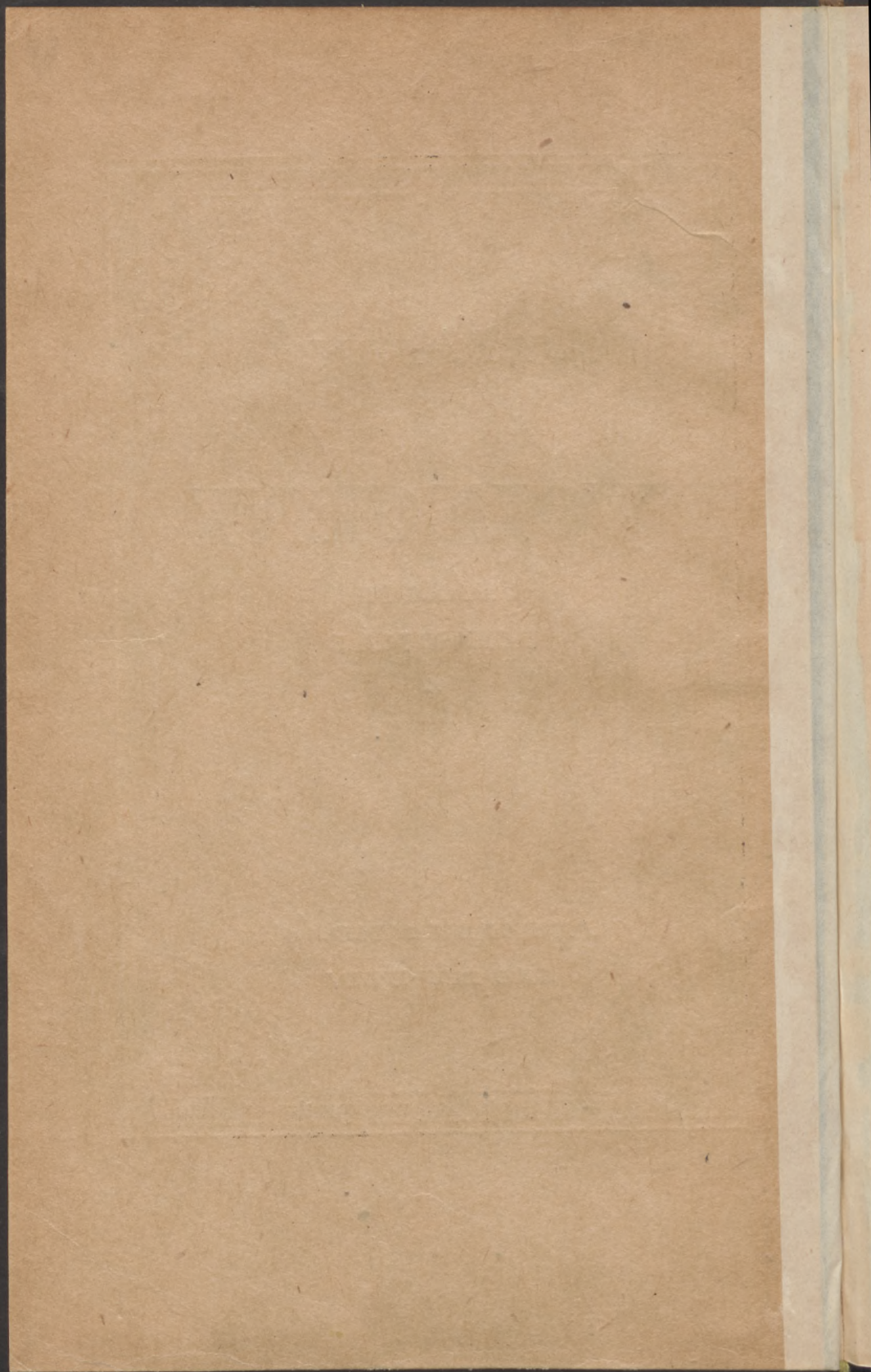
VOLEGÉNY

HÁROM
FELVONÁS

+

PEGAZUS KIADÁS

LEIPZIG · WIEN

SZÉP ERNŐ

VŐLEGÉNY

HÁROM
FELVONÁS

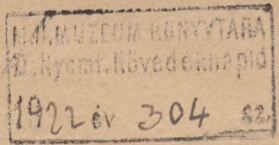

PEGAZUS KIADÁS
LEIPZIG—WIEN

G. o. Must bo
1412

Copyright by
Dr. Marton Sándor, Budapest

C. G. Röder G. m. b. H., Leipzig. 838022.

Szerepek:

PAPA

ANYA

KORNÉL

MARISKA

DUCI

ZOLI

LALA hetedik gimnazista

FATER

RUDI fogász

GYENGUSNÉ, mozi zongorista

SÁRI

NUSI

} táncosnők a Casinóból

PIMPI karmester, Nusi férje

ÉDES BABA, néma szereplő

PENDZSI, kis székely szolgáló

Történik épen a háboru előtt itt Pesten.

191426

(R
2)

I. felvonás.

(Lakószoba. Gázlámpa csüng. Divány. Varrógép. Irógép kis asztalon. Alatta könyvespolc. A falon Milán és Natália. Az alatt erős színekkel himezett Házi Áldás. Az asztalnál ülnek: Anya, Zoli, Mariska. Anya egyik kezében füzet. Orrán pápaszem. Zoli sürgősen ír. Az asztal tele van kék borítékkal félig, félig babavarráshoz való anyaggal, festékkel pemzlikkel. Mariska festi egy baba arcát. Háttérben ajtó a hálószobába. Balra ajtó az előszobába. A háló ajtaja nyitva van.)

KORNÉL (hangja a hálóban). mmmm. (A Holnapután dallama szórakozottan kihagyásokkal.)

ANYA (miközben a függöny felmegy): Őrsvezető Alsősüzig (felnéz).

ZOLI (keze vacillál a tollal): Upé?

ANYA: Ada Bácsbodrog.

ZOLI (ír).

ANYA (másik kezével elkapja Zoli elől a megírt borítékot, a többi tetejére teszi): Tek. Fodor Jeremiás járásörmester Tordaszentlászló.

ZOLI (az égbe néz): Haaah. (Ír.)

ANYA: Tordaaranyos (elkapja a borítékot, a többire teszi). Szemem. (Egy pillanatra szemüvegére teszi tenyerét.) Hol vagyok? Fo—fo—fodor!

ZOLI (felnéz): Anya!

ANYA: Forbáth Lukács tizedes.

ZOLI: O! (Elgyüri s ledobja a borítékot, másikat kap, ír.)

ANYA: Vásárosmiske Vas. (Elveszi a borítékot.) T. c. Fonyó Sándor őrsvezető Lesencetomaj u. p. Letenye Zala.

KORNÉL (hangja): Holnapután. (Tovább dalol.)

ANYA: Tek. Friedmann Izidor tizedes Hajdúvámosperces Hajdu. (Hátrahuzza magát.) Hátam.

ZOLI: Hajdu. *(Tolla ugrál, Anyára néz.)*

KORNÉL *(hangja)*: Holnap, ha alkonyul, jöjj hát el még-
egyszer. *(Tovább dúdol.)*

ANYA *(Kornél éneke közben)*: Futó Dániel járásőrmester
Jászsalsószentgyörgy Jásznagykunszolnok. *(Hátra rimán-
kodik.)* Kornél, fiam. *(Huzza a nyakát.)* Nyakam.

ZOLI *(ir)*: Ne tessék énekelni.

KORNÉL *(hangja)*: Mamám a mamája papám a papája.

ANYA: Kornélkám az isten áldja meg.

ZOLI: Nem fogok dolgozni! *(Fel akar ugrani.)*

KORNÉL *(hangja)*: Ni csak alig nyitottam ki a számat.

MARISKA *(a háló felé néz)*: Ugyan tegye be az ajtót. Nem
fáj már a feje? *(Az ablakra néz.)* Duci hol marad?

ANYA *(Mariskához)*: Biztos túlóra megint.

ZOLI: Kéérlek!

ANYA: Tc. Fűzi János örvezető.

KORNÉL: Pardon. *(Nevet. Egy pillanatra látszik a háló
ajtójában. Becsapja az ajtót, hangja gyengébben hangzik.
Lalalla, lalalla.)*

MARISKA *(odanéz, sóhajt)*: A fogász. *(Lehajtja a fejét.)*

ANYA: Szamos-Nagygoroszló Szilágy. *(Csóválja a fejét.)*

ZOLI: Szilágy.

ANYA *(elveszi a boritékot)*: Karjaim. *(Balkezeivel megsi-
mogatja jobb karját.)*

(Csengetnek.)

KORNÉL *(kiesik az ajtón)*: Gyengus néni! Gyerekek! *(Nyom-
kodja homlokát.)*

MARISKA *(feláll)*: Hoogyne! Duci.

KORNÉL: Nyitom én. Jaj! *(Az előszoba ajtó felé siet.)*

ANYA: Lelkem Gyengusné csak háromra mondta, hogy oda-
megy, hogy lehetne még itt.

ZOLI: Tovább tovább!

MARISKA *(eltolja Kornélt)*: Válogasson inkább sárga sely-
met! *(Megy ajtót nyitni.)*

ANYA: Hol vagyok. Várjon, ki jön. Szemem. (*Megnyomja szemét, az ajtóhoz fordul.*) Az a gyerek még nem ebédelt.

KORNÉL (*Mariska székébe veti magát, a selyembe nyúl, aztán két tenyérrel az asztalra csap*): Jaaj.

ZOLI (*felugrál*): Kornél! (*Öklét emeli, leereszti.*) A cimek!

ANYA: Összezavarja itt az egészset! Én nem bánom. Négy-száz sincs. (*Igazítja a lecsuszott boritékkazlat.*) Mikor lesz ki az ezrem!

ANYA (*hátradől, kiereszti a füzetet a kezéből*): Hátam!

KORNÉL (*felugrik*): Nagy szerencsétlenség, adja, visszarakom.

ZOLI (*elüti a kezét*): Hagyja. Anya elalszol.

KORNÉL: Megnézem. Jaj. (*Szalad kinyitja az előszobaajtót kidugja fejét, megbiccenti.*) Jónapot. (*Lassan beteszi az ajtót, fáradtan jön az asztalhoz.*) Gáz. (*Megáll, a selyemben piszkál. Egy himbabát felvesz a másik székéből, megnézi, félkarjánál fogva megforgatja.*)

ANYA (*felvette a füzetet*): Tek. Gabányi Antal járőrvezető Bogyiszló up.

KORNÉL (*odasétál az ablakhoz, forgatja a babát, kinéz az ablakon, dudolja a Holnaputánt.*)

ZOLI: Várj. Up. Uu péé. (*Majdnem elsírja magát.*) A tanárokat meg a bíróságot a protekciósok kapják, hizelegnek a szolgának.

ANYA: Karjaim. (*Jobbkezeivel balkarját simítja. Leveszi a pápaszemét. Ásít.*)

ZOLI: Nekem mindig tanitóság, pénzügyőrség, csendőrség. (*A boritékokra csap ököllet.*) Mogyoróvásárhely! Aki bíróságot kap, háromezret hoz, míg én ezret. Nyomorult szolga, disznó állat.

ANYA (*Szenvedő hangján*): Mér nem hizeleg.

ZOLI (*leül, lenéz*): Diktálj.

ANYA (*felteszi pápaszemét, kézbe veszi a füzetet*).

MARISKA (*bejön*): Kis kulcsokat.

ANYA (*leteszi a füzetet, derekához nyul.*) Megint elvették. Nincs nálam. (*Tapogatja körül a derekát, nézeget.*)

MARISKA (*Anya előtt áll kinyújtott kézzel*): Nálad volt.

ZOLI: Diktáálj!

MARISKA (*Zolihoz*): Gázszámla van. Pénzt kell kivenni.

(*Anyához.*) Hol hagytad a kiskulcsokat? (*Zolihoz.*)

Duci megint bentmaradt.

KORNÉL (*dudol, a babát a nyakába vette, a baba két lábát fogja össze elől a nyakában, jártatja a fejét.*)

ZOLI (*elveszi anya elől a füzetet, behajlik, így fog tovább dolgozni.*)

ANYA (*Kornélhoz*): Nincsenek magánál? (*Feláll, a földre néz.*)

MARISKA (*Kornélhoz*): Nem látta a kiskulcsokat?

ANYA: Hová tettem. Ebéd előtt magánál volt.

MARISKA: Visszaadtam. Kornél!

KORNÉL (*idefordul az ablaktól, jön*): Tessék?

ANYA (*ütögeti az asztalt*).

ZOLI (*sírós hangon, dolgozva*): Naa.

MARISKA: Hol van? Nem látta?

KORNÉL: Mit.

ANYA (*besiet a hálóba*): Sifonba maradt.

MARISKA (*Kornélhoz*): Azt! Maga tudja hogy hijják. Már megint odaadja a fejét. (*Gesztus.*) Mit csinál avval a babával, még meg se száradt az arca. Jaj adja már! (*El akarja kapni a Kornél nyakából a babát.*)

KORNÉL (*nyújtja*): Tessék, tessék nem tudtam.

MARISKA (*sürgösen megnézi a baba fejét, a diványra dobja, befut a hálóba*): Azt se tudom, van e még pénz. (*Berántja az ajtót maga mögött.*)

ZOLI (*Kornélhoz, fel se nézve, szépen*): Diktáljon egy kicsit.

KORNÉL: Moost? Oly ideges vagyok nézze. Kiszólok ezeknek, itt várnak. (*Az előszobaajtóhoz fut, nyitja, kiszól*): Azonnal, csak... (*Kiment, az ajtót behuzta.*)

ZOLI (*nézi a füzetet*): Utolsó posta. (*Sóhajt, behajlik a füzetbe.*)

ANYA (*kiszalad a hálóból*): Hisz kinnmaradt a konyhába, ott van a stelázsín. (*Ki az előszobaajtón.*)

MARISKA (*Anya után szalad, beteszi maga után a háló ajtaját*).

KORNÉL (*bejön*): Milyen helyes gyerek ez az egyik. Angol bajusza van.

MARISKA (*beszalad az előszoba ajtón, át a szobán, be a hálóba*).

ZOLI: Kornélka! (*Ideges.*)

KORNÉL: O, nem gusztusom az angol bajusz. (*Énekelve be a hálóba.*) Neem gusztusoom, jöjjön a holnapután.

MARISKA (*kisiet a hálóból, pénzt olvas a kezében, kimegy az előszobaaajtón, nyitvahagyja.*)

KORNÉL: (*beteszi Mariska után a háló ajtaját, bent danolász*): Taalla, aalla.

ANYA (*bejön az előszobaaajtón, az asztal felé. Kezében a kulcs-csomó*).

ZOLI (*felnéz, könnyörög*): Aanya.

ANYA: Fáradt vagyok Zolika. Vállam. (*A kulcs-csomót az asztalra hajtja.*) Adja azt a füzetet. (*Leül, felveszi a szemüveget, felteszi.*)

ZOLI (*nemet integet, ír*).

ANYA (*lebuktatja fejét, karbateszi kezeit*): Szemem.

MARISKA (*bejön az előszobából, behúzza az ajtót. Leül a helyére, felvesz egy babát, ránéz Anyára s Zolira, a háló ajtajára, az ablakra. Sóhajt s lehajlik a munkára.*)

(*Csengetnek.*)

ZOLI: Hn! (*Fejét csóválja, ír.*)

KORNÉL (*kitör a hálóból*): Nem csengettek?

MARISKA (*felállott*): Maradjanak. Most jön. Szegény gyerek. (*Leteszi a babát az asztalra, ki az előszobaaajtón.*)

ANYA (*emeti a fejét*): Nyakam. Na ez a lány avval az irodával.

KORNÉL (*odaugrik anyához, magcsókolja a feje tetejét, átöleli nyakát*): Gyengusnéni! (*Kettőt ugrik.*) Anya, jaj! (*Az előszobaaajtó felé ugrik.*)

LALA (*betör, kék sportlap áll ki zsebéből. Hajdonfött. Olyan*

fiu, hogy keze lába kilóg a ruhájából. Mint a láva):
Eftécé győzött kettő null barátom Slózi benyomott két dugót.

KORNÉL: Mm, hólyag. *(Kacag, aztán csalódottan indul a háló felé.)*

ZOLI *(felkapta fejét az írásból, kitátja száját.)*

ANYA *(legyint):* Lala!

MARISKA *(névetve jön be):* Tessék, vendég. A köszönést hol hagytad?

LALA *(odabukik anya kezére):* Káiccsókolom Mariska néni. *(Utánna hajlik Kornélnak.)* Káiccsókolom Kornélka. Szervusz Zoli. *(Feltépi Zoli kezét, egy szuszából tovább, düllöngve az áhitattól.)* Te Slózi benyomott olyan két dugót.

ZOLI: Te, mondd, mondd. *(Kérdezni akar.)*

KORNÉL *(visszafordul, ugrik Lala felé):* Gyere puszilj meg Lala.

MARISKA *(helyére ül, foglalkozik).*

LALA: Kettőt kapásból, te csak úgy zúgott a belső kapufa. *(Balról jobbkézze, jobbról balkézze lapos pofont ad magának.)*

ZOLI: Mondd, mondd. *(Nem jut kérdéshez.)*

ANYA *(feláll, ásít, indul a hálóba).*

KORNÉL: Lala hallod! *(Névet, nyújtja karjait Lala felé.)*

LALA: Hú te a tribünön. *(Beszélés közben lassú lapos pofonokat ken magára, nekidülve.)*

KORNÉL: Lala, te szemtelen! *(Indul Lala felé.)*

MARISKA *(Lalához):* Ne kiabálj!

ZOLI: Volt zri? Igen?

LALA: Micsoda zri te. *(Előre düll folyton.)* Barátom zri i i

KORNÉL *(odabokázott Lalához, hátúlról elkapja fejét, megcsokolja az arcát).*

LALA *(ki akar bontakozni, elkapja fejét, közben):* Naa, naa. *(Zsebéből a sportlap kiesik.)*

ZOLI: Kornél, kérem! *(Lebukik, felveszi a sportlapot, s hol a lapba, hol Lalára néz.)*

LALA: Az állóhelyisták meg akarták rakni.

KORNÉL *(nevetve húzza egy karral Lalát hátra, s döngeti a hátát ököllel).*

LALA: Aaa bi i ró ró röt betörtek a páhályáháára naaha!
Naah! *(Kiszabadul.)*

ZOLI *(felugrott, visszaül).*

MARISKA *(nevet, emeli fejét Kornél felé):* Ne féljen majd megmondjuk a fogásznak.

KORNÉL: Sz ez gyerek. *(Előre buktatja Lalát, hátbavágja.)*
Lala eljössz az esküvőmre?

LALA *(tántorog):* Meg akarták rakni a birót, idehallgass.
(Dörzsöli hátát az öklével.)

KORNÉL *(kacagva bosztonforgással indul a hálóba, az ajtó előtt boszton dallamot kezd, berántja az ajtót maga mögött).*

MARISKA *(néz Kornél után, sóhajt).*

LALA: Haa, le lettek csúsztatva barátom, nem lehetett a gólokat letagadni. Payer, te! Bródy! Hü. *(Tenyere az arcán, húzza le a fejét jobb felé.)*

MARISKA: Zoli. Sorsjegyek.

ZOLI *(eszmél, a füzethez nyul).*

LALA: Fejelt, mint egy isten a Bródy! Barátom. De Kertész Kettő. *(Pofon.)*

MARISKA: Ne harangozz már. Hagyd dolgozni. Zoli mindjárt diktalok én, most ugyanis fodrozás jön. *(Mutatja a nőstény babát, amelyen dolgozik.)*

(Csengetnek.)

ZOLI *(Mariskához hálásan intve):* Jó.

MARISKA: Na, Duci. *(Feláll.)* Szegény gyerek! *(Megy a konyhai ajtó felé.)*

LALA *(nyomott hangon):* Kertész Kettő höö, kü öreg focista. *(Mellényzsebéből két cigarettlit kapart ki. Egyet a Zoli szájába dug, egyet a magáéba. Tüzet ad Zolinak, ő is rágyujt.)*

ZOLI *(odaadja a lapot, közben is néz a lapba, aztán folytatja az írást):* Kösz. Ülj le. Ne a lap.

LALA (átvette a lapot, megy a diványra olvasni).

(Lenn az utcán rákezdi a verkli. Valami Tatárjárás.)

ANYA (kidugja fejét a hálóból): Duci?

KORNÉL (anya háta mögött felugorva): Ki az?

GYENGUSNÉ (hangja): Mondom azonnal kedvesem. (Berepül az előszobaajtón.) Hol vannak, jaj nagysám, Kornélka!

MARISKA (Gyengusné után besétál, betette az előszobaajtót).

KORNÉL (kitör anya mögül): Gyengusné, jé mondtam!

ZOLI (felnéz, Lalához): Te, széket!

ANYA (siet előre Kornél után).

GYENGUSNÉ (kezet fog anyával): Kisztihand. Kornélka szervusz drága! (Beszélés közben folyton megszijja az orrát, fejét felkapkodva.)

KORNÉL (ráesett Gyengusnéra): Gyengus néni édes! Volt? Beszélt? Mit beszéltek? Mit mond? (Cirógatja, rázza, lehúzza a fejét, megcsókolja a csipkekendőjét.)

MARISKA: Várjanak. Lala széket.

GYENGUSNÉ (visszaölelte Kornélt): Ndrágám. Na hát csuda dolog! Mindjárt jön, vizitel. Nagysád! (Forog.) Mariskám, gyerekek.

KORNÉL: Neem! (Gyengusnéra esik.)

MARISKA: Micsoda? A fogász?

ANYA: Hogyhogy? Még ma? Fejem.

GYENGUSNÉ: Hát kérem. (Fekete csipkekendője sarkába törli az orrát. Gyakorolni fogja mig szerepel.)

LALA: Slózi! (Pofon.)

GYENGUSNÉ: Hogy szaladtam! (Köhög, rekedten.) Jaj olyan beteg vagyok! (Mellére kapja kezét.) Hadd gyujtsak rá.

ZOLI (szigoruan): Széket Lala!

LALA (Mariska felé): Ts ék? (Felugrik, székiért megy.)

KORNÉL (leolvad Gyengusnéról): Gyengus néni! (Homlokára kapja két tenyerét, körbe tapogatja homlokát.)

GYENGUSNÉ: Szaladtam! (Kivette táskájából a cigarettlit.) Épen felkelt.

MARISKA: Most, délután?

GYENGUSNÉ: Kérem éjjeli munkája volt.

ANYA: Egy fogásznak!

KORNÉL: Hát hogyne!

ANYA: Üljön le nagysád. Lábam.

GYENGUSNÉ: Sürgős tömés igen, nahát drága fiu kérem,
(Zolihoz.) Egy kis tüzet Zolika.

LALA (széket tölt Gyengusné alá, tüzet ad neki hátulról, cigarett-
jéről, megy vissza a diványra).

ZOLI (lebujt fejfel dolgozik).

GYENGUSNÉ (leesve a székbe): Le se ülök csak azt akarom
mondani.

MARISKA: Mit mond az a fiu?

LALA (odabukott Zoli mellé, lehajolva s félkézzel hosszú po-
fonokat adva magának, mutat valamit a sportlapban).

KORNÉL: Mit beszéltek!

GYENGUSNÉ: Na. (Széttárja két karját.) Hát én majd eljövök
este mesélni. (Feláll.) Hát én kipakoltam annyi szépet
a maguk úri házáról, el lehet képzelni, ha én Gyengusné
elkezdem, Kornélka ebből a fiúból vőlegény lesz ha
mondom. Na, nekem már elég praxisom van.

MARISKA (háta mögé megy): Üljön le! (Lenyomja.)

KORNÉL: Na? na? (Keze a homlokán.)

ANYA: Jaj de nem tudok én már hinni. Lábaim. Drága.
(Megcirógatja Gyengusné arcát.)

GYENGUSNÉ (felállva): Mna, kérem! (Visszacirógatja anya
arcát.) Hát elértem, hogy még ma délután idejön vizitre,
mert ugy sincs tánciskola. Jön ozsonnálni. Rendelés
után. Szóljanak. (A széket anya alá nyomja.)

ANYA (leesik a székbe): Jézus isten!

MARISKA: Képtelenség!

KORNÉL: Jaj! (Körülpillantja magát.)

ZOLI (eltőlja Lalát).

LALA (visszaül a diványra. Utközben pofont ragaszt).

GYENGUSNÉ (megnyugtatólag): Egy óra múlva! Lelkeim,
ő maga mondta, hogy akár ma eljön, hogyne mondom

ilyen úriházhhoz bármikor tüstént azonnal szaván fogtam
le kell csipni az ilyen gavallért tüstént azonnal.

MARISKA: Nem tett semmi célzást? Nem?

GYENGUSNÉ: Mariskám, ennek nem kell pénz.

KORNÉL: Egész bolond belém. *(Leveszi kezét homlokáról.)*

Azt se kérte, mi a papa foglalkozása?

GYENGUSNÉ *(gesztussal)*: Előkelő hivatalnok kérem. Gyengusnéra kell bízni.

(Csengetnek.)

KORNÉL: Halljátok? Csak nincs már itt?

GYENCUSNÉ: Á. *(Nevet.)*

MARISKA: Na végre szegény Duci. *(Siet ki az előszobaajtón.)*

ANYA: Megvan a gondom! Ozsonna! *(Feláll.)*

GYENGUSNÉ *(kapkodja magát)*: Szaladok, jelentem a fiunak,
hogy jöhet, hát csak azt mondom.

KORNÉL *(Mariska után szalad, kidugja fejét az előszobaajtón.)*

LALA *(pofonkeni magát, Zoli felé üvölt)*: Pimaszság, az a
hólyag Condrics be lett nevezve a magyar válogatottba!

KORNÉL *(visszakapta fejét)*: Duci! *(Jön vissza, Lala bubjára
üt.)* Nyekrics! Jaaj! *(Felzavarja Lala haját, és szalad
Gyengusnéra.)*

ANYA *(megfogta Gyengusnét)*: Várjon, várjon!

LALA: Naa! *(Tovább olvas.)*

DUCI *(beesik az előszobaajtón. Hóna alatt kis börtáska és
Szinházi Élet)*: Jónapot, szervusztok.

GYENGUSNÉ: Nagysád készüljenek hát megyek, hova tegyem
ezt a bagót *(megfordult, Ducihoz)*: Szervusz Ducikám, pá
gyerekem. Jaj igaz *(a táskába nyúl sürgősen)*.

MARISKA *(elveszi Gyengusnétól a cigarettet, hamútartóba viszi)*:
Duci az ebédje kihült, ne haragudjon.

DUCI: Olyan éhes vagyok. Az a hülye osztályvezető.

ANYA *(átölelte Ducit)*: Én is. Gyomrom.

KORNÉL *(rángatja Gyengusnét)*: Mégis mit beszélt, mit
beszélt?

LALA *(odabuktatja fejét, Duci felé)*: Káiccsókolom.

GYENGUSNÉ: Hoztam két jegyet is a színházból maguknak, Halálzsoké második részt adjuk itt van Ducikám.

MARISKA (*forog, kapkodja a babákat az asztalról*): Hogy csináljak itt rendet?

DUCI (*ledobta a sapkáját és a Színházi Életet egy székre, elveszi a jegyeket*): Mára, jaj de jó. Kivel menjek?

KORNÉL: Öltözni gyerekek, mit veszek fel! Selyembluzom!

ANYA: Én. Én.

KORNÉL: Hány órákor jön? Hány óra? Meghalok! (*Beszalad a hálóba. A verkli elhallgat odalent.*)

GYENGUSNÉ: Papát elő kell trombitálni. Itthon legyen. Ducika.

KORNÉL (*kidugja az orrát a hálóból*): Duci kisasszony pedig.

DUCI (*a háló felé gesztussal*): Elmegy, tudom, tudom.

MARISKA (*markolja az anyagokat és babákat az asztalról, székről Ducihoz*): Először is menjen ki enni. Melegítse meg.

DUCI (*fut ki az előszobaajtón*): Kiesik a gyomrom. (*Utközben belecsap a sportlapba.*) Hogy vagy hólyag.

LALA (*fel akar ugrani*): Olyat szék! (*Tovább olvas.*)

MARISKA: Anya segíts.

ANYA: Combjaim.

GYENGUSNÉ: Repülök! (*Megkapja anya kezét.*) Nagysád!

MARISKA (*Gyengusnéhez szalad*): Hogy fizetünk meg valaha magának?

GYENGUSNÉ: Ne beszéljünk arról!

ANYA: Bizony.

MARISKA: Hogy harcol ezért a Kornélért. (*Megcsókolja Gyengusné homlokát.*)

GYENGUSNÉ (*visszacsókolja. Anyához*): Nagysád, én mióta házassággal foglalkozom, mióta elváltam attól a rabiátus Gyengustól, nagysád! Na csak bizony isten szivesebben szerzek Kornélkának férfit, mint saját magamnak. Kornélkám sikerüljön már.

MARISKA (*veregeti Gyengusné arcát*).

GYENGUSNÉ: Nem kérek semmit. Miért vagyunk szomszédok. Majd csak az isten segítsen. *(Nevet.)* Ne féljenek ez a fogász megcsinálja a számat, megígérte.

ANYA *(legyint, nevet. Aztán panaszosan)*: Szám.

MARISKA: Menjen Gyengus néni, hadd fordítsam fel a lakást *(megcsókolja, megtaszítja)*.

GYENGUSNÉ *(anyához)*: Nagysád! *(Kezet fognak, összeütik orrukat.)*

MARISKA *(felbuktatja Lalát a diványról, kicsapja kezéből a lapot)*: Lala szedd össze a babákat.

GYENGUSNÉ *(anyával az előszobaajtó felé, bekiált a hálóba)*: Kornélkám, pá szivem.

KORNÉL *(a hálóból)*: Drága *(kifut leszakadt hajjal, sütvassal)*. Te gyönyörű Gyengus néni! *(Megcsókoltatja magát.)*

MARISKA *(Lalához)*: Szedj össze selymet, festéket, mindent. *(Zolihoz)* Maga meg hagyja abba! Jaj, el ne felejtsem! *(Kifut az előszobaajtón.)*

LALA *(lóg az asztalhoz)*.

KORNÉL *(Gyengusnén)*: Mondd neki imádom. Egy szót se szólj csak tartjuk szerencsénknek, jaj imádom! *(Vissza a hálóba.)*

(A verkli megint szól lent, távolabb.)

ZOLI *(felállott, szedi össze a boritékokat)*.

LALA *(egy csapat babát felkarol, nézeget, tántorog, elejt egy-egy babát, felszedi)*.

GYENGUSNÉ *(Zolinak és Lalának)*: Pá fiuk!

ZOLI *(fel se néz)*: Szolgája.

ANYA: Áldja meg az én istenem. *(Megy Gyengusnéval az előszoba ajtó felé)*: Lábaim. *(Az ajtóig sietnek, egy egy lépést, minden lépés közt megállnak egyszerre s egymás felé bökkik orrukat.)*

GYENGUSNÉ: Kezeim. Az a zongora, az a strapa!

ANYA: Derekam!

GYENGUSNÉ: Orrom! *(Magasat húz az orrán.)* Ott is van kijárat a zongoránál, ott jönnek, mennek.

ANYA: Szemem.

GYENGUSNÉ: Szemem, mindig az a kép!

ANYA: MÉR nézi a képet?

KORNÉL *(hangja)*: Papám a mamája, mamám a papája, holnapután. *(Tovább dudol.)*

GYENGUSNÉ: Nem nézem, a kép néz, megérezem nagysád. *(Már kinn vannak az előszobában.)*

LALA *(lehajoltában)*: Tudod mi ujság Bugyi a Filatori A. K.-ból átlóg a Lágymányosi Testedzőbe. *(Felállott, nyögve keres helyet a babáknak, egyet megint leejt.)*

ZOLI *(megvetőleg)*: Mert szebb a dressz. *(Megy, a boritékokat, füzetet berakja a kredenc fiókjába.)*

MARISKA *(betör, törőrongy a kezében, máris csapkod, csapkodja, amit ér)*: Vidd be a hálóba a babákat! Zoli! Tinta toll!

ZOLI: Rögtön.

LALA: Hova tegyem?

MARISKA: Csapd az ágyra, eredj már! *(Felemel egy babát, behajítja a hálóba.)* Ne! *(Szalad az ablakhoz.)*

LALA *(beszaladt a hálóba)*.

ZOLI *(az asztalról a tollat tintát felkapta, viszi a kredenc tetejére)*.

KORNÉL *(sikolt bent a hálóban)*: Naa! Takarodsz ki? *(Kacag.)*

MARISKA *(kinyitja az ablakot, hátrafordul közben)*: A konyhába Zolikám.

ZOLI *(fut ki az előszobaajtón)*.

LALA *(kidől a hálóból, egy keze a szemén)*: Hát mér nem szólnak.

MARISKA *(kiabál)*: Abroszt anya! *(Repül körül a törőrongygal, összevissza töröl)*: Zoli menni fog papáért.

KORNÉL *(a hálóból)*: Cigaretta is a kávéházból!

ANYA *(befut a konyhából, tapogatja magát)*: Kiskulcsok! Hova tették! *(Forog.)*

MARISKA: Megettem!

ANYA: Hova tettem. Lala fiam nem láttad?

LALA (*a sportlapot vette fel*): Mit Mariska néni?

ANYA (*beszalad a hálóba*): Eszem!

MARISKA: Duci! Duci! Lala vidd ki a konyhába ezt az irógépet.

KORNÉL (*a hálóból*): Itt nincs, hát hova tetted!

(*A verkli elhallgat odalent.*)

ANYA (*hangja*): Lábaim.

LALA (*rohan az irógéphez, a lap a hóna alatt, viszi ki az irógépet, a lap kiesett a hóna alól*).

ANYA (*fut ki a hálóból, az előszobába*): Kiskulcsok!

ZOLI (*be az előszobából, anyával szembe, alig bírja kikerülni*): Jaj!

MARISKA: Zoli szalad a kávéházba, papa azonnal jöjjön haza, jön az az udvarló ozsonnára. Haza huzza fülinél fogva érti? Várjon a varrógépet bevisszük a hálóba. Fogja meg. (*Odaugrott.*)

ZOLI: Szégyen a varrógép?

MARISKA: Ne szavaljon. Viszem én magam. (*Megkapja a varrógépet.*)

ZOLI (*ugrik, megfogja a varrógépet másik felől*): Vigyázzon én megyek háttal. (*Viszik a varrógépet gyorsan a hálóba.*)

ANYA (*fut be*): Darált kávé sincs. Kiskulcssook! Most láttam ebben a percben! (*Diványon, székeken, kredencen keresi.*)

KORNÉL (*a hálóból kiabál*): Siessenek az istenért! Kiskulcsokat! Fehér selyemblúzom! Félcipőm! Virágce-repet hozatni!

MARISKA (*ki a hálóból, futva*): Anya, abroszt, szalvétát!

ZOLI (*Jön Mariska után, néz körül.*)

KORNÉL (*a hálóból*): Azt az ócska szalvétákat nem tűröm!

ANYA (*az asztalhoz esett*): Itt vannak az isten verte vón meg! Ki lökte ide? (*Fut a hálóba.*)

ZOLI (a könyveket meg rendezni).

MARISKA: Ne bántsa menjen papáért! Azt a szakadt regényeket ki kell vinni! (Kikiált az előszobába.) Lala! Lala! (Az előszoba ajtóhoz fut, kikiált): Van otthon pénzetek? (Megtámasztja egy kezét az ajtófélfához.)

ZOLI (szedett hamar a könyvespolcra négy öt rossz könyvet, szalad az előszobaajtón ki, átbujva Mariska hóna alatt).

KORNÉL (hangja): Jaj anya, még semmi, semmi!

LALA (hangja): Nem hiszem.

ANYA: Hátam.

MARISKA: Duci kész? Lala szaladsz haza kérsz kedvesanyádtól három koronát holnap viszem a kész babákat, lesz pénzem, tisztelem. Jaj cigarettára! Annyi még lesz. Zoli várjon! (Beszalad a hálóba, berántja az ajtót.)

ZOLI (bejön az előszobából, ütögeti a kezét).

DUCI (besiet Zoli után, majszol még): Hagyhattak volna egy falat hust.

ZOLI: Én mondtam. Papa ette meg a magáét is.

DUCI: Szentelenség. (A hálóhoz fut.) Mariska nálam is van harminc krajcár.

ANYA (hangja): Csontjaim.

MARISKA (fut ki pénzzel a kezében, Zolihoz): Hatvan krajcár! (Ducihoz.) Hol az a harminc?

KORNÉL (kinyúl a karjával, lerántja Duci kontyát): Már megint kontyba a haja!

DUCI (sikolt): Kornél! A nyavalya. (Elkapja Kornél kezét, kirántja a hálóból.)

MARISKA: Naa!

KORNÉL: Így ni azért is! (Kacag, fogózik, visszarángatja magát.)

MARISKA: Most veszekednek!

ZOLI: Lányok!

ANYA (hangja): Ne háborodjanak meg. Kornél!

DUCI (emeli a karját): Olyat karmolok a pofájába.

ZOLI: Elég! (Ugrik, elrántja Ducit, az asztalig penderíti.)

- MARISKA: Én megszököm! (*Rácsapja az ajtót a hálóra.*)
- DUCI (*Zolihoz*): Mit lökdös! (*A háló felé.*) Megálljon. Nyomorúlt! (*Sirni akar.*)
- KORNÉL (*kidugja fejét*): Selyemharisnyám, hova hányták, anya!
- MARISKA: Azt a harminc krajcárt. (*Rapid öleléssel*): Duci!
- ZOLI: Hamar hamar!
- DUCI (*felkapja fejét*): Hol a zsákom? (*Szalad a táskájáért, kivesz egy kis erszényt, Mariska tenyerébe önti.*)
- MARISKA (*ezalatt Zolihoz*): Hatvan. Meg harminc kilencven. (*Az ujját emeli.*) Cigaretta, villamos, és ami marad, narancs. (*A harmincat is odaadja.*) Tessék.
- ZOLI: Kalapom. (*Szalad ki az előszobaajtón.*)
- MARISKA (*Ducihoz*): Átszalad Szájékhoz szépen kérem adjanak egy marék darált kávé vagy tiz dekát még ma visszaadom nem érek rá darálni ne mondja meg miért.
- DUCI: Ugyis tudják.
- KORNÉL (*dudolás közben a hálóból*): És vagy harminc kocka cukrot.
- MARISKA: Ha nincs felszalad Schlimmnéhez adjanak kávé legyenek szivesek adják ide a rózsaszin ozsonnaszalvétákat és hozza vissza Reviczkyt.
- KORNÉL (*kivágódik a hálóból, alsószoknyában ingvállban*): Púderem ki hányta el, púderem. (*A kredenchez szalad, kiránt egy fiókot, visszacsapja.*) Púderem!
- MARISKA: És ha lehet adjanak négy koronát.
- DUCI (*Kornélhoz*): Nincs szükségem a puderjére!
- MARISKA (*toppant*): Szépen kéretem holnapig holnap viszem a Modern Műhelybe a kész babákat.
- KORNÉL: Anya te tetted el, te is használtad. (*Vissza a hálóba, berántja az ajtót.*)
- MARISKA: Holnap kapok pénzt esküdjön meg nevemben Mancival beszéljen érti tiszteltetem.
- ANYA (*ki a hálóból, tapogat a derekán, el akar ájúltni.*) Kis-kulcsok! (*Támolyog az előszobaajtó felé.*) Bokám.

- KORNÉL (*hangja*): Mariska, cseléd! Rózát kérje el!
- MARISKA (*az előszobaajtóba kiált*): Várjon Duci. (*Kiszalad.*)
- ANYA (*Mariskával szemben, belebotlik.*) Eresszen! (*Nézeget, szédül.*) Kiskulcsok hova bújtatok, szóljatok!
- KORNÉL (*ki a hálóból, Fehérselyembluz, fekete alj. Kézi tükörbe néz*). Tiszta a blúzom? Felvegyem a Mariskáét? (*Megáll háttal anyának, igazgatja haját, szempilláit a kézi-tükörben.*)
- ANYA: Fejem. (*Kornélt huzgálja, letérdel mögéje.*) Tiszta, tiszta. Térdeim. (*Egyengeti Kornél szoknyáját.*)
- KORNÉL (*egy kézzel hátranyul*): Itt van. A korc ki van szakadva, tessék.
- ANYA: Hol hol?
- KORNÉL (*ugrik*): Itt itt fogd meg. Mariska! (*A tükörbe néz folyton.*)
- MARISKA (*betört, odafut*): Hány óra vajjon?
- ANYA: Itt van, meg se látszik.
- MARISKA (*lehajol*): Várjon megvarrom. (*A kredenchez fut, kiránt egy fiókot.*) Anya az abroszt. Szervizt.
- KORNÉL (*folyton a tükörbe*): Duci tépte le. Mindenemet felveszi.
- ANYA (*felállt, be a hálóba*): Abrosz, kiskulcsok (*szinte sirva*), szerviz.
- MARISKA (*fut Kornélhoz, közben bejüz, háta mögé térdepel, máris varr*): Álljon nyugodtan. (*Bekiált a hálóba.*) Anya sietni!
- KORNÉL: Milyen színbe vagyok Ur Jézus. Épen ma.
- LALA (*bedül, lélegzik, hóna alatt négy diszбекötött könyv*): Egy kroncsit hoztam. Kedvesanyám megint ideadta a Műveltség Könyvtárát.
- KORNÉL: Jaj de jó, látod elfelejtettem. Kész? (*Futni akar.*)
- MARISKA: Pillanat. (*Lalához.*) Tedd az asztalra. A könyveket rakd fel. Hozd be a konyhából a mosogatórongyot, állj székre, mosd le Milán és Natáliát. Mehet. (*Feláll.*)

LALA: Igen. *(Dül az előszobába.)*

KORNÉL *(sebesen megcsókolja Mariskát, be a hálóba).*

MARISKA *(fut az előszobába).*

DUCI *(rászalad Mariskára).*

LALA *(a könyveket a polcra rakta, kivesz a nadrágzsebből egy nagyocska kagylót, a kredenc tetejére teszi. Fut ki az előszobaajtón).*

MARISKA: Na? *(Megkapja Ducit.)*

DUCI: Itt a cukor és Reviczky meg a szalvéták. Szájnénak nincs kávéja se Manciéknak Manci mamája megesküdtött hogy egy krajcár nincs a házuknál a cseléd meg beteg, fekszik.

MARISKA *(elszedett mindent a Duci kezéből, az asztalhoz szaladt, lecsapja ami a kezében van, felkapja a koronát):* Szaladok Nemadok nénihez könyörgöm még az egyszer vagy négy koronát.

LALA *(szalad be facsarva a mosogatórongyot, ingujjban van, ingujjai gombolatlan cafatban végződnek. Széket kap, ugrik fel rá, ágaskodik).*

DUCI: Gramofont!

MARISKA: A gramofont is majd azért lemegy Lala maga szaladjon, Nemadok néninek ígérjen egy modern babát itt van még ez a korona hoz kávé egy fél kuglófot.

DUCI *(ugrik, gesztussal):* Negyedkiló vajaspogácsa gyufa.

MARISKA *(utána ugrik):* Várjon szöllőt! Saszlasz félkilát! Virágot cikláment mimózát! Én felszaladok Hetykéék a cselédért.

DUCI *(kiszaladt).*

MARISKA *(visszaugrik az ajtóból):* Lala ha kész vagy eredi le kéretem a gramofont. *(Kifut az előszobaajtón.)*

LALA *(épp lecsuszott a székről ágaskodás közben. Majd orra bukik. A Műveltség Könyvtárát a székre csapja, úgy áll fel, mossa a képet).*

ANYA *(kiájút a hálóból):* Kiskulcsok. Elnyelte a föld. *(Kifut az előszobába.)*

LALA: Mariska néni a földön láttam.

KORNÉL *(a hálóból)*: Szallagom, szallaaag!

ANYA *(visszaszalad)*: Hol hol? *(Lehajlik.)* Mondom el akarta nyelni. Jaaaaj! *(Felkapta, dühvel rázza a kulcsokat, be a hálóba, berántja az ajtót.)*

ZOLI *(befut)*: Itt a papa! *(Felnéz Lalára.)* Szivartartót! *(Bekopog a hálóba s benyit, aztán bemegy.)*

LALA *(késve szól le Zolihoz)*: Nézd ezt a hólyag Milánt.

PAPA *(hangja)*: Bravó, bravó hadd lássuk azt a stramm völegényt. *(Bejött, emeli a sárga szidit a fejéből.)* Pepitában van. Jó nagy ócska turflátcsótok lóg a mellén. *(Monokli csüng a kabátján, szállagon. Régi csontnyelű szolgabíró pálcája van.)*

LALA: Káiccsókolom Zsiga bácsi.

PAPA: Ön az dicső fiatalember a magasságokban? *(Kalapját a diványra lebbenti, célozva.)*

LALA *(röhög)*: Pucolom Natáliát.

PAPA: Bravó. *(Felnéz a képre, haptákba kapja magát.)* A Felséges pár. *(Tiszti tisztelgést ad a pálcával.)* Respekt. *(Lalához.)* Lala te elsőosztályu fiu vagy.

LALA *(röhög)*: Az, hetedik. *(Ágaskodik, a keretet kezdi mosni.)*

PAPA *(a pálcának dül, gesztál)*: Hozzad szólok, mint first class gentlemanhez. Az vagy ugyebár.

LALA: Hoogyne. *(Röhög.)*

PAPA: Ismered Mókus Mórné urat. Cipőraktár.

LALA: Nem.

PAPA: Az a legnagyobb suszter a billiárdasztalon a Meránban. *(A pálcát mint dákót tartja a levegőben s kezeli beszéd közben.)* Leülök, vagyis felállok vele kérlek játszani egy forintba a pártit, az egész tőkém egy forint, az első ötvenest szerencsésen elvesztem, Mókus Mórné ur vérszemet kap, nem ismeri Zsiga bátyádat, hogy ahány parti jön még mind a Zsiga bátyádé. Éppen felállítjuk a golyókat a második pártihoz, kezdem, jön az én Zoli

fiam, nem enged lökni, direkt kicsavarja a dákót egy apa kezéből, kérlek.

ANYA (*kifut a hálóból, répaszin abroszt bont maga előtt, berugja az ajtót maga mögött*).

KORNÉL (*hangja*): Battisztzsebkendőm.

ANYA: Na itthon van. Szervusz. (*Megállott, azonnal jut tovább, ki az előszobaaajtón.*)

PAPA: Asszonyom? (*Háta mögé kapott pálcával egy lökést csusztat anyá után.*)

ZOLI (*ki a hálóból, szivartartó fadoboz a kezében, teli cigarettelivel. Ajtót behuzza maga mögött, az asztal felé siet*).

PAPA (*félkézzel ziccer-lökéssel Zoli felé*): És az én Zoli fiam kihúz a Meránból pardon (*kikapott egy cigarettlit a tartóból*) ott kell hagynom Mókus Mórné urat (*massé-lökéssel*) azaz legalább tíz pengő forintomat. Azt hittem már ostrom alá vették ezt a házat a vőlegények és végveszély esete forog fenn. (*A pálcát két kézzel gyengéden emelve mint a dákót viszi az asztalra, leteszi.*) Lala, véleményedet, mint kiválóan bölcs államférfiú.

LALA (*röhög*).

ZOLI (*az asztalra tette a szivartartót. A pálcát és a kalapot felveszi s viszi ki az előszobaaajtón*).

PAPA (*közben a diványhoz ment, kellemes nyögéssel ledült*).
Barátom az én pechemből egy regényíró vagyont szerezhetne.

ANYA (*befut, a bontott abroszt rádobja az asztalra*): Nincs a konyhában! Ozsonnaszalvéták. Hova tették a kiskulcsokat? (*Már beszaladt a hálóba.*)

ZOLI (*be a konyhából a hálóba szalad, egy pillanat múlva a hálóajtóból kis diványpárnákat sujt oda papához*): Jaj!

PAPA (*kapkod*): Micsoda határtalan pimaszság!

LALA (*a falba fogódzva óvatosan lép le, székestől felbukik, felkel, a széket fekvé hagyja, röhög, tapsol a diványra nézve*).
Gól, gól! (*Kétfelől pofon lapítja magát.*)

ZOLI (*keservesen*): Hát tessék onnan felkelni. (*Dob.*)

PAPA (*rugkapál*): Kikérem magamnak. (*Visszadob két párnát. Másik kettő a földre esett.*)

KORNÉL (*hangja, sürgős*): Kettőt itt felejtett. (*Zoli kezébe dug két párnát hátulról.*)

ZOLI (*papához csapja s előbbre jön. A visszahajított párnákat kapkodja*).

ANYA (*ki a hálóból, derekát ütögeti*). Kiskulcsok! (*Bukdácso!*) Ni rajtam van. (*Leszakítja a kiskulcsokat a derekáról, visszatántorog a hálóba, bevágja az ajtót.*)

LALA (*Papához*): Kertész vigyázz! (*Zolihoz.*) Slózi szoritsd! (*Két pofon.*)

PAPA (*harc közben*): Qualifikálhatatlan. Te ha felkelek.

ZOLI: Éppen arról van szó.

ANYA (*kinéz a hálóból*): Jaaaj! (*Rózsaszín serviette-eket dob az asztalra, fele a földre esik.*)

MARISKA (*siet be az előszobaajtón*).

PENDZSI (*utána. Székely, tizennégy éves. Huzza a Mariska szoknyáját*): Mutassa mán instálom milyen bubát ad, mutassa.

ANYA (*visszabujt a hálóba*).

KORNÉL (*rögtön utána kidugja fejét, ráz egyet a fején, visszabuvik*).

MARISKA (*megáll*): Mi van itt? Papa! (*Felrántja papát a diványról.*) Zoli, játszik? Lala a gramfonéért!

LALA: Jaa! (*Pofon, kézbe kapja a kabátját, rohan ki az előszobaajtón, majd elgázolja Pendzsit.*)

PENDZSI (*nadrágjába csap hátul Lalának*): Instálom vigyázzon!

MARISKA (*kétségbeesve néz körül, rángatja papát, kikapja a nyakából a látsövet, a diványra dobja, s végignézi papát*): Meg van borotválva? Keze csupa piszok! Cipője megint össze van taposva. Nadrágjáról egy gomb!

PAPA: Pardon! (*Utána néz a látsőnek.*) Otthagyk egy Mókus Mórnet és hazaszaladok nekik.

ZOLI (*fut, a diványpárnákat szedegeti, rendezi a diványon*).

MARISKA: Megint le van köpve a nyakkendője!

PENDZSI (*körülnéz*): Hun vannak azok a bubák? Aaj!

(*Szedi a serviette-eket a földről, az asztalra dobja.*)

PAPA (*kikapja a zsebkendőjét*): Nem én köptem le. (*Odanyúl.*)

MARISKA (*kihúzza papát az előszobaajtón*): Jöjjön mosdani.

Hát ki köpte le?

PAPA (*futtában*): Nem tudom, kikérem magamnak.

PENDZSI (*a dült székhez fut, felállítja, felvesz egy könyvet a földről, belenéz, lapoz*).

ANYA (*kifut a hálóból*): Szerviz! (*Ajtót be.*)

PENDZSI (*becsapta a könyvet, kapkod*).

ANYA (*odapillant*): Kié maga? Hogy hinak fiam.

PENDZSI: Instálom szépen Pendzsi. Hetykééktől szöktem átal.

KORNÉL (*felöltözve fut ki*): El fogunk késni. (*Ki az előszobaajtón.*)

ZOLI (*utánuk*): Anya kérlek! (*Bevágja az ajtót.*)

PENDZSI (*az egész Műveltség Könyvtárát kirakja a két ablak közé, felállítva disznek. Becsukja az ablakot. Észre veszi Milán és Natáliát, csipőjére teszi kezét, néz fel*).

DUCI (*felpakolva papirzacskókkal s egy cserép virággal és a hóna alatt mimózával, lihegve bebukik*). Mariska!

PENDZSI: E tűzoltó, ez a katona.

MARISKA (*Duci után*): Megvan minden? Adja! Pendzsi gyere ki fiam! (*Elkapta a felét a rakománynak Ducitól.*)

KORNÉL (*befut*): Nahát kiskulcsok, papának inget gallért. (*Vissza a hálóba.*)

MARISKA (*ki a konyhába*): Két findzsám hibázik!

DUCI (*utánna fut*).

PENDZSI (*megrántja Ducit*): Maga is ide tart instálom? (*Kifut.*)

ANYA (*be a hálóba, ajtót berántja*).

LALA (*jön a gramofonnal, hóna alatt tölcser és lemezek, az asztalra pakol*).

ZOLI (*be*): Muti. (*Az ablakra pillant.*) Nézd a Műveltség Könyvtárát, kiteszik az ablakba. (*Megy az ablakhoz.*)

Ki viccölődik itt? (*Kinyitja az ablakot, szedi ki a könyveket.*)

LALA (*beleszól a tölcserbe, Zolihoz*): Biztos az a kis hólyag paraszt. Te menjünk majd megnézni a kirakathoz az eredményt. (*Leveszi a tölcserét.*)

ZOLI (*ablakot becsukta, a könyveket a polcra rakja*): Jó én ugyanis meglógok, ne félj.

LALA (*beállította a gramofont. Megindítja. Duo.*)

KORNÉL (*két babával befut*): Mind a babát behozták! (*A diványra dobja a két babát.*) Mit csinálsz avval a gramofonnal? (*Az asztalhoz fut, felkapkodja a serviette-eket a földről, mind kibontja hevesen vizsgálva.*) Pecsétes! rongyos! Ez is kifoszlott! Folt! Jézus! (*Szétszórja a fején keresztül a serviette-eket.*) Ne ordittasd! (*Pofoniüti a gramofontölcserét, fut az előszobájtóba.*) Mariska!

ZOLI (*térdepel, a könyvespolcot rendezi*).

LALA: Tölcser! Eltörik! (*Igazítja a tölcserét. Aztán szedi a szobában a serviette-eket.*)

ANYA (*hangja*): Fejem.

MARISKA (*befut papát kézenhúzva*).

PAPA (*ingujiban, Mariska kezében egy keze, haja borzas, kabátja panyókára. Egy kézzel törölközik. Gallérja nyakendője nadrágzsebéből csüng*).

PENDZSI (*be papa után, fényesítő kefe a kezében*): Várjanak hát instálom.

MARISKA: Egy kettő legalább magától szabaduljunk.

PAPA: Abszurdum, meg sem engedik az embert törölközni, abszurdum.

MARISKA (*Lalához*): Oltsd el azt a gramofont. Zoli mossa meg az üvegtányérokat.

PENDZSI (*az asztalhoz szaladt*): O danolnak!

ZOLI (*fut ki az előszobába*).

LALA: Csak kipróbáltam. (*Elállítja a gramofont.*)

MARISKA: Pendzsi!

ANYA (*fut ki a hálóból, vasalt fehér ing, gallér, és a papa*

ferencjós-kája a karján): Az az ember a brossomat (ráfut papára).

PAPA: Abszurdum, kezem, lecsuszik a kabátom. (*Kabátja már a földre esett.*)

PENDZSI (*papa lábai elé térdelt, nekiesik papa cipőjének):* Álljon egyenesen instálom. (*A cipőre köp. Ismétli.*)

ANYA (*melléhez kapkod):* Brossomat megint bevitte zálogházba!

MARISKA (*anyához):* Hamar te fogod felöltöztetni. Ne halljak lármát. Pendzsi siess. (*Papához.*) Csak jól törölje ki a fülét is.

PAPA (*anyához):* Ki törődik most semmiségekkel. Bagatelle!

PENDZSI: Tala tee, kezemre hág! (*Rázza kezét, tovább subickol. Felnéz és nevet hangosan.*)

PAPA (*lekiált):* Pardon nagysád!

MARISKA (*felkapja a kabátot, fejébe dobja papának):* Ozsonnaszalvétákért szaladok.

ANYA: MÉR vitte be brossomat? (*Az inget emeli.*)

DUCI (*hangja):* Mariska! Mariska!

KORNÉL (*be az előszobaajtón, megáll, a csoportra néz, emeli karjait, kacag, fejére kapcsolt kezekkel, be a hálóba, bevágja az ajtót.*)

MARISKA (*körül néz):* Szalvéták virág cukortartó jaj kifut a tej odaki. (*Kifut az előszobába.*)

ANYA: Brossom mér vitte bel!

PAPA (*bödiül és a kabátot huzgálja a fejéből):* Szegény nem tud járni. (*Nebet.*) Hol hallotta még, hogy egy bross a maga lábán menjen a zaciba.

ANYA (*feléje sujt a vasalt inggel):* Lóverseny!

PENDZSI (*fel papához):* Tala tee, tala nee! (*Lefogja a cipőket.*)

PAPA: Asszonyom ne ugráljon. (*Kapkad, kabátja megint leesik.*)

ANYA: Legalább szólna! Kilopja a skatulyából. (*Meg megsujtja papát.*) Megint kilopta!

PENDZSI (*felugrik, emeli a kezét*): Ne játsszanak instálom a kisasszony azt mondta.

PAPA: Összetöri az ingemet. (*A törölközővel sujt vissza kétszer, megkapta az ingujjat, húzza.*)

ANYA (*húzza az ing másik ujját*): Most nem tudom feltenni a brossomat!

PENDZSI: Siessünk már hé egy kettő. (*Buktatja őket a háló felé.*)

PAPA: Fogadja részvéteket! (*A törölközővel sujt.*)

ANYA: Szemtelen gyalázatos! (*Az inget elhódította, csapkod.*)

PAPA: Abszurdum!

PENDZSI (*a kefével bepüföli mind a kettőt a hálóba.*)

KORNÉL (*hangja*): Megörültek!

PENDZSI (*bevágta a háló ajtaját, kacag, észreveszi a diványon a babákat, odaszalad*): Ó!

DUCI (*be serviette-ekkel, cukortartóval, kávéskanalakkal, egy tányéron vajaspogácsával*): Szalvéták a földön, na!

LALA (*Duci után*): Gyerünk csak. (*Hozza a kuglófot, szöllöt, virágokat.*)

DUCI (*az asztalra pakol*): Hogy hijják, kislány, maga se csinál semmit. Lala vigyázz, te!

LALA (*lepakol*): Nem kell fájni kéem ásson. (*Ügyeskedik mint a pincér.*)

PENDZSI (*kézbe vette a himbabát*): Kisasszony ilyen bubát adnak? Ó bódogtalan! (*A kefével az orrára koppint a babának.*)

DUCI: Gramofont a kredencre! Csináljatok itt helyet! Hagyja most a babákat. Nézd a subickos kefével. Jöjjön vigye ezt innen. (*Megüti a gramofont.*) Tegye a kredencre.

LALA: Mit csináljak a saját szalvétákkal?

DUCI: Gyümölcstartó kint maradt.

KORNÉL (*be a hálóajtóból, bevágja maga után*): Hát ezt nem lehet kibírni! (*Kifut az előszobába.*)

PENDZSI: Ó! (*A babát lecsapta, az asztalhoz szaladt, meg-*

fogja a gramofont. A gramofon rákezdi.) Úristen! *(Elkapja kezét, elszalad, a két kezétől is fél.)*

DUCI: Mi lesz!

ZOLI *(szalad be)*: Eltörtetek valamit?

LALA: Hólyag begyúllad a gramofontól. *(Felugrál, röhög, pofon keni magát.)*

ZOLI: Ilyen zri! *(Röhög, kiszalad az előszobába.)* Nem, csak a gramofon, jaj de jó.

DUCI: Jöjjön mamlasz, nem harap ez.

LALA *(kapja a gramofont, viszi a kredencre. Pendzsi orra elé bök vele)*.

PENDZSI: Ó! Menjen felöklelem! *(Kiszalad az előszobába.)*

LALA *(a kredencre tette és elállítja a gramofont)*.

DUCI: Ne hülyülj. Vidd ki ezeket a vacak szalvétákat. Hozd be a gyümölcsös tálat.

LALA *(röhög, összeszedi a serviette-eket)*: Székely hólyag. Ilyen hólyagot!

ANYA *(fut ki a hálóból, életveszélyben. Az ajtót bevágták utána)*: Azt az órát is mikor megismertelek! Ilyen veszedelmes ember, veszedelmehes! *(Kiszalad az előszobába.)*

KORNÉL *(szalad be az előszobaaajtóból)*: Nahát anyával, meghalok! *(Be a hálóba, ajtót berántja maga után.)*

DUCI *(utána néz)*: Mondja papának siessen. *(A virágokat viszi a kredencre.)*

PENDZSI *(bedugja az orrát, nevet)*: Mi lelte magokat! Instálom ez itt mind bódogtalan.

DUCI: Jó csak tartsa a száját. *(Fut az asztalhoz.)*

PENDZSI: Én instálom, hova tartsam, mán hogy merre tartsam. Ó hát magaknak nincs olyan ügyes kicsi virágasztaljuk?

DUCI: Menjen a konyhába segíteni.

PENDZSI: Ni megálljon, lopok én magaknak. Nekünk van ilyen nagy cserepjeink. Asszonyom elment, megálljon lopok én. *(Fut.)*

DUCI: Jaj szaladjon!

PENDZSI (*hátraugrik*): Mondja meg nekem ilyen maszkura nem kell. Nekem magyar bubát adjanak. (*Kifut.*)

LALA (*hangja*): Hooo! (*Hozza be a gyümölcsös tálat narancsokkal.*) Narancs, narancs! (*Az asztalra teszi. Ráteszi a szöllőt, a narancsokra.*)

DUCI: Te ez hoz nekünk cserepet otthonról.

LALA (*röhög*): Hólyag.

ANYA (*bejut, be a hálóba*): Hogy kerültem én ide ezek közé! Anyám!

LALA (*utána néz*): Mariska néni! Zri!

DUCI (*bekapott egy pogácsát, Lala szájába is dug egyet*).

KORNÉL (*fagyottan lép ki a hálóból, bevágja az ajtót. A diványhoz sétál, felveszi a babákat, nézi*).

MARISKA (*beszalad a szervizzel az asztal felé*): Helyet, helyet!

PENDZSI (*Mariska nyomában vizeskancsóval, poharakkal*): Helyet, helyet.

MARISKA: Mit vigyorognak? Teli van az asztal. Hamar, hamar. (*Lepakol.*)

PENDZSI: Mit somolyognak!

KORNÉL (*leült a diványra, a babákat térdei előtt hintáltatja, süketen, vakon nézi őket hátratartott fejjel*).

DUCI (*a kredenchez fut, a kuglófos tállal, leteszi, visszaszalad, nevet. Teli a szája. Segit*).

LALA (*kuncog, eszik. A narancssal, szöllővel gyufatartóval az ablakhoz, a párkányra rakja, visszafut, segít*).

MARISKA: El ne törj semmit, nem a mienk.

PENDZSI: Ne féljen! (*Letette ami a kezében volt.*) Instálom, most szaladok. Hozom bé rögtön. (*Fut az előszobába. Futtában Kornélhoz.*) Ő csunya bubák!

MARISKA (*Kornélhoz*): Kornélka. (*Lalához.*) Lala mehetsz haza köszönjük a vizitet.

KORNÉL (*ocsúdva*): Duci maga is mehet már moziba. Lala velé megy.

DUCI (*Lalához*): Két jegy van. Halálzsoké második rész. Guzi!

LALA: Hü! *(Pofon.)* Káiccsókolom. *(Indul.)*

MARISKA: Mehet, mehet, az óráját hagyja itthon.

DUCI *(Lala után):* Várjál jövök. *(Lekapcsolja a karkötőórát, odaadja Mariskának, fut.)*

LALA *(hangja):* Csak Zolinak szólok.

KORNÉL *(feláll, Duci után):* Ducikám, pá! *(Mariskához megy.)* Elteszünk neki kávé t kuglófot. *(Segít az asztalon.)* Szöllöt, mindent. Szegény Duci!

MARISKA *(zsebre tette az órát, kapkod, már majdnem kész a terítés):* Csak ne sajnálja Ducit?

KORNÉL: Én mindenkit sajnálok.

MARISKA: Összepiszkolja itt magát. Üljön le ne csináljon semmit. Ne legyen izgatott.

KORNÉL: Egész nyugodt vagyok. Maga is rendbehozhatná magát. Papa kész van már? Jaj mindjárt itt lesz! *(A háló felé.)* Papa! *(Vissza fordul.)*

MARISKA *(örül):* Nna. Nézze meg ezt az asztalt. *(Elugrik, nézi az asztalt.)*

KORNÉL: Görbe az abrosz. *(Ugrik, az abroszt huzza.)*

MARISKA: Áhá. *(Egyszerre ugrott Kornéllal, együtt húzgálják az abroszt.)* Jó. Székeket. *(Be akar futni a hálóba.)*

PENDZSI *(be. Kis dézsa tuját cipel, hóna alatt két váza):* Béhoztam amennyit csak elbirtam.

MARISKA *(összecsapja a kezét, kacag, be a hálóba, ajtót nyitva hagyja.)*

KORNÉL: Jaaj te János vitéz. *(Megkapja hátulról Pendzsit, megcsókolja haját.)*

PAPA *(hangja, dalol):* Gigerli, gigerli, ez már aztán valami, gigerli, gigerli. *(Dudol tovább.)*

PENDZSI: Ne játszon kisasszony, itt sietünk. Vegye ki ezt a csuprokat a hónom alul.

MARISKA *(jön két székkal a hálóból, az asztalhoz teszi).*

KORNÉL: Mariskám, mit kaptunk! Remek vázát nézze! Istenem meg ez a tuja! *(Magasra tartja a vázákat, forog helyet keresve, viszi a kredencre.)*

PENDZSI (*az ablak elé tette a dézsát*): Mm, magaknak semmijök sincs. Nekünk annyi sok szép pokrócunk van. Meg tükör, aj! Az egész fal. (*Gesztus.*)

MARISKA (*nevet, szalad be a hálóba*).

KORNÉL (*a mimózát átrakja a vázába. Nevet, trallalázik*).

ANYA (*fut ki a hálóból*): Elkérem Schlimmnétől a brossát. Igenis nem ülök le bross nélkül. Tyúkszemem. (*Fut az előszobába.*)

MARISKA (*jön a hálóból egy székkal*): Anya gyere vissza.

PENDZSI: Egész nap így nézem magamot! (*Csipőre kapta két öklét, forgatja derekát.*)

ZOLI (*be az előszobaajtóból, fut a háló felé*).

MARISKA (*nevet, hátbavágta Pendzsit, a széket az asztalhoz teszi*): Nézd meg felfőtt-e a kávé. (*A diványhoz siet.*)

PENDZSI (*kifut az előszobába*).

KORNÉL: Zoli! Még nem tisztálkodott meg! (*Utána szalad.*)

MARISKA (*kapja a diványról a látesövet, felakasztja egy kis berámázott himzés szegjére. Egy székről felkapja a Színházi Életet, a könyvespolchoz szalad vele*).

PAPA (*kilép a hálóból, fejére emelve a cilindert. Ferencjóska. Monokli. Nadrág cipő nyakkendő az előbbi*): Hadedieere most jöttem erre. Szép vagyok? Gutbáj (*Komplimentet rak Mariska felé.*) Respekt.

ZOLI (*ingujjban gallér nélkül ki a hálóból*). Papa! (*Az aktatáskát papa hóna alá dugja, vissza a hálóba, berántja az ajtót.*)

PAPA: Pardon. (*Megigazitja a táskát a karja alatt.*)

MARISKA (*Papa elé szalad, megrántja két felől a ferencjóska nyakát*): Hadd lám. Nyakkendő. Pecsét. Pihe. (*Nyállal tisztítja papát.*)

PAPA: First class gentleman.

MARISKA (*leverte közben a monoklit*): Azonnal megy, sétál, tíz perc múlva hazajön, várjon csak.

PAPA: Jeesz jeesz.

MARISKA (*kioldja a nyakkendőt, újra köti*): Tisztességesen

fog viselkedni hallotta. Kornél már eleget beszélt a fejének. Vagyázzon.

PAPA (*közben az asztalig hatolt*): Gentlemanlike. (*Feltette a monoklit*). Si si signorina. (*Egy fürt szöllőt kiemel, szájába kapja.*)

MARISKA (*kis pofont ad papának*): Ne úgy mint a multkor
Ne egyen most, tartsa már a fejét. Kész. (*Ellóditja papát.*)

PAPA (*nyitja az aktatáskát*): Nem adsz egy kis pogácsát?

MARISKA: Ehet ha hazajön dosztig. Menjen már, öt percünk sincs. Jaaj. (*Tolja.*)

PAPA (*táskát a hóna alá csapta*): Egy vas nélkül ereszted ki az apádat. Egy gentleman egy vas nélkül. Beülök a trafikba ujságot olvasok, legalább két ötös szivart vehessek.

MARISKA: Ugyis olvashat. (*Az előszobaajtóban.*) Na fogja, menjen. (*Pénzt ad neki.*) Szerencséje, Duci visszahozott negyven krajcárt.

PAPA: Thank you grazie au revoir a lavoir.

KORNÉL (*jön ki a hálóból*): Mégis jobb lesz, igaz.

ZOLI (*fekete kabát, fekete nyakkendő. Vizes a fészülködéstől. Az írógépet hozza a hálóból.*) Hova állítsuk.

KORNÉL: Mit lelkem. Ide. Az ablak elé. Tényleg egy írógép imponálhat, nem?

ZOLI (*az ablak elé teszi az asztalkát, rá az írógépet*).

MARISKA (*siet be az előszobából*).

PENDZSI (*Mariska után*): O! Osztán ügyes az a vőlegény?
Na már szeretném látni.

KORNÉL (*ugrik*): Nem csengettek?

ZOLI (*széket visz az írógép elé*): Á.

MARISKA: Neem, nem. Jelzem mindjárt jön.

KORNÉL (*Mariskához*): Mégis kihoztuk az írógépet, mi?
Finom dolog és ugyis oly üres a szoba.

MARISKA (*odanéz*): Heelyes. (*Pendzsihoz.*) Jaj igaz, ez itt Kornél kisasszony, ez meg Zoli urfi, el ne felejtse.

PENDZSI (*mutat rájuk*): Zoli, Kornél. (*Az asztalhoz megy, igazgat.*)

KORNÉL (*nevet*): Örvendek. Hát anya hol van már? Hány óra?

ZOLI (*bemegy a hálóba*).

MARISKA: Azt a gramofont Pendzsi. (*Körülnéz.*) Ugy tele van ott. Arra a székre tedd ni. (*Csengetnek.*) Na! Pendzsi! (*Felugrik.*) Mindenki üljön le. Kezem nem mostam meg. (*Fut az előszobába.*)

PENDZSI: Ó! (*Fut az előszobába.*)

KORNÉL: Jaj! Itt van! Hova üljek!

ANYA (*befut*): Mejjem. Azér is, megmutattam. (*Broche van rajta.*)

KORNÉL: Anya. (*Megpihen.*) Ugy rám ijesztettél. Hol voltál.

MARISKA (*be anya után, az órát kiveszi a zsebéből*): Na hálá istennek. De tényleg minden percben jöhet. (*A diványhoz futott, a párnákat üti, a babákat állítja. Anyához.*) Menj be ülj addig a hálóba. Én is hadd megyek. (*Kezét nézi, fut az előszobába.*)

ANYA (*Kornélhoz megy, a brochet mutatja*): Kornélka, ni! Milyen szép, milyen nagy, milyen elegáns! (*Elkezd sirni, jabotjába törüli arcát.*)

PENDZSI (*bejött Mariska nyomában, a gramofonhoz ment, le akarja venni*).

KORNÉL (*sürgősen tapintja a brochet*): Meg fogod hódítani vele. Kitől kunyoráltad?

ZOLI (*jön a hálóból, a polchoz megy, felvesz egy kötetet, a Müveltség Könyvtárából, kinyitja, elmerül*).

PENDZSI (*megindította a gramofont. Duo. Felébred. Pendzsi el ugrik*): Ó!

MARISKA: Hát ne szaladj el tőle!

KORNÉL: Megijedt! (*Nevet, megy a gramofonhoz, elállítja.*)

PENDZSI: Én meg nem fogom, az isten büntesse meg. (*A diványhoz megy, a babákhoz, csengetnek, kifut az előszobába.*)

Ó!

ANYA (*sírva bejut a hálóba*).

ZOLI (*beteszi a könyvet, megfordúl*).

KORNÉL (*ugrik, megindítja a gramofont. Duo. Zolihoz rohan, kikapja a könyvet a kezéből*): Regényt, hamar! Menjen be. Maradjon itt!

MARISKA (*fut be, két kezét még törli, a combján, aztán haját ütögetve fut Kornélhoz, hang nélkül suttog neki*).

KORNÉL (*elkapja Mariska kezét, pillanatra szivére nyomja, hang nélkül felel, az ablakhoz ránt egy széket, ráül, a könyvbe mélyed*).

MARISKA (*bejut a hálóba, berántja az ajtót*).

ZOLI (*odasétált a gramofonhoz, elállítja, a kredencre könyököl*).

PENDZSI (*be*): Instálom szépen vendég. (*Tátog.*) Vőlegény.

KORNÉL (*felnéz*): Tessék. Anya!

PENDZSI (*hátraszól*): Tessék instálom.

RUDI (*be. Kurta zsakett, hajdonjón. Keztvü a balkezében. Gomblyukában feltünő kis piros rózsza*): Kisztihand. (*Hajlong, jön.*) Kisztihand.

KORNÉL: Á. (*Feláll, a könyvet a székre teszi, elébement*.) Jóestét. (*Kezelnek.*)

PENDZSI (*megáll az ajtóban, nézi őket*).

ANYA (*ki a hálóból*): Isten hozta.

MARISKA (*kijön anya után, behuzza az ajtót*).

KORNÉL: Anya.

RUDI: Fox. (*Kézcsók.*)

ANYA: Örvendek. Mariska lányom.

KORNÉL: Nővérem.

RUDI: Fox. Kisztihand. (*Kezelnek.*)

ZOLI (*előre jön*).

KORNÉL: Zoli.

ANYA: A fiunk.

ZOLI: Csúszik Zoltán.

RUDI: Fox. (*Kezelnek.*)

MARISKA (*észreveszi Pendzsit, arra felé köhög*).

PENDZSI (*kiszalad, mielőtt elröhögné magát*).

ANYA: Igazán kedves hogy sietett.

MARISKA: Tessék helyet foglalni.

ZOLI (*az asztalhoz ment, székeket huz*).

KORNÉL (*vidám*): Hát ülünk le. Ide üljön. Anya, Mariska, Zoli. (*Leülnek Anya, Rudi, Kornél.*)

MARISKA: Pardon. (*Kisiet az előszobába.*)

ZOLI (*távolabb az asztalhoz ül, nézi Rudit*).

RUDI: Bocsánat nagyságos asszonyom, borzalmasan el vagyok foglalva. Jelenleg. (*Suttymban körülnéz.*)

ANYA: De kérem, igazán szép hogy időt szakít. (*Brocheával babrál, le le néz rá.*)

KORNÉL: Ó huncut, lumpolni biztos mindig van idejük.

RUDI (*mellére kapja kezét*): Hehehee! (*Hajol.*)

ANYA: Gratulálok hallom a lányomtól milyen remek bosztontáncos.

RUDI (*arra bukik*): Kisztihand igazán (*Kornélra néz*) a kisasszony! Egyike a legjobb bosztontáncosnő! Elismert legsikkesebb!

KORNÉL (*zsebkendőjével meglegyinti*): Menjen ne hizelegjen. Még Fleisch Jolán az a kövér az is jobban bosztonozik, mint én.

RUDI (*röhög*): Egyszer vezettem, a karom majd leszakadt, úgy ráfekszik az emberre.

KORNÉL: És szuszog barátom!

ANYA: Na. (*Nevet.*)

KORNÉL: Amellett mindig rossz lábbal lép be, a többit is majd felbuktatja. És még azt hiszi, hogy gracióz.

RUDI: Háhá! (*Cigaretteért nyul.*)

KORNÉL: Jaj hát az a halszemü. (*Kacag.*) Gyujtson rá. (*Elébe húzza a dobozt.*)

ANYA: Hiába vezetőtől függ a táncosné. Ami igaz kérem.

ZOLI (*gyufát gyújt*).

RUDI: Kisztihand. Kösz. (*Cigarette vett.*)

PENDZSI (*jön kávé és tejes übrikkel, vállas fehér kötényben*).

KORNÉL: Különben már itt az ozsonna. *(Feláll.)*

RUDI: Igen, hát akkor.

ZOLI *(el akarja fujni a gyufát).*

RUDI: Pardon. *(Rágyujt és beszél.)* Én már megszoktam.

Kösz. Nekem a cigaretta olyan, mint a levegő.

ANYA: Jaj nahát. *(Feláll.)*

MARISKA *(Pendzsi után)*: Egy kis kávé.

ZOLI *(áll az asztalnál).*

RUDI *(feláll)*: Igazán.

ANYA: Ne haragudjon, semmink sincs, nem tudtuk.

KORNÉL *(leülteti Rudit, szólogat hozzá, nem hallani).*

RUDI *(leült, felelget Kornélnak, nem hallani).*

MARISKA: Nem készültünk vendégre, ha tudtuk volna!

(Szerviroz.)

ANYA *(leült, segít).*

ZOLI *(leült).*

PENDZSI *(kimegy az előszobába).*

MARISKA: Hány cukorral?

RUDI: Öt.

ANYA *(köhög)*: Ugy jó, mennél édesebben. Tessék. Kuglófom.

A pogácsám. *(Esznek.)*

RUDI: Pardon hogy szívok. Szabad?

KORNÉL: Ha jól esik.

ANYA: Ó csak tessék.

RUDI: Nagyságos asszony nem dohányzik?

ANYA: Én nem. De azért szeretem a füstöt. Mejjem.

RUDI *(Mariskához)*: Szintén? Nem cigarettázik?

MARISKA: Nagyritkán.

KORNÉL: Na én szeretem nem mondom. Csak épen evés közbe nem. Az már nagyon is fiús.

MARISKA: Vegyen még kuglófot. Izlik? Magunk sütöttük.

RUDI: És öö fiatalúr?

KORNÉL: Zoli?

ANYA: Na ez is épen eleget bagózik. Tessék a pogácsámból. Nem eszik.

RUDI (*körülnéz*): Kisztihand. (*Tele pojával.*) Épen gramofonoztak. Valami ének volt. Kinek a hangja ez?

KORNÉL: Király Ernő. Nem?

ZOLI: Sámson és Delila.

ANYA: Valami remek ez a gramofon.

KORNÉL: Puccinitől.

RUDI: Puccini. Isteni.

KORNÉL: Azelőtt játszott egy Király Ernő darabot.

RUDI: Írógép is van. Milyen típus?

KORNÉL: Ó elsőrangú. A legdrágább.

MARISKA: Papa ír rajta. Papa rém elfoglalt ember.

ANYA: Mindig az az írás, kérem, nem mintha szükség volna rá, ó hála istennek, csak az a lelkiismeretesség!

KORNÉL: Papa imádja az írógépet. Tudja sport nála.

RUDI: Nagyszerű. Kedves papa öö.

ANYA: Tessék még pogácsát.

(*Csengetnek.*)

KORNÉL: Éljen, épen jön. Remélem papa.

RUDI: Á.

ANYA: Drága jó uram.

MARISKA (*feláll, megy az előszoba ajtó felé*).

KORNÉL: Oly aranyos papám van. (*Kikiált.*) Papuci!

RUDI (*kihúzza magát, izgatott*).

ANYA: Csak hogy egyszer sietett. Zsiga?

PAPA (*hajdonjővel. Az aktatáskával. Szivarral. Ünnepelesen lépked előre. Üdvözetet int, megveregeti Mariska arcát*).
Gyermekeim.

MARISKA (*kezet csókol*).

RUDI (*feláll az asztaltól, elébe megy*).

KORNÉL (*rájut papára, megcsókolja, belekarol*). Itthon van az én egyetlen apucim. Jöjjön. (*Huzza Rudihoz.*)

PAPA: Á. First class vendég.

ANYA (*felállott, Rudi hátát érinti*): A doktor ur.

ZOLI (*felállott, eszik*).

RUDI: Fox.

PAPA: Csúszik főhadnagy. *(Kezelnek.)*

MARISKA *(papát oldalba löki, az asztalhoz megy).*

KORNÉL *(elneveti magát)*: Ez tudniillik papa katonai rangja.

ANYA: Jaj nem tudja azt a katonaságot leszokni. Imádja a katonaságot.

RUDI *(még egyszer meghajlik, összehúzza két sarkát)*: Őö a hadseregben mm méltóztatott.

KORNÉL *(köhög)*: Gyerünk papa! *(Huzza.)*

ANYA *(Rudi háta mögül fenyegeti papát).*

PAPA *(áll)*: A tizenhetedik császári és királyi huszárezredben.

RUDI: Lovasságnál.

PAPA: Testestől, lelkestől. *(Még egyet ránt Rudi kezén.)*

Respekt. *(Kurtán int.)* Kényelmesen. *(Anyához.)* Csau.

KORNÉL *(kacag, elkapja a táskát, a diványra dobja, elhuzza papát)*: Jöjjön, drága papuci, tessék megkávézni.

ANYA *(a fejéhez kap, az asztalhoz siet)*: Tessék már leülni.

PAPA: Csak kényelmesen urak. *(Tolja maga előtt Rudit az asztalhoz.)*

RUDI: Pardon parancsoljon!

PAPA: Parancsoljon! És nekem, akinek minden porcikám és minden csöpp vérem katona. *(Zolihoz.)* Szervusz Zoli. Nekem ma száraz aktákkal kell vesződni. Hja, bürokrácia. Kötelesség. *(Leült.)*

ZOLI *(kezet csókol papának, visszaül).*

RUDI *(leült)*: Ez az kérem.

ANYA *(leült, eszik)*: Pogácsát. Igazán nem vett semmit.

KORNÉL: Ó papa csakugyan a mintaképe.

MARISKA: Kávét papuskám, cukor. *(Beönt papának.)*

RUDI: És amellet. *(odamutat.)* Irógép, igazán.

PAPA *(odanéz)*: Utálom. *(Iszik a findzsából.)*

MARISKA *(nevet)*: Papa tréfál.

ANYA: Annyit levelezel rajta Zsigám.

KORNÉL: Papuci olyan humoros, ó drága. *(Felugrik, papa mögé szalad, haját megcsókolja, sug a fülébe.)*

PAPA *(tele pofával)*: De hát a kötelesség. Nekünk katonák-

nak egy szavunk van: Kötelesség *(nyel egyet)* és a család.

RUDI: Ez az.

KORNÉL *(visszaült, kínálja Rudit, Zolit, simogatja anyát)*.

PAPA: Doktor uram mint jogászember ugyebár.

RUDI *(köhög)*: Fogász.

KORNÉL: Apuci aranyos a doktor ur.

ANYA: Fogorvos.

PAPA: Fogász, jogász, kérem, diplomás emberek vagyunk.

(Bekap egy nagy darab kuglófot.)

MARISKA: Mér nem eszik papa?

ANYA: A pogácsából! *(Molesztálja Rudit vele.)*

PAPA: Még egy pogácsát is nyom a tele szájába! Igaz?

Gentlemanek. *(Iszik a findzsából.)*

RUDI: Ez az.

PAPA: Lóversenyre jár ugyebár doktor uram.

KORNÉL *(Mariskának int)*: Mariska.

MARISKA *(feláll, Rudihoz)*: Akarja hallani azt a szép darabot?

(A gramofonhoz fut.)

RUDI *(papához)*: Ahogy vesszük. *(Mariskához.)* Tessék?

Hogyne kérem, rajongom!

PAPA: Tudja, hogy most az őszi meetingen.

KORNÉL *(támadja Rudit)*: Cigarettdát. Gyűjtsen rá. Adjon nekem is. Kösz.

ANYA: Jaj hát a szőlőm, narancsom! *(Feláll, a kredenchez fut.)*

MARISKA *(elsüti a gramofont)*: Duo.

ANYA *(összesug Mariskával)*.

PAPA: Benne lehettem volna a legszebb triple-eventben.

(A gramofonra dühös.) Hagyjátok!

MARISKA *(jó hangosan)*: Tristan és Izolde.

PAPA: Háhá, Offenbach! Kérem. *(Ujjait emelve ordít.)*

Cipész, Moloch Bonnmarché.

ZOLI *(tüzet ad Rudinak, ő is vesz cigarettdet)*.

KORNÉL *(cigarettdet vesz a szájába)*.

RUDI (*papára figyel, a gyufát elveszi, Kornélnak tartja, aztán ő gyújt rá, s eloltja a findzsájában. A findzsaaljra veri a hamut állandóan.*).

PAPA (*ordít*): Ez ma a három első herélt Európa mezőin.

RUDI (*tüzet fog, ugratja a széket*): Rascal! Infortune! Kérem!

ZOLI (*hajolt a cigarettelivel Rudi gyufája felé, aztán önnállóan rágyújt*).

KORNÉL (*Rudinak a gramofont ajánlja*).

ANYA (*hozza a gyümölcsöt, leül, kínál*).

PAPA (*ordít*): Kérem az első versenynapon odajön hozzám az öt forintos helyen gróf Gyakorlathy.

RUDI (*legyint, ordít*): A Csárli!

MARISKA (*kiált*): Ugye milyen szép. Hallgassuk!

PAPA (*szivarozik, és szöllőt kap be*): Csárli! Ismerjük?

RUDI: Hoogyne, kezeltem.

PAPA (*ordít*): A fiatalt, vagy az öreget?

RUDI (*ordít, szöllőt eszik*): Kezeltem egyszer egy Házbéry bárót, az Egont.

MARISKA (*kétségbe van esve*): Papa kérem hallgasson egy kicsit.

KORNÉL (*a Duot kíséri*): Lallalalla.

PAPA: A papájával együtt feküdtem Csernowitzban! Első gavallér! Elsőosztályu fiú!

RUDI: Fényes pofa! Protézist csináltam neki!

PAPA: Én is. (*Kacag.*) Elsőosztályu betyár! Ő meg én barátom, nahát még két ilyen gazember.

KORNÉL (*kacag, belevág*): Nagy lump volt a papa. Mikor fiatal volt.

ANYA (*feláll, papára esik, pogácsát szöllőt egyszerre dug a szájába*): Édes Zsigám nem eszel, csak beszélsz, Zsigám!

RUDI: Hát én! Hü! Ősbudavár, micsoda ricsajok.

PAPA (*majd megfúlt*): Arany idők, az ezrednél. (*Feláll, gesztus, nyel.*) Lenőszül az ember. (*Két kézzel.*) Megette a fene kérem. (*Leül.*) Mindenkinek csak azt mondom.

ANYA (*papa száját betömi pogácsával és visszaül*).

MARISKA (*ordítani próbál*). De remekül énekel ez aaa lemez!

KORNÉL (*Rudit eteti, suttog hozzá*).

PAPA (*meghuzza Rudi karját*): Azt mondom, hogy az ember a turfon ne hallgasson senkire.

RUDI (*belevág*): Az Ice-Windre tetszik emlékezni? Ice Wind Mostvagysoha double event.

PAPA: Hohenlohe-ló és Jankovich-istálló, hoogyne. Az semmi.

ANYA (*felugrik, Rudihoz*): Jaj nézze meg az én albumomat megvan még, kihozom. (*Befut a hálóba.*)

RUDI (*elkapja papa karját*): Micsoda, hát mikor az a Szemerekanca Hogyishiják megnyerte az alagi nagy akadályt. (*Feláll.*) Az futott, az a kanca!

KORNÉL (*huzza Rudi karját*): Jaj ne fussanak!

PAPA (*feláll, küzd Rudi ellen*): A tavalyi Szent Léger, Palóckirály, nyolc az egyhez fogadtam.

ANYA (*jut ki a hálóból az albummal*): Itt az én szép bársony albumom!

ZOLI (*egy cigarettlit húz, zsebreteszi, lábujjhegyen kisétál az előszobába, behúzza az ajtót*).

RUDI: Szegénylegény, ahányszor futott, annyiszor nyert!

KORNÉL (*le akarja húzni Rudit*).

PAPA: Outsider volt és parival indult mint első favorit.

ANYA (*lehuzza papát*): Hadd nézze meg az albumom.

(*A szoba kezd elborulni.*)

MARISKA (*a gramofon szájába néz. A gramofon elalszik. Mariska az asztalhoz siet*): Ó ez az ócska album. Már nem divat. Pesten nem divat.

RUDI (*a csendben magához tér. Le akart ülni, felemelkedik*): Hány óra kérem? Az órám ott felejtettem a rendelőben.

ANYA: Itt van az én néhai leánykorom. (*Kinyitja az albumot.*)

KORNÉL: Mit akar még az órától? (*Feláll.*)

ANYA (*az albumba esett*): A drága barátnéim. A fiuk, az udvarlóim, mennyi udvarlóm volt. Gyujtsák fel a gázt Mariska.

MARISKA: Csak nem akar már menni. Várjon lámpát gyujtunk.

RUDI: De, sajnós.

PAPA: Nix tralala, nix tralala.

ANYA (*elkacagja magát*): Légy boldog, mint a sajtukucac.

Jaj, nahát! (*Beteszi az albumot, Rudinak akarja adni.*)

Nézze meg jaj, még rajzok is vannak benne.

KORNÉL: Micsoda beszédrész!

RUDI: Jelzem ötre két pasi öö paciensem van oda rendelve.

Kötelesség.

ANYA: Egy narancsot, még egy kis szállót, borzasztó. (*Leteszi az albumot.*)

PAPA (*meghajol*): Ez az. Katonák vagyunk.

MARISKA (*a székre áll, a lámpát akarja felgyujtani*).

RUDI (*Mariskához*): Pardon. Egy kis türelem. (*Előre jön, hogy az egész család lássa. Meghajtja magát.*) Jóestét.

(*A gomblyukában a rózsabimbó kigyullad.*)

MARISKA: Mi az?

ANYA: Jézus! De érdekes. Ó jajh!

KORNÉL: Szent János bogár.

PAPA: Há! Villamos rózsabimbó. A nadrágzsebbe van a telep. Ismerjük.

RUDI (*hajtogatja magát, mint a művész*).

KORNÉL (*odafut, megnézi*).

ANYA: Ezermester! Nahát csuda!

KORNÉL (*egy bosztonfordulóval viteti magát Rudival anyához*)

MARISKA (*felgyujtja a gázt, leszáll a székről*): Jóestét. (*Megy az ablakhoz, leengedi a vászonyfüggönyt.*)

RUDI (*elengedi Kornélt*): Pardon csak még valamit szeretnék.

ANYA: Hát csak nem fog már menni? Igazán!

RUDI (*papához, köhög*): Tudniillik kedves papával.

PAPA (*teli pojával*): Parancs?

RUDI: Csak meg akartam kérdezni, mikor lehetne öö szerencsém esetleg egy pár szóra, ugy hát öö (*gesztus*) anter nu.

PAPA: Álábonőr. Tartom szerencsémnek. *(Feláll.)*

ANYA: Találkát kér tőled Zsigám, nemde ugyebár?

KORNÉL *(belekarol anyába).*

RUDI: Igen öö mondjuk sürgősen. Hol és mikor?

PAPA: Kérem, azonnal, itt helyben. *(Anyához.)* Őnagyságáik lesznek szivesek belső termeikbe visszavonulni.

MARISKA *(az ablaktól lassan, ijedt nézéssel jön).*

RUDI *(hajol a nők felé):* Igen, hát nagyszerű. Pardon hölgyeim. *(Nevet.)* Arról van szó, hogy mint aféle orvos, hehe egy perc.

ANYA: Persze, kérem ne zavartassa magát.

RUDI: Pardon én bucsuzom is, mert aztán rohannom kell.

Köszönöm az ozsonnát, Kisztihand. *(Anya kezére esik. Kornélhoz.)* Kisztihand.

ANYA: Ó hát! Maradjon vacsorára.

KORNÉL: Igy szalad, ezt nem értem!

MARISKA *(áll, néz).*

RUDI: Tudniillik már a rendelőben kellene lenni. Őrületes dolgom van.

ANYA: Ez borzasztó.

KORNÉL: Haragszom.

RUDI: Téboly. Kisztihand. Holnap a kurzuson. *(Kezet fog Kornéllal, megfordul. Mariskához.)* Pardon, kisztihand.

MARISKA: Jónapot, örvendtünk. *(Kezet adott, indul be a hálóba.)*

RUDI *(papához néz, aztán hajlong a nők felé).*

ANYA *(bocsájtja Kornélt maga előtt, mennek a hálóba. Visszanéz):* Ez a mai gyenge ozsonna igazán. *(Mosolyogva bókol Rudinak.)* Tessék Kornélkám.

RUDI: Ó!

KORNÉL *(visszanéz):* Csúnya! *(Be a hálóba anya előtt.)*

PAPA: Állok rendelkezésére. *(Leül.)* Tessék leülni.

RUDI *(néz az ajtóra, lassan jön az asztalhoz, körülnézi a szobát, köhög).*

PAPA: Méltányoztasson. *(Helyet mutat.)* Cigaretтли. *(Gyufát gyujt.)*

- RUDI: Kösz, égek. *(Felveszi cigarettjét, a findzsaaljról, sziv.)*
- PAPA: Álábonör. *(Cigarettlit vesz, rágyújt.)*
- RUDI *(vontatottan nyomott hangon)*: Én a kisasszonnyal, a kedves leányával öö a Kornéllal szimpatizálok.
- PAPA *(hajol, szivére teszi kezét)*.
- RUDI: Remélem, ő is velem. *(Papára néz.)*
- PAPA: Álábonör.
- RUDI *(hajol)*: Öö komoly szándékaim vannak. *(Orrán száján önti a füstöt.)*
- PAPA *(hajol)*: Nekem is, pardon. Tessék, tessék. *(Mutatja a székét.)*
- RUDI *(elháritja)*: Öö a nőülést illetőleg. Uram én ma egy harminc-harminckét éves, abszolút egészséges fiatalember vagyok. Semmi testi hibával nem rendelkezem.
- PAPA: Bravo! Én se. *(Szöllőszemeket csipked.)*
- RUDI *(cigarettjét letette, balkezevel a szék karján, jobb kezét mellébe dugja)*: Nincsenek költséges passzióim.
- PAPA: Bravó, nekem se, pardon.
- RUDI: Egyáltalán nem szoktam költekezni.
- PAPA: Egyáltalán. Álábonör. *(Hajol.)*
- RUDI: Én az orvosi pályára léptem, fogászati gyakorlattal foglalkozom, mondjuk fogtechnikus.
- PAPA: Á, Á. Bravo!
- RUDI: Egyenlőre, míg az utolsó szigorlatom *(köhög.)* legközelebbi jövőben.
- PAPA *(felugrik)*: Gratulálom. *(Kezet húz Rudival.)* Én is szigorlatoztam, barátom szigorlatoztam, mint aféle huszártiszt. *(Visszaül.)* Respekt. *(Sziv, szöllőzik.)*
- RUDI: Pardon. *(Még közelebb papához hajolva.)* Egyet tudnom kell, mielőtt határozottan nyilatkoznék.
- PAPA: Határozottan. *(Egy narancsba harap bele.)*
- RUDI *(fejét az ajtóra fordítva)*: Mennyi pénze van a kisasszonynak?
- PAPA *(hangot ad, kezét lekapja, a narancs a szájában marad.)*

RUDI (*papához fordul, keze a széken, igen alacsony a háta*):
Hozomány.

PAPA (*kihúzza a narancsot, harapott belőle*): Hozomány magától értetődik. Hozomány nélkül a leányaimat nem engedem férjhez menni. (*Az asztra nyomja öklét.*)
Olyan nincs.

RUDI (*lassan leült, papa öklére ütöget, sugva*): Mennyi?

PAPA (*feláll, mikor Rudi leül. Rudi képébe hajol. Rág egy pár pillanatig, nyel*): Mennyi? Hát az attól függ. Gentlemanlike. Nagyon természetes.

RUDI (*feláll*): Egyenesen beszélek. Én 15—20 ezer korona hozományra tartok igényt. Legrosszabb esetben tizezer. Tizezren alúl nem nőülhetek.

PAPA: Álábonör. Épen annyit szántam.

RUDI (*papa szájába*): Minimum.

PAPA: Minimum, ez az.

RUDI (*hátrább*): Rendelkezik a kisasszony az összeggel?

PAPA: Micsoda beszéd! (*Gesztus, hátralép.*)

RUDI (*utána*): Megvan a pénz?

PAPA: Meg volt, meg van és meg lesz.

RUDI: Kérem. (*Az ajtóra néz, s a mellényzsebhez nyul.*) Most nem akarok itt öö, sietek. Ön holnap délután három órakor lesz szives elfáradni a rendelőmbé.

PAPA (*többször lábujjhegyre emelkedik*): Igen.

RUDI: Szív-utca 80. és ott okmányszerüleg igazolni, hogy a hozomány megvan. Nekem megvannak az okaim.
Pardon.

PAPA: Szív-utca 80. All right.

RUDI (*kezet nyujt, indul*): Holnap bővebben. Robogok.

PAPA (*vele siet*): All right.

RUDI: Három órakor.

PAPA (*már az előszobában vannak*): Feketekávéra.

ANYA (*lassan nyitja az ajtót, ki lábujjhegyen a hálóból. Megáll, óriásit sóhajt, legyint, buktatja fejét*).

PAPA (*hangja ordítva*): Respekt.

MARISKA (*ki a hálóból anya után, karja Kornél nyakában, megáll.*)

KORNÉL (*Mariskával, feje Mariska vállára hajtv. A zsebkendőt szoritja.*)

PAPA (*besasiroz, jütyüli a Faust keringőt, dalba csap, úgy áll meg Kornél előtt, nyitja karját*): Kornélkám! Táncolni fogok a lakodalmadon! First class lakodalom lesz! (*Meg akarja ölelni.*)

KORNÉL (*otthagytva Mariskát, ellép papa elől, végignézi, letörve.*) Ach! (*Előre jön.*)

ANYA (*összecsapta kezét*): Mindnek pénz kell. Mindenkinek pénz kell. Oooh kódusok. (*A brochet két kézzel le akarja tépni.*)

PAPA (*Kornél után ugrik*): Te szép menyasszony. Öleld meg az apádat. Lallara Lallarahaaa.

MARISKA (*odalép, eltőlja papát, nehéz hangon*): Hagyja Kornélt. Menjen.

ANYA: Megaláztam magam az előtt a piszkos Schlimmné előtt. Hogy megaláztam én magamat. (*Rángatja a brochet.*)

PAPA (*Kornél elé*): Fácán madaram!

KORNÉL: Jaaj! (*A szemére kapja a tenyerét, topog, int papának hogy menjen előre.*)

MARISKA (*Kornélt nézi*): Papa!

PAPA (*gesztussal anyához*): Holnap vizitelek a vőm uramnál.

ANYA (*papára mered*): Mm, örült. Jaj. (*Megszúrta a brocheton az ujját, szájába kapja, nyög, ugrik*). Az isten verte vón meg, ahun egy vacak bross ezen a világon. (*Szopja az ujját.*)

KORNÉL: Visszakaptam a fejfájásomat. (*Lassan huzza fel tenyerét homlokára, fagyottan néz, mindtől elfordulva.*)

PENDZSI (*jön be, elismerőleg a fejével*): Ügyes kicsi vőlegény.

PAPA (*Pendzsihez lép, gesztus*): Álábonör. (*Barackot ad a Pendzsi fejére.*)

PENDZSI: Ó, instálom. *(Nevet, kibuvik a barack alól.)*

ANYA: Azt a poloskás Schlimmnét, azt verte vón meg.
(Nézi az ujját, megint a szájába veszi, másik kezével a broche-t nyitja.)

MARISKA *(elrántja Pendzsit, papához):* Még kedve van.
(Pendzsihez.) Pszt. *(Kornétra mutat.)* A kisasszony nem jól érzi magát.

PAPA: Hol a cilinderem. Megyek.

ANYA *(két kézzel húzza a brochet):* Gyere már fene egye meg. *(Papához.)* Hova, hova akarsz menni?

PAPA *(a cigarettés dobozhoz libeg, nyúl):* A Meránba. Tiz pengőm van Mókus Mórnénál. *(Cigarettet dugdos.)*

ANYA: Azt hittem, már szaladsz a fogászhoz.

MARISKA *(Pendzsivel jön a kredenc felé, lehajolva hozzá, sugdosva):* Anya! *(Int, hogy Pendzsi előtt hallgasson. Pendzsihez.)* Először a gramofont vigye le az öreg Nemadoknéhoz.

PAPA: Igenis asszonyom, holnap háromkor feketére. Jeesz.

PENDZSI: Addig válasszon más bubát. Nekem ilyen emeletes veréb nem kell.

MARISKA *(leadja a gramofont Pendzsi karjába):* Anya!

ANYA: Tessék. *(Kacag.)* Hallják, és tényleg elmenne.
(Kacag.) Na itt vagy. *(Kihúzta a brochet.)*

KORNÉL: Jaaah! *(Sétál, keze a homlokán.)*

PENDZSI: Nem tud mán karicsálni? *(Elfogadja a gramofont, huzza tőle a fejét, fut ki vele.)*

MARISKA *(a virágokat a földre teszi).*

PAPA *(pogácsát kapott be):* Jeesz. Holnap egy jól intézett rohammal bevesszük azt az erősséget. Kardcsapás nélkül.
(Vivógesztus.)

ANYA *(indult, kezében a broche, megáll):* Mit veszel be?

KORNÉL *(sóhajt fájdalomában):* Egy aszpirint.

MARISKA *(a kredencről leszedi a Műveltség Könyvtárát, székre teszi):* Lőttek ennek.

ANYA *(papához):* Az eszedet. *(Mariskához.)*

ANYA (*papához*): Az eszedet. (*Mariskához.*) Csak Schlimm-néhez szaladok. (*Lép.*)

PAPA (*ugrik, a brochehoz kap*): Á mutassa csak.

ANYA (*elcsapja a kezét, fut*): Nem méssz, te Mátyás! (*Kinn az előszobában.*) Talpam.

PAPA (*fenyegetőleg anya után*): Mádám! (*Kornél felé megy.*)

Egyetlen legszebb pondróm. Ünökem. Hercegnőcském.

KORNÉL: Ne volna olyan drága az az aszpirin.

MARISKA: Ne bántsa, nem látja feje fáj. (*Az asztalhoz jött, a serviette-eket szedi.*)

PAPA: Eljárom a kállai kettőst a menyegződön. Én mondom, Csúszik Zsiga.

MARISKA (*odamegy Kornélhoz, megállítja, nyomkodja homlokát, Papához*): Nyugalom!

PAPA: Még bosztont is járok. Szavamra mondom. Egy gentleman szava.

MARISKA (*otthagyja Kornélt, az asztalhoz fut*).

KORNÉL (*jár, két karját hátul nyaka alá kapcsolja*).

PAPA: Majd, most az egyszer! (*Kihuzza magát.*) Nem kell félni. (*Homlokára kopogtat.*) Kész. (*Kimegy az előszobába.*)

MARISKA (*kést vett fel, megy Kornélhoz, megállítja, a kést a homlokára nyomja*).

KORNÉL: Fáj. Fáj.

MARISKA: Itt?

KORNÉL (*hajtja fejét*): Fáj.

MARISKA: Tartsa csak rajta. (*Odaadja a kést Kornélnak, vissza az asztalhoz*).

KORNÉL: Aszpirin, nyomorult aszpirin. (*Igen lassan lép, a kést fordítja, nyomkodja.*)

MARISKA (*szervizzel gyengén zörög*): Papának adtam az utolsó két hatost.

PAPA (*be, cilinder a fején, pálcá*): Hidegvér és tiszta gallér, mondá Mózes, midőn lejött a sínai hegyről. A Meránban kidolgozom a haditervet, és holnap fel! (*Pálcáját mint kardot rohamra húzza.*)

MARISKA: Mondtam már nem kell felmenni.

PAPA: Felmegyek mint gentleman és lejövök, mint após.

All right. (*Mariskához.*) Szupéra hazajövök, remélem meglesz a rántottám három tojásból. Hölgyeim? (*Cilinderét leemeli, szivéig húzza, meghajol. Megfordul, felteszi a cilindert, a Faust keringőt dudolva, pálcájával billiárdlökést adva, kisasiroz az előszobaaajtón.*)

PENDZSI (*be*): Még hogy vizitálta, hogy nem tört ki keze lába annak a csunya masinának. Ó! (*Forog.*) Hun a buba?

MARISKA (*ujjával inti, mutatja Kornélt*): Rögtön fiam. Gyere csak ide.

PENDZSI (*lép, megáll*): Hát a Zoli kisasszony mit busul? Instálom csak aután szoknak búsúlni. Menyasszony még csak danól.

MARISKA: Ne zavard Kornél kisasszonyt!

PENDZSI: Ó minálunk Sófalván.

KORNÉL: Ne beszélj kislány, úgy fáj a fejem.

MARISKA (*halkan*): Gyere ezeket a szalvétákat, meg a findzsákat, látod. (*Suttog Pendzsivel.*)

PENDZSI (*az asztalhoz ment, segít*).

KORNÉL (*a diványhoz sétál, a kést leengedte, keze a szemén. Igy ül le. Lecsüggeszti fejét.*)

PENDZSI (*lábujjhegyen kimegy a serviette-ekkel, szervizzel az előszobaaajtón. Kornéltra pillangat.*)

MARISKA: Tele hamuzta a findzsáját, neveletlen alak. Az orra előtt volt a hamutartó.

KORNÉL (*hátradiül a diványon, átteszi lábát a másikon. Az egyik hím babát elhuzza, forgatja behunytt szemmel.*)

PENDZSI (*besiet lábujjhegyen. Az asztalnál, sugva*): Csináljon nekem magyar bubát. (*Lábujjhegyen a tujás dézsáért.*)

MARISKA (*nagyot int, hogy igen.*)

PENDZSI (*a tujásdézsával az asztalhoz, sugva fel. A divány fele intve*): De ne olyan pojáca legyen instálom. Ügyes kicsi buba legyen. Olyan mint én.

MARISKA (*int hogy úgy lesz. Sugva*): Vidd ki már.

PENDZSI (*kicipeli a dézsát lábujjhegyen*).

MARISKA (*odanéz Kornél fele. Indul a diványhoz*).

KORNÉL (*rezzen, nyitja a szemét. Türelmetlen*): Menjen, ne törődjön velem.

MARISKA (*megáll*): Kornélka! (*Még egy lépést tesz.*)

KORNÉL (*fel akar ugrani*): Menjen. (*A babával feléje csap.*)

MARISKA (*visszamegy az asztalhoz, tovább rendez, lopva pillant Kornélhoz*).

KORNÉL (*hátravágta magát, egy nőstény babát is elhúz, keresztbe kalimpál velük. Behunyt szemmel fejét jobbra balra hányja*).

PENDZSI (*besiet, lábujjhegyen az asztalig, félágaskodik Mariskához, sugva*): Nem olyat mint én vagyok, instálom. (*Lábujjhegyen a vázákért fut, a virágot kiteszi, a vázákkal két kezében visszaoson Mariskához.*)

MARISKA (*Kornélra pillantott, hajol, sugva*): Milyet?

PENDZSI (*Kornélra pillant, ágaskodik, sugva*): Legényt instálom. Ügyeset. (*Futni akar, visszafordul, sugva.*)
Katonát! (*Kifut lábujjhegyen.*)

MARISKA (*letette a székre a gyümölcsöstálat, a kuglófot, a pogácsát. A morzsát seprí. Megáll a munkában, nézi Kornélt*).

KORNÉL (*egyenesre ül, kinyitja szemét, rábámul Mariskára. A babák csüngenek két kezéből*).

MARISKA (*lekapja szemét, az abroszt rántja magasra két kézzel*).

KORNÉL: Mit néz? (*Felugrik.*) Ne bámuljon úgy rám. (*Egy kézbe kapja mind a két babát.*)

MARISKA (*fejét csavarja, az abroszt kettőbe hajtja*): Jaaj, nem!

KORNÉL (*odarohan, sikolt*): Be akar kapni? Bámúl! (*Rámered.*)

MARISKA (*az abroszt negyedrészt akarja hajtani*).

KORNÉL (*letépi az abroszt a kezéből*): Menjen be innen!

(Lóbál egyet az abroszon.) Takarodjon ki innen. Mit sajnál. Ne sajnáljon. Engem ne sajnáljon. (Elhajítja az abroszt.)

MARISKA (leengedte karjait, összekulcsolja kezeit, zokogást fojtva): Kornélka. Kornél (indul feléje).

KORNÉL (sikolt): Nem megy ki azonnal! (Megrántja hátánál és a háló felé lóditja.)

MARISKA (fut be a hálóba, csendesen beteszi maga után az ajtót).

KORNÉL (körülnéz, mintha először látná a szobát. Az abroszt rugdossa, otthagya. Felemeli a két babát, két kézbe veszi megint. Egyikről a másikra pillant. Mellére szorítja mind a kettőt, behunyja szemét, előre jön görbén, jobbra balra jár a feje. Megáll, leengedi fejét, odadörzsöli mind a két baba fejére): Mmh. Mmh. (Picit nevet, megpuszítja mind a két baba fejét.) Édes. Ééédes. (Két kézzel simogatja testüket végig.) Csss. Csss. (Halkan dúdolni kezd, sétál fel, alá, folyton simogatva s puszilva a babákat.) Css, csss, nee, nee, ne. (Sirni akar. Kétségbeesett hanggal.) Ne sirjatok. (Kitör a sirás rajta.) Hát ne sirjatok.!

(Függöny.)

II. felvonás

(Fogászat. Amerikai műtöszék, forgatható. Furógép, asztalka, felette villany körte csüng. Üvegszekrény. Asztal. Székek, Divány az asztal mellett. A bal sarokban mosdó vízvezetékkel, előtte spanyolfal. A falon lófejek színnyomatban. Karikatúrák, élclap-kulik tollából. Az asztalon felszallagozott gitár. Serviette a műtöszék támláján. A műtöszékről csüng egy törülköző. Fogat, bársonykabát lóg róla.)

FATER (a diványon hortyog, ujság a földön a divány mellett).

RUDI (be, sietve a diványig): Persze. Azért jössz ilyen hamar, hogy szenderegj. Auf! (A fogashoz siet, kabátot cserél.)

FATER (nagyon horkan, felnéz, unalmasan): Szervusz. (Lassan felül.) Feje alatt zsebkendő volt összehajtva. Feláll a diványról, az ujságot felszedi.

RUDI (visszajön, körülnézi magát, nadrágja éleit maghuzza ujjai közt. Kihuzza manzsettáit s kezdi kifordítani): Zsebkendő. (Körülpillantja a szobát.) Elég piszok van.

FATER (az ujságot a zsebébe dugta, felveszi a zsebkendőt, arcához tartja. Fater végtelen fáradtan tud szólni, lépni, nézni): Mi lelt ma? Három óra sincs.

RUDI (járkál): Porold le odakint a székeket az a pimasz nő megint nem jött takarítani.

FATER: Az anyád az éjszaka is rosszul volt. Szidott. Olyan régen nem jössz fel. Meg se nézed.

RUDI (megáll): Mit néztem meg. Én nem értek veséhez. (Tovább jár.) Én fogász vagyok. Na. Fater. (Int az ajtó felé.) Rögtön jönni fog valaki. Egy úr.

FATER: Tény dolog? (Indul az ajtó felé.)

RUDI: Fater! *(Két cipőjét letörli hátul a nadrágszárán.)*
Nőstülök. *(Nagy fésűt vesz ki belső zsebéből, s hátra hajtja haját.)*

FATER *(visszafordul lassan az ajtóban)*: Megint?

RUDI: Aaz apósomat várom. Nem tudsz semmit, csinálod a magadét. Na, ein cvai. *(Kis tükröt vett ki mellényzsebéből, belenéz.)*

FATER: Kiváncsi vagyok. *(Kimegy a várószobába, behúzza az ajtót.)*

RUDI *(elteszi a tükröt fésűt, körülfordul egy sarkán. A gitárért ugrik, viszi, a falon felakasztja. Egyet rezdit a húrokon. Megint forog a sarkán, a mütöszékhez siet, a serviettet összehajtja, úgy teszi vissza. Zörög az asztalkán. Forog, az asztalhoz fut, lefujja. Rágyujt. Hátratett kézzel az ablakig megy, kinéz, visszasétál sebesen. Levágja magát a diványra. Ásit. Ugy tesz, mintha elaludna. Felugrik, svéd tornába fog. Ép terpesz-állást vesz, mikor odakint).*

SÁRI *(hangja)*: Szervusz fater. *(Nyitja az ajtót.)* Itthon van? Gyertek be. *(Beugrott, kacag.)* Te ezek nem is tudják. *(Utána jön.)*

PIMPI *(ajtó becsukódik. Pimpi zsebkendőjét tart a száján).*

SÁRI: Kuncsaftokat hozok neked.

RUDI: Ki halt meg?

SÁRI *(odafut)*: Szervusz rongyos. MÉR nem voltál az éjszaka a Casinóba?

NUSI *(utána)*: Szervusz papuskám tudod mi ujság.

RUDI: Minek köszönhetem.

SÁRI *(tartja a száját Rudihoz)*: Tán leadnál egy puszit?

RUDI: Pardon mindig elfelejtem. *(Puszi.)*

SÁRI: Szép kis szeretőm van becsületszavamra. *(Röhög.)*

RUDI: Kezet fog Nusival, összecsókolódnak. *(Kezet fog Pimpivel.)*

PIMPI *(leveszi a zsebkendőjét)*: Idenézz barátom. *(Nyitja a száját.)* Á.

SÁRI *(a falhoz táncolt, megpendíti a gitárt, le akarja akasztani).*

RUDI (*odanéz*): Ne bántsa azt a gitárt. Ne csináljon itt nekem semmi rendetlenséget.

SÁRI: Nééz oda, te Margit. (*Eljön. Kacag, levágja magát a diványra.*) Tessék leülni Sáríka aranyos. (*Hanyatt fekszik.*)

NUSI (*Rudihoz*): Ne éljek te, hallgass ide.

PIMPI: Há? (*Szájára nyomja a zsebkendőt, megnézi.*) Még most is vérzik.

RUDI (*két kézbe kapta Pimpi fejét, néz a szájába*).

NUSI: Édes kis bogaramnak kiverték a fogát. Tudod ki verte ki? Én, ez a drága nő. Ne éljek.

SÁRI (*danolász a diványon, maga magának. Felröhög közbe*).
Beecsületszavamra.

RUDI: Mit?

PIMPI: Hallod ezt? Kedves feleségem sajátkezüleg kiverte két fogamat.

NUSI: Édes bolhácskámnak. Jelzem egyik lógott. (*Röhög.*)

PIMPI (*csuklójáról kutyaszíjj csüng. Nusi felé csap vele*).
Csak kezdjed!

RUDI: Fordulj az ablak felé.

PIMPI (*fordul*): Á. (*Megkapja Rudi kezét.*) Fááháj.

RUDI (*szájába nyult, elereszti*).

PIMPI (*mordul, dühében neki akar menni Nusinak*).

NUSI (*hátrál, röhög*): Kuss édesem, kibékültünk.

RUDI: Mivel verted ki a fogát?

NUSI: Mozsárütővel mit szólsz, édesemnek. (*Közben védekezik Pimpi ellen.*) Kérlek kiszaladtam az öltözőből előle az étterembe, az étteremből a konyhába, oda is utánnam, felkaptam a mozsárütőt és kész. Ne éljek. Mert nem akartam avval a kövér Butaival hazamenni. Ismered?

PIMPI: Nem azért vettelek el hogy hü legyél.

RUDI: Megvizsgálak, gyere a székbe. Jelzem sietni kell, várok egy komoly pasit.

SÁRI: Fuvarod van?

PIMPI (*megy a székhez*).

RUDI (*megy a székhez*).

NUSI (*utánuk szól*): Édesem mégse fogok magának minden palkóval jóba lenni. Már azt se engedi, hogy tisztességesen végigjátszak egy lórumot délután. És a barátom mindig rájön, mindig megver. És kérem még az a kövér is meg akart verni. Eesküszöm te! Engem mindenki megver, ne éljek.

SÁRI: Szép a családi élet. Beecsületszavamra. (*Röhög.*)

NUSI (*kacagva szalad a diványra, ráül Sárira*).

RUDI (*a szekrényből kivett valamit*): Kösd a nyakadba azt a szalvétát.

SÁRI (*megnyomott hassal*): Te marha nő, jaaa! (*Röhögnek.*)

NUSI (*könnyúzik Sári hasán*).

SÁRI (*öklözi Nusi hátát*).

PIMPI (*köti a serviettet*): Kérlek egy olyan uriember, legjobb barátom, feleségem kiszökik a szeparéból, képzeld, hogy szégyeltem magam.

NUSI (*röhögéséből beszél*): Ne éljek. Legjobb barátod? Te hazug. Szerdán mulattál először életedben a férfival. (*Sikolt.*) Te ne csipjél!

SÁRI (*kacag*): Beecsületszavamra. Meg kell halni.

RUDI: Ne vadúljatok. (*Odamegy a székhez.*)

NUSI: És kérem először is kijelentem, hogy nem csalom meg az uramat. Micsoda beszéd az. Ne éljek. (*Görgeti a fejét, verdesi két kezével.*)

SÁRI (*röhög, fellengeti lábszárait*): Megőrülök!

PIMPI: Viccölj. (*Aggódva Rudihoz.*) Mi ez te?

NUSI (*alig tud a röhögéstől szólani*): Igenis kijelentem magának, tudok eseteket, hogy igenis az asszony nem csalja meg a férfit. Nevetséges.

PIMPI: Mit tud maga, mondjon egy rendes nőt a Casinóból vagy a Tabarinból.

SÁRI: Kijelentem megő öhörülök! (*Kurjant.*) Ehesküszöm!

RUDI (*kezeli Pimpit*): Most fogd be a szádat, vagyis nyisd ki. Ne dumálj. (*Belenyúl tüvel.*)

FATER (*benyít*): Iszonyú lárma van. Meglátjátok felmondják a lakást.

SÁRI: Menjen ki a lábával. (*Dalol.*)

RUDI (*Faterhez*): Tedd be az ajtót, kívülről.

FATER (*fejét csóválva visszavonul*).

NUSI (*odaszól*): Nem fáj? Nézzem mit csinál. (*Odaszalad, belenéz a Pimpi szájába, röhög.*)

PIMPI: Eredj innen, mit röhögsz? Kérlek hajtsd el innen ezt a tyúkot.

RUDI: Ne játszatok ott, nem látok semmit. A szemfog, egészen kitört, a metszőfognak benn van a gyökere.

NUSI: Hálistennek! (*Fejére csap Pimpinek, nevetve visszaszalad.*)

PIMPI (*hátraszól*): Leszokhatna az életéről.

RUDI: Abbahagyom, menjetek a fenébe.

SÁRI: Gyere mellém. (*Helyet csinál Nusinak, dalol.*)

NUSI (*lefeküdt*): Te bizonyisten hagyjál nyugodtan feküdni. (*Komolyan kiabál Pimpire.*) Nyavalyás mit akar maga? Hatodik karikagyűrűt veszem neki. Arról beszéljen, hogy folyton eladja az öreg Goldicseknek a karikagyűrűt. Nem tud dominózni, minden pénzt elcsálnak tőle.

PIMPI: Mit ért maga dominóhoz! El fogok válni édesem, és kész.

RUDI: Hütlenség címén.

PIMPI: Hát csakis. Jaj.

NUSI (*röhög*): Ne éljek! Nézze nagysád ilyen szép kapall-meijstert mint maga még kaphatok. Hálistennek.

SÁRI (*röhög*): Te tudod, min gondolkozok? Ha ez a plafon üvegből volna, és így felnézne mindig az ember, becsületszavamra! (*Röhög.*)

NUSI: Kik laknak a fejedem nem tudod?

RUDI (*magyaráz Pimpinek és a poharat adja*): Öblöges.

PIMPI (*zsebtükörbe néz, gurgulyáz és folyton köpi a vizet*).

RUDI: Ötven krón kell, hogy hozzá tudjak fogni, kapsz két csapos fogat. Valódi porcellán.

PIMPI: Te én platina fogat szeretnék.

SÁRI: Arra nem kell korona?

NUSI: Pimpinek nincs beleszólása.

SÁRI (*Nusihoz*): Nézd nem is felel. Beecsületszavamra.
(*Rudihoz*.) Te ronda.

NUSI (*feláll*): Egy aranyfog tényleg szép lenne. (*Megy oda. Pimpihez*.) Akar egy aranyfogat? Nekem már három aranyfogam van. Ez nagyon elegáns.

RUDI: Kérek ötven krónt. (*Pimpihez*.) Holnap befejezzük.

NUSI (*retiküljébe nyúlt*): Itt van. Harminc. Husz kroncsim marad. (*Pimpihez*.) Az egész fejed nem ér öt kroncsit.

PIMPI (*a zsebtükörbe néz, nyúlkál a szájába*).

RUDI: Kezeitcsokkoládé. (*Megköpi a pénzt, nadrágzsebbe gyüri*.)

SÁRI (*énekel közben*): Ennyit nem keresett mióta él. Beecsületszavamra.

RUDI (*felrántja Pimpit*): Gyerünk! Ég veletek és a Bőrkereskedők Szaklapja.

SÁRI: Nézd férfi kidob. Beecsületsz.

NUSI: Nem jössz a Metorba? (*Pimpihez*.) Jöjjön kisbocikám. Muti a pofádat. (*Beledugja orrát a Pimpi szájába. Röhög*.) Ne éljek.

RUDI (*Sárihoz*): Na kecmeregjen!

SÁRI (*felül*): Mm pizok. (*Nusihoz*.) Várjatok. (*Rudihoz*.) Nézze többet csaltam meg magát mint maga engem, annyi ezresem legyen. (*Feláll*.) Beecsületszavamra!
(*Röhög*.)

RUDI: Ön nyert.

NUSI (*a szemlét egy taslival végzi, röhög*).

PIMPI (*visszaüti*).

NUSI (*fut, sikolt*).

PIMPI (*kergeti a kutyaszíjjal*).

RUDI (*rájuk ordít*): Mi lesz itt Pimpi, megfoglak és.

SÁRI (*ráesik Rudira*): Isten veled mindörökre, ha meghalsz írjál. (*Tréfából zokog*.) Na nyomj ide egyet.

RUDI (*megcsókolja, közbe ráhuz egyet hátulról*).

SÁRI: Este feljössz a Casinoba, ha nem felpofozlak. (*Röhög.*)
Eesküszöm.

RUDI (*Sárit huzva a kijáró ajtó felé hajtja Pimpit és Nusit*):
Nem mentek már?

PIMPI (*folyton megsuhintja Nusit a kutyaszíjjal, röhög*).

NUSI (*kurjantva kimenekül*): Ne éljek!

PIMPI (*utána*).

RUDI (*Sárit utánuk lóditja, bevágja rájuk az ajtót. Két lépést jön, megáll, emeli az ujját, fülel a várószoba felé. Ugrik a müttőszékhez, ott zörög, köhög, felnyerit, csikorgatja a széket. Kemény lépésekkel megy a kijáró ajtóhoz, hangsúlyozva beteszi, visszajön, megint zörög pohárral és eszközökkel. Kinyitja a várószoba-ajtót, sürgősen kihajól*):
Következő kérem. Á van szerencsém. Egy kis türelem. Tessék.

FATER (*az ajtóban. Arcán tartja a zsebkendőt*): Jónapot.
(*Kezet nyujt.*)

RUDI (*behuzza fatert a kézfogással*): Hogy van a fog tanácsos uram? (*Beteszi az ajtót.*)

FATER (*leveszi a zsebkendőt*): Ez az? ¶

RUDI (*egy kézzel megrántja a széket, zörög az asztalkán*): MÉR?

FATER: Én valahonnan ismerem ezt. (*Feltartja fejét.*) Aaa blattot aaa.

RUDI: Honnan? Hát osztán.

FATER (*csóválja fejét*): Nekem sehogyse tetszik ez a bácsi.
(*Elcsavarja fejét.*) Uuuu.

RUDI: Nem is akar neked tetszeni.

FATER (*feltartja fejét*): Aaaa. Ki ez aa. (*Csavarja fejét.*)
Üh üh üh.

RUDI (*zörög*): Mi közöd hozzá! Pénzük van.

FATER: Érdekes. (*Csavarja fejét.*) Iiii. (*Feltartja fejét, úgy tesz, mintha gurgulyázna.*) Gaaaa.

RUDI: Mehetsz.

FATER (*indul a kijáróajtó felé*): Annyit mondok.

RUDI (*a széket rántja*): Elég. A többit ird meg levélben.

(*Mutatja az ajtót faternek.*)

FATER (*kimegy*). •

RUDI (*erős lépésekkel utána s vissza a várószobaajtóhoz.*

Kinyitja, kihajol): Következő kérem. Pardon. Isten hozta. (*Kisiet, bebocsájtja papát maga előtt a szobába, beteszi az ajtót.*)

PAPA (*aktatáska. Ferencjóska. Cilinder a fejében. Pálca.*

Monokli a szemén): Karsamadiner. Kissé késtem. Kantonadolog. De látom a paciensek öö.

RUDI: Örület. Tessék. (*Helyet mutat a diványon. Széket visz a divány elé. Leül, kiveszi cigarett-tárcáját, kínál.*)

Princi. Fiumei.

PAPA (*lepakolt a diványra, ráül a táskára*): Kisztihand.

(*Nyul, hajol a tárcába.*) Hopp!

RUDI: Az az egy egyiptomi. Tessék tessék. Rhamses.

PAPA (*kihuzta az egyiptomit, megnézi*): Limited. A jó öreg Limited. Az én márkám.

RUDI (*ő is vesz cigarettet, gyufát gyújt, tartja*).

PAPA: Merci. (*Rágyujt.*) First class! Tudja fiatal barátom,

én a lovasságnál nőttem fel, soha mást, mint Limitedet.

(*Meglátja a gitárt, lelkes gesztus.*) Mandolin!

RUDI (*rágyujt, a gyufát eldobja*): Igen. Térjünk a tárgyra.

(*Köhög, az ajtóra mutat.*) A paciensek.

PAPA: Álábonőr. Mandolinoztunk, az egész tisztikar lóháton mandolinnal.

RUDI (*jó hangosan*): Talán előbb a pénzről beszéljünk.

PAPA (*érzékeny*): Kedves öcsém, mikor így eszembe jutnak a kamerádok, azok a stramm idők!

RUDI: Szabad kérnem, hol van az a tizezer korona.

PAPA: A gyöngyélet! (*Mutatóujja a levegőben.*)

RUDI: Hozomány, kérem.

PAPA (*nevet, a zsebére vereget*): Pardon. Hozomány. Hol van. Hát a hozományt azt nem szoktuk a zsebünkbe hordozni.

RUDI: Okmányt szeretnék látni.

PAPA: All right. Itt az okmány. Hol az aktatászkám?

RUDI (*odamutat*): Melegszik.

PAPA (*kihuzza maga alól a táskát*): Pardon. (*A táskából összehajtott árkuspapírt vesz elő. Köhög, nézi Rudit.*)

RUDI: Ez az. (*Fészkelődik, köhög. Huzza fejét, bele akar nézni az okmányba.*)

PAPA: Ez az. (*Kinyitja a papírt, maga felé tartva, leengedi a monoklit szeméből.*)

RUDI: Mi ez kérem? (*A mellényzsebbe nyul, monoklit tesz fel.*)

PAPA (*köhög, olvas*): Az Insolvency londoni leánykiházasító egyletnek Magyarország és Társországai részére felállított budapesti vezérképvisellete nevében. (*Szivére huzza kezét, hajol.*)

RUDI: Nos? (*Huzza a papírt, nézi.*)

PAPA (*papír nélkül*): Alulírott mint a hetedik kerületi helyi főügynökség.

RUDI (*elfricskázza a papírt*): Ebből azt látom, hogy Ön leánykiházasítási ügynök. Őö ágens. (*A papírt a diványra dobja.*)

PAPA: Ez az. Ez a kinevezési okirat. Itt vannak a többi okmányok, a kötvények, tervezet, díjszabási tabellák. (*Vájkál a táskában.*)

RUDI (*nem engedi*): Köszönöm. Nincsenek kiházasítandó lányaim. Ugy tudom maga akarja a lányát kiházasítani.

PAPA (*nevet, behunyta a szemét, mutatoujja a levegőben*): Momento, pardon.

RUDI (*felugrik*): Takarékkönyvet mutasson. A pénzt. (*Elteszi a monoklit.*)

PAPA: Épen arról van szó. Pardon. Tessék csak leülni doktor ur.

RUDI: Van pénz, vagy nincs pénz!

PAPA (*feláll, monoklija szallagját az ujján forgatja*): Pssz. Pardon. (*Körülnéz, jó kedve van.*) Ez az Insolvency. (*Nevet.*) Ez svindli. Azt hiszi én kiházasítok? (*Elő-*

PAPA: Államtitkot árultam el. A kezét. (*Kezet nyujt.*)

RUDI (*bágyadtan legyint*): Már egyszer koccintottunk. (*Sétál, kezd katonásan kilépni.*)

PAPA (*vele tart, lépést váltva, bokázva, aztán hosszú léptekkel katonásan*): Bárányom mit tudják azt maguk mi a katonaság. Mézeskalácsom négy millió katonasága van az osztrák magyar monarchiának, értsük meg. Ez a gyönyörű hadsereg, lelkem, falaz, tetszik érteni, ez kérem mint egy elsőosztályú őserdő eltakarja szem elől a hadköteles egyéneket, azok azután hátul ki lesznek szabadítva kérem. Jelzem a magam részéről nem tartom uriembernek azt, aki kiszabadíttatja magát. Egy hadseregben csak first class gentlemannek van helye. Hulljon a férgese. Így van? Kijelentem csak hadd hulljon a férgese! Respekt! Pardon. A civilbagázsnak kérem alásson semmi köze a magasabb stratégiához, ná á á h nix dáics. Ez kérem szeretettel a magasabb régiókba tartozik. Mi első Csúszik Zsigmond és vezérkara. First class gentlemannek. Elsőosztályú fiuk. Karsamadiner. (*Leteszi hangját.*) Értjük egymást?

RUDI (*megállott, mintegy álmából*): Még nem látom a pénzt. (*Helyben forogni kezd.*)

PAPA (*lábujjhegyen szökellve követi körbe*): Gyenge kis bárányom. Hát mit gondol, ha egy birtokos, egy bérlő, egy kereskedő, egy száz holdas gazda, egy vagyonos fiskális, etcetra ki akarja húzatni a fiát, hát mennyit kell annak letejelni. Kisfiucska, ha csak egy fegyvergyakorlatról van szó, ha csak azt a huszonnyolc kis napot engedjük el annak a csámpás rezervista hadnagynak, már ott ezresek repkednek, repülnek kérem az ezresek. (*Gesztál a levegőben.*) Ötezer pengő, tizezer pengő, százezrek repkednek a levegőben kis csecsemőm.

RUDI (*megáll*): Mennyi repült bele már abba a táskába?

PAPA (*nevet, lenéz, ujjával fenyegeti*): Bácsikám, pardon vannak ugyebár katonai titkok.

RUDI: A hozományt akarom látni. (*Visszafelé kezd forogni.*)

PAPA: Hozom. Már hozom. (*Körüljárja az ellenkező irányban.*) Édes gyökerem. Pardon. (*Megfogja, odacsusszan hozzá, a fülébe teszi az orrát.*) Most utazom le egy birtokra. (*Hangosabban.*) A Bácskába és onnan egy bizonyos illetővel egyenesen. (*Még hangosabban.*) Bécsbe kérem. Ezt én csinálom. Én magam Csuszik Zsiga kapok ötezer pengő forintot.

RUDI: Ki az az illető?

PAPA (*nevet*): Azt az édesanyámnak se mondhatom meg, aki füröszött. Magának megmondom. (*Fülébe, ordítva.*) Bunyevác Jankó! No gyerekem.

RUDI (*hátratett kézzel sétál gyorsan*): Valami papir, levél, dokumentum!

PAPA (*előtte sétál keresztbe*): Ohohó. (*Saját homlokát kopogtatja.*) Hát ilyen nagy csacsik vagyunk, pelyhes angyalkám, nahát ez ez ez! Irás, katonaszabadításdologban? (*Gesztus.*) Eleget mondtam.

RUDI (*megáll, késéssel*): Én azt látom, hogy még nincs meg a hozomány.

PAPA: Annyi, mintha megvolna. Kis uram. Itt van. Itt van ni a markomban. (*A tenyerébe vereget.*) Ötezer pengő. Minimum.

RUDI: Eddig sohsem adtak ötezer pengőt?

PAPA (*fejét csóvál, nevet*): Szabad? (*Karonfogja, körbe viszi, fülébe.*) Háboru lehet. Tudja kedves fiam?

RUDI (*megáll*): Csak nem akarja nekem beadni, hogy Európában háboru lehet?

PAPA: Á. (*Legyint, nevet viszi tovább körbe.*) Csak egy kis stramm mozgósítás. Mióta ez a Balkán kalamajka volt, és mindig ez, a Bosznia tudja fiam azóta megy ez ilyen összegekben. Én is csak azóta léptem be a társaságba, vagyis hát igen, mostanába vettem erősebben kézbe az ügyeket. Citeráznak a hadkötelesek az egész vonalon. Drága fiam aztán én arról, hogy az én vőm protekcióból

kiszabadul, ha épen arra kerülne a sor, pardon és hogy egyszer csak az após mint orvost beveszi szép lassan a hálózatba, érti nyuszikám, hát arról mindről majd diskurálunk, hisz arra van idő.

RUDI (*kihuzza karját, hátralép, köhint*): Minderre az a válaszom, hogy míg az a pénz, a tizezer krón letétbe nincs helyezve, addig velem semmiféle parthieról nem lehet csevegni. Kérem tudomásul venni.

PAPA (*elragadja Rudi kezét*): Ez az! All right. Brávó! Ilyen stramm vő kell nekem. Karkarakter! Brávó. Pecunia! Ez az.

RUDI (*kihuzza kezét*): És öö addig nincs tárgyalni valóm.

PAPA: Álábonör. Uriember szól az úriemberhez.

RUDI: Kérem otthon megmondani, egyelőre rém el vagyok foglalva, nem járhatok házakhoz.

PAPA: Mihozzánk, akárcsak haza jönne gyerekem!

RUDI: Sajnálom. Aaa hölgyhöz lesz szerencsém a bosztonkurzuson. (*A cilindert, botot, táskát ráadja papára.*) Hát tisztelt izé.

PAPA: Merci biő. Pardon. Kisztihand.

RUDI: Öö kedves uram, a viszontnézésre. (*Kezet ad bök a fejével kijelé.*) Elmegy a paciens. (*Hajol.*) Összes kézcsókjaim.

PAPA: Hát az én istenem áldja meg drága szép öcsém. Éhédes. (*Oda hajlik a fejével.*)

RUDI (*hátrakapja fejét*): Visszlát.

PAPA: Gyermekeim hadd csókoljalok meg.

RUDI: Inkább nem.

PAPA (*hevülten megöleli*): Egy apai csókot édes fiam. (*Tólja a csókját.*)

RUDI (*hajól*): Csak kiméletesen.

PAPA (*cuppantott, sirással küzd*): Csak semmi érzélgés Zsiga. (*Csóválja fejét és nyel egyet.*) A lavoír, a la miroir. (*Emeli a táskát.*) Vagy ezzel, vagy ezen. (*Indul a várószoba felé.*)

RUDI: Nem ezen, ezen a másik ajtón. Alásszolgája.

- PAPA (*arrafelé fordul*): Pardon. (*Kinyitja az ajtót, visszanéz, ujját a szájára teszi, felteszi a cilindert, szalutál.*) Respekt. (*A pálcával tisztí tiszteletet ad le. Megy ki.*)
- RUDI (*hajlongva visszaszalutált. Mikor papa kint van*): Szervusz. (*Sietni kezd fel alá. Gondolkozik. Csettint ujjával. Köhög magosakat.*)
- FATER (*bejön, arcáról a zsebkendőt leveszi*): Mutasd a jobb kezéd.
- RUDI (*megáll, jobb kezét megnézi*): Mi az?
- FATER: Csuda hogy meg van mind az öt ujjad. Láttam a kulcslyukon hogy kezét fogtál vele.
- RUDI (*unalommal*): Viccölsz? (*Tovább nyargal.*)
- FATER: Nézem, nézem, ez az. Csúszik Zsiga. Hamisan billiárdozik. (*Legyint.*) Ismerem.
- RUDI (*pillanatra megáll*): Hagyj békét. (*Nyargal.*)
- FATER: Ott lakott ez is a Luxus kávéházba, mikor még ott éltem a nyolc kerületbe. Te ez zsebrevágta a vajaskifliket. Meg lapokat. Az a hire is volt hogy ez cserélte ki a billiárdlapdákat a nyolc kerületben. Festett falapdákkal tudod. Ennek ilyen múltja van.
- RUDI: Miközöm a multjához, nem vagyok történetíró. (*Fut.*)
- FATER: Ez nem lehet tisztességes ember.
- RUDI (*megáll*): Ne beszélj nekem. Katonaszabadító, nem hallottad.
- FATER (*huzza a vállát, legyint*): Hallottam. Nem lehet ennek hinni.
- RUDI (*tüzes*): Hász majd meglátjuk.
- FATER (*kezét emeli*): Veszedelmes.
- RUDI (*fut*): Én nem vagyok benne. Mit bánom én. Sőt! Még benne is lehetek. Hű barátom. (*Karjaival rajong.*) Szédületes pénzek! A hozomány semmi! Majd én! Höh! Örület. (*Megáll.*) Fényes karrier! (*Faterhez ugrik, két vállára csap.*) Fater! Háts lovát kapsz. Ott fog állani a folyosón. Kc kc, lovagolsz az Andrassy uton, mint Frejs!ädler! (*Rázza Fater.*)

FATER: Szeretném látni. Én csak azt mondom.

RUDI: A szájpaplást is megcsináltatod. Az első fogorvoshoz mégy. *(Otthagyja Fater-t, a fogas felé fordul.)* Na. Lógok a Rojálba. Mehetsz sétálni.

FATER *(előbbre jön)*: Nem hallgatod meg az apádat.

RUDI *(a fogas felé ment, visszaugrik)*: Mit macerálsz itt, eregy már. Zsebkendőt hagyd itt, megint elveszted. *(Elkapta tőle a zsebkendőt. Nadrágzsebébe dugja. Egyet től Fateren.)* Ágyő.

FATER *(megáll, lép Rudi felé, szinte sir)*: Az apád vagyok.

RUDI *(röhög)*: Mi vagy? Az apám! *(Hátralép.)* Nézz ide és tényleg. *(Tapsol.)* Nagyszerű! *(Lelkesen.)* Gratulálok. *(Két kézbe ragadja Fater kezét, sebesen hajól.)* Gratulálok kedves mestro! Egy ilyen fiút összeállítani képezem. *(Karját emeli.)* Stróbli! Zseniális! *(Nadrágzsebbe nyul.)* Tessék. Két krön. Ne még egy.

FATER *(elveszi a pénzt)*: Három komorna. Otthon sincs egy garas se.

RUDI: Ne még egy, ne még kettő. Szolgája. *(Fater-t a feje bubjára nyomott mutatóujjal megfordítja. Másik kézzel a várószoba ajtóba tolja.)* Vigyázz el ne gázold a villamost.

FATER *(kiment, behuzta az ajtót)*.

RUDI *(füttyszóval a fogashoz bokázik, gyorsan kabátot cserél)*.
(Kopogtatnak.)

RUDI: Na? *(Odafordul.)*

FATER *(benyit, behúzza az ajtót)*: Egy nő. *(Leült.)* Lehet, paciens.

RUDI: Csak nem vezett meg?

FATER *(feltartja fejét)*: U ü ü ü u u u. *(Megzörgeti a poharat.)*

RUDI: Csak csináld. *(Ugrik a fogashoz, kabátot cserél pillanat alatt.)*

FATER: Aaa. *(Zörög.)*

RUDI *(előre sietett)*: Elegáns?

FATER (a gurgulyázást csinálja): Gaaa, gaaa. (Húzgálja vállát.)

RUDI (A széket rángatja): Jó bőr?

FATER: Gaaa. (Igenlőleg hajtogatja fejét.)

RUDI: Na ein cvei.

FATER (A kijáró ajtón kivonúl): Szeervusz.

RUDI (keményen kikisérté, aztán az előszobaajtót nyitja):

Következő.

KORNÉL (bejön Dupla fátyol).

RUDI (hátrál előtte): Van szerencsém. Van szerencsém.

KORNÉL (három lépést előre).

RUDI (öldalt és hátúlról gusztálja).

KORNÉL (bajlódva lekanyarítja a fátyolt a kalapjáról).

RUDI: Á.

KORNÉL (nagyokat lélegzik, szívére nyomja kezét).

RUDI: Nézd! Kornél! (Odalép.)

KORNÉL (kezet ad, lesüti fejét).

RUDI (lustán nyul a kéz után): Hát a papája már elment.

Papáért jött mi? Tudta hogy feljött a papa mi?

KORNÉL (felnéz, lesüti a szemét.)

RUDI (kihuzza kezét, hátralép): Nem találkoztak? Nincs öt perce, hogy lement.

KORNÉL (megnézi Rudi képét): Láttam. Azt senki se tudja, hogy én idejöttem.

RUDI: Nem? Hát. Nagyon örülök. Épen menni akarok.

Hát öö hogy hogy. (Halk röhejekkel jelzi, hogy nem érti a vizitet.)

KORNÉL: Beszédem van magával.

RUDI (zavartan nevet): Érdekes.

KORNÉL (sürgősen): Hadd üljek le itt valahová. (Körülnéz.)

RUDI (siet): Kérem. Talán. (A diványt mutatja.)

KORNÉL: Köszönöm. (Odamegy, leül. Előveszi a reticule-jéből a zsebkendőt.)

RUDI (megáll előtte, egyik lábát rázza).

- KORNÉL (*mosolyog*): Ugye csodálkozik. Egy lány nem mehet fel egyedül egy fiatalemberhez.
- RUDI (*legyint*): Ez rendelő, nők is jönnek.
- KORNÉL: Olyat akarok mondani.
- RUDI: Nooo. (*Leül, kivette cigarett-tárcáját, cigarettet vesz a szájába.*) Jaj párdon. (*Nyújtja a tárcát.*)
- KORNÉL (*eltolja*): Nem. Nem! (*Utánakap, vesz egy cigarettet.*)
- RUDI (*gyufát gyújt neki, aztán ő is rágyújt*): Mi az?
- KORNÉL (*köhög a cigarettől*): Maguk papával a hozományról beszéltek.
- RUDI (*felkapja fejét. Dacos*): Igen!
- KORNÉL (*emeli fejét szívére nyomkodja bal kezét*): Jaj olyan nehéz, mint egy nagy harang. Hadd álljak fel. (*Feláll.*)
- RUDI (*ülve marad, hátrább rukkoltatva a széket*): Miről van szó?
- KORNÉL (*egy kezével a divány fejénél megfogódzik*): Egész biztos, hogy papa hozományt ígért. Tudja meg hogy há hát. (*Sírása kiszabadul.*) Itt nincs pénz. (*A zsebkendőt arcára kapja, eldobja a cigarettet, két keze a szemén, sir.*)
- RUDI (*feláll, ráhág a cigarettre*): Tesséék?
- KORNÉL: Jaj, jaj, jaj jaj jaj. (*Jobbra balra jár a feje.*)
- RUDI (*hátralép, fejét hátraveszi, csipőre rakja két öklét. Nézi. Odasiet*).
- KORNÉL (*lehullt a diványra, könnyököl, sir*).
- RUDI: Nézze. Majd lesz. Az nem tartozik magára. Ne bolondozzon. (*Simogatja haját.*)
- KORNÉL (*jár a feje*): Neem. Nem lesz. Én jobban tudom.
- RUDI (*bizonytalanul*): Deehogynem. (*Keze megáll.*) Na, kérem psz. (*Karjához nyul.*) Naa.
- KORNÉL (*szétkapja karjait, úgy tartja, a szemét behúnyva, fejét jártatva felugrik, zokogva*): Nihincs. Nincs. Nincs.
- RUDI (*hátralép*): Mit tudja maga azt van-e vagy nincs.
- KORNÉL: Nincs, nincs, nincs. Nincs pénz. Nincs, Nincs. Nincs. Nincs. (*Szárítja a szemét, nyeli sirását, próbál egyenesen állani, leesik a diványra. Ül.*)

RUDI (*odalép*): Ugyan? (*Nevet. Simitja Kornél arcát.*)

KORNÉL (*zsebkendője mögött, fejével jelezve, gyengülve*): Ne higgye, nem igaz, nem lesz.

RUDI (*lehuzta kezét, két lépést rak, visszafordúl. Erősen sziv. Nézi Kornélt.*)

KORNÉL (*jár a feje, szepeg*): Nincs, nem lesz és nincs és nincs (*egész halkán*) és nincs.

RUDI (*rázza a térdét*).

KORNÉL (*leveszi a zsebkendőt, megszáradt hangon*): Mink semmik se vagyunk, Mariska meg Duci, meg az öcsém dolgoznak, abból élünk. Én nem tanultam dolgozni.

RUDI (*feltérdel egy lábbal a székre, hintáztatja karjaival a széket*).

KORNÉL: Én csak kinlódok én. Várjon. (*Homlokát simitja.*)

Papa egy nagy nulla itt Pesten, nem igaz sose volt katonatiszt, nem ne higgye, megbukott mint önkéntes, papa Biharban volt az adóhivatalnál, Biharból jöttünk fel, én még egész gyerek voltam, papa fegyelmet kapott, papát felfüggesztették, papa valami biztosító ügynök lett itt Pesten. Mink nagyon züllötten éltünk, papa most már régen nem is jár utána semminek. Megint bohém lett.

RUDI (*felkapja fejét*): Bohém! Affenét!

KORNÉL: Igen a kávéházba kell neki mindig lenni. Meg a lóversenyen van dolga meg vidéki pasasokkal szok elmenni lumpolni, azt se tudjuk mit csinál mindig félünk hogy egyszer csak bezárják.

RUDI: Hö!

KORNÉL: Mert mindenütt beadja hogy ilyen meg olyan svindliket csinál, az egész világ azt hiszi meg az egész harmadik emelet, hogy papa valami gazember.

RUDI (*tréfás*): Papa? Áá.

KORNÉL: Neem, nem is, én tudom csak hazudik összevissza hisz az beteg, tudja meg hogy egy szavát se szabad elhinni.

RUDI (*legyint*): Hehe!

KORNÉL: Biztos beadott most magának valami képtelenséget. (*Szemére kapja megint a zsebkendőt.*) Magát be akarják csapni.

RUDI: Nekem mondja? (*Otthagyja a széket, nadrágzsebre vágja két kezét, nézi cipőit, komótosan sétálva sziv.*) Nagyszerű. (*Kornélra néz. Röhög.*) Azt hiszi nem sejtettem?

KORNÉL (*sir*).

RUDI (*megáll*): Mondja csak. (*Lép.*) Hát szóval a kedves papája nincs benne, vagy nem lesz most benne valami katonaszabadtásban. Nem tud arról? (*Lép.*) Az se igaz? Mi?

KORNÉL (*lekapja zsebkendőjét*): Miféle katona? (*Fáradtan legyint.*) Iiigen. Ez is egy ábrándja. Már másnak is. (*Elnyel.*) Igen. Effélivel is szok hencegni. Bolond! (*Arcára kapja a zsebkendőt.*)

RUDI: Mmm. (*Megfogja a düh.*) Óriási! (*Az égbe.*) Óriási! (*Röhejjel.*) Hallatlan. Az isssh. (*Két öklébe dugja el a káromkodást.*) Nahát ez. (*Végigméri Kornélt, a fogát rágja, morog.*) Hihetetlen. Na ez nagyon jó. (*Két három lépést siet, észébe jut valami, megfordul.*)

KORNÉL (*feláll*): Az isten áldja meg, hallgasson ide.

RUDI: Ööö. Hogy is hijják azt az öreg nőt akit rámuszítottak, azt.

KORNÉL: Gyengus néni? Ne beszéljen róla.

RUDI: Legyen olyan szives, mondja meg Gyengus néninek, jöjjön fel holnap délután ide a rendelőbe.

KORNÉL: Minek?

RUDI: Hogy kiverjem a fogát. (*Dühvel sétál fel alá s rá rá veti fejét Kornélra.*) Még olyan pofonokat nem kapott mióta házasságban utazik.

KORNÉL (*összekapcsolt kezeit elébe nyújtja, homályos hanggal*): Ne haragudjon.

RUDI (*jár*): Nahát annak lekenek egy párat. (*Siet, megkönnyebbül.*) Azon lepofozom. (*Elfelejt tovább lépni.*)

Azt összepofozom azt a taknyost. Kérem okvetlen küldje fel. Ugy négy és félöt közt jöhet.

KORNÉL (*fogószik, le akar a diványra rogygni*).

RUDI (*ránéz*): Igen. Hát azt hiszem a hölgyel végeztünk.

(*Forgolódik, mintha dolga volna. Odaszól.*) Köszönöm.

(*Kinyitja a várószobaaajtót, kinéz.*) Nincs itt senki.

(*Meghajlik.*) Tiszteletemet. Kedves papának. Respekt.

(*Szalutál.*) Kedves papának is mondja meg hogyha valaha meglát szaladjon át a másik oldalra.

KORNÉL: Nézze nekem nem volt muszáj feljönni.

RUDI (*sértően*): Tessék?

KORNÉL: De én nem tudtam mit csináljak.

RUDI (*fejét vakarva nézegeti hogy mi dolga van a szobában.*

A székhez lép, ráncigál, rakosgat, gorombán. Leejt valamit, felveszi, megint leejti, visszacsapja, morog, zörög).

KORNÉL: Mit csináljak egyebet. (*A diványra esett, ülve beszél, előre-előre bukva.*) Én nem tudok ezen a világon semmit, csak boldog akartam lenni.

RUDI: Ne mondja.

KORNÉL: Én már huszonöt éves vagyok, el is multam.

RUDI: Szép magától. (*Megy a vízvezetékhez.*)

KORNÉL: Már csak egy percem van.

RUDI: Nekem még csak kezet kell mosni.

KORNÉL: Tudja meg, hogy negyedszer járok így férfival és papa mindig valami buta svindlit próbál.

RUDI: Hehe! (*Eleresztette a vizet, emeli fejét egyet röhögni, mosni kezdi kezét.*)

KORNÉL: Nekem egyik se kellett sohse, esküszöm az élő igaz istenre, csak tudom hogy férhe kell menni, akár-milyen vacakhoz.

RUDI (*ledugott fejjel*): Kisasszony kezet mosok azután rögtön elmegyek. (*Nyitott szájjal sziszegve fütyöl, s folytatja mig Kornél beszél.*)

KORNÉL (*nem akar zokogni*): És most jött maga, hozták, igen, és nem akartam hogy maga is csalódjon, nem

akartam hogy maga megutáljon. Nem tudom mi lelt engem. (*Felnyul két karral.*) Meggyulladt a hajam a fejemen. (*Felálltában.*) Én kiszaladtam, a tengerbe ugrottam. (*Széttárja karjait.*)

RUDI (*odafordul*): Pardon nincs ott a törülköző?

KORNÉL (*ébredve*) Törülköző (*néz körül*) Törülköző. (*Leengedi karjait.*)

RUDI (*lép, csüngeti kezeit, sziszeg*): Aha, otthagytam a műtőszéken.

KORNÉL (*odaszédül, felveszi, vinni akarja*).

RUDI (*lép*): Csak dobja ide.

KORNÉL (*odarepíti*).

RUDI (*elkapja, sziszeg, töröli kezét, ujjait gusztálja*).

KORNÉL (*rámered*): Én idehoztam az egész világot.

RUDI (*elállítja a vízcsapot, a törülközést befejezi, a törülközöt az asztalra dobja. Felső mellényzsebből körömtisztító vasat vesz elő, takarítani kezdi körmeit, orrához emelve kezeit. Előre sétál, sziszeg szaggatottan*).

KORNÉL: Az életem.

RUDI (*nem néz fel*): Siet? Engem nem muszáj megvárni. Ugyis ellenkező irányba megyünk.

KORNÉL (*figyeli a körömtisztítást*): Kérdezni akartam magától valamit.

RUDI (*szemben áll vele, egy körmöt reszel*): S mely oknál fogva.

KORNÉL (*a zsebkendőt megint kézbe veszi*): Nézzen a szemembe.

RUDI: S tegyük fel hogy belenéztem?

KORNÉL: Nagyon kérem nézzen egy percig a szemembe.

RUDI (*dolgozik*): S például melyikbe? Régen megmondta azt Horatius Cocles, hogy egyszerre a két szembe nem lehet nézni.

KORNÉL: Hát nézzen a balszemembe. Vagy a jobbszemembe. (*Indulattal.*) Tegye le azt a ráspolyt.

RUDI: Nooos. Miért ez izgalom? (*Lassan ráspolyoz.*)

KORNÉL (*elkapja két kezét, erősen lefogja*).

RUDI (*mozdul hogy kiszabadítsa kezeit*): Hallotta drágám, hogy nekem már dolgom van.

KORNÉL: Mondja, ide nézzen a szemembe. Csak a pénzemért akart elvenni?

RUDI (*kicsavarja kezeit*): El kell mennem. Dolgom van. Én már ilyenkor kártyázom. (*Elfordul.*)

KORNÉL (*visszarántja a karjánál fogva*): Csak a pénzt akarta? Én, én nem hatottam magára?

RUDI: Humoros. Nem érek rá diskurálni. (*Kihuzza karját, egyet lép.*) Már nincs rendelés.

KORNÉL: Hát én, én. (*Szivére ütöget.*) Én nem is számítottam? Nem?

RUDI (*nyakkendőjét rántja*).

KORNÉL: Engem nem lehet így elintézni. Azt kérdeztem hogy tetszettem e magának vagy csak pénzt akart.

RUDI: Kérdezze meg a Pesti Hírlapot. Ha válaszbélyeget küld, kap szerkesztői üzenetet. (*Mozdulat, mintha kabátját le akarná vetni. A fogas felé lép.*)

KORNÉL (*elébe ugrik, öklét emeli*): Feleljen.

RUDI (*picit megijed*): Nézze oly mindegy. Hát mire kíváncsi?

KORNÉL (*izgatottan, lágy szóval*): Mondja meg nekem, hát annyit csak megérdemlek, nem, hogy egy percig őszinte legyen, mondja meg hát nem érez irántam semmit?

RUDI (*indul a fogas fele. Utközben beszél*): Miféle érzelmek? Nősülésről volt szó.

KORNÉL (*utána lép, keményítve*): MÉR viselkedett úgy mint aki szerelmes.

RUDI (*le akarja huzni a bársonykabátot*): Szerelmes! (*Vontatva, mélyítve.*) Ha, haha.

KORNÉL (*utána ugrik, megfogja a vállán a kabátot*): Nem fog előttem kabátot cserélni. Tessék megvárni míg elmegyek.

RUDI (*visszafordul rá*): Hagyjon kérem. (*Dühvel visszarántja a nyakába a kabátot.*)

KORNÉL: Nem hagyom. (*Elengedte, megint lágyul.*) Látja

én nem akartam itt magának kellemetlenkedni. *(Egész puhán.)* Maga olyan kedves volt nálunk tegnap. Olyan kedves fiu maga.

RUDI: Születési hiba.

KORNÉL *(sóhajt)*.

RUDI: Na, mit akar még itt? Lyukas foga van?

KORNÉL: Maga engem kompromittált.

RUDI *(legyinti, röhög)*: Meséljen!

KORNÉL: Igen, rendbe van, semmi. Csak azt tudjam hogy mit hitt igazán abból a forró vallomásokból amit a kurzuson a fülembé sugdosott.

RUDI *(a gitárért lép)*: Nos?

KORNÉL *(lép)*: Nem mondta hogy megtalálta bennem az igazi zsánerjét?

RUDI *(levette a gitárt)*: Előfordul. *(Szembe áll Kornéllal, a gitárt lógatja kezéből.)*

KORNÉL: Nem emlékszik hogy mondta, hogy magának az összes többi lány levegő?

RUDI *(a gitárt emeli, rezegtet a hurokon, egyet röhög)*: Hogyne. Mindnek azt mondom.

KORNÉL *(szenvedélyes)*: Hogy rémesen izgatom magát?

RUDI *(végigrezditi az összes hurokat)*: Hö! Annyi baj legyen.

KORNÉL *(rázza fejet)*: Hagyja azt a! Kijelentette hogy direkt szépség vagyok. Meg lehet örülni értem. Emlékszik?

RUDI *(megint felteszi kezét a hurokra)*: Azt hittem magának legalább huszezer krónje van. *(A hurokat végigrántja többször.)*

KORNÉL: Hát én ronda lány vagyok! Mi!

RUDI: Felőlem olyan szép lehet mint a Vajda-Hunyad! *(Nem hagyja békén a hurokat.)*

KORNÉL *(a sirás ellen)*: Hát én maga előtt nulla vagyok. Hát csak a pénzt nézte, hát én rajtam csak a pééénz, a pééénz pfuj.

RUDI: Mér nem tanul énekelni. Elég csinos hangja van.

(A diványhoz megy, az ablakra pillant, leül. A gitárt a térdére állítja.)

KORNÉL (odafordul, keze a mellén, közeledik): Nézzen végig rajtam, hát én így nem lehetek arra méltó.

RUDI (emeli s lecsapja a gitárt): Mondja mér nem megy haza! (Ordít.) Mit akar itt!

KORNÉL (sirással odarogy a divány elé, édesen, erősen): Vegyen eel, vegyen eel, vegyen el pénz nélkül.

RUDI (fel akart pattanni).

KORNÉL (beszélés közben visszanyomja karjaival): Hát mi az a pénz, hát nem lehet azt a mocskos pénzt elfelejteni, minek magának az a pénz.

RUDI (miután nem tudott felkelni, hátravágta magát a diványon és nagyot röhög).

KORNÉL (összekulcsolt kezei a gitárra estek): Vegyen el engem, a Kornélt, tudom hogy én megfelelek magának, bizony isten.

RUDI (röhög, felhuzza a hasára a gitárt): Várjon majd kísérem. (Ránt egyet a hurokon és tovább is ráncigálja majd a hurozatot.)

KORNÉL: Énnám hűségesebbet tisztességesebbet nem fog soha találni, én magát olyan boldoggá teszem hogy soha egy más nőre rá se fog nézni, ne féljen takarítok mosok surolok én mindent megtanulok. Kőbányán olyan olcsó kertés lakások vannak.

RUDI (gitár nélkül, a Bohémvalcert kezdi jó hangosan fütyülni).

KORNÉL: Én még kislánykoromból tudok a baromfineveléshez, malacot is etetek, olyan jókat fogok főzni, megháromzom a körtét magának, ha meghül egyszer herbateát melegítek, gallért mandzsettát vasalok pucérjra se kell kiadni.

RUDI (átcsap a fütyülésből énekbe): Trarararaaa, rrara araaaa. (A gitáron a legvadabb kíséretet adja.)

KORNÉL (magasabban): Gyerekruhát horgolok olyan édes kis gyerekünk lesz. (Emeli s jártatja fejét.) Gyönyörű szöke fiam lesz, gyönyörű.

RUDI (*brutálisan énekel bele a beszédbe s a gitárral zenebonál hozzá.*)

KORNÉL (*feltartott fejjel egy picit hallgat s rákezd mint a hangos zsolnárt*): Azért szép leszek ne féljen, úgy fogok virulni meglássa és olyan jó kedvem lesz mindig mint a madárnak, ne féljen csak maga egészséges legyen és rendszeren járjon és meg legyen elégedve, meglátja büszke lesz rám az egész világ előtt mert a magáé vagyok testem lelkem minden lélegzetem az egész napom az éjszakám ha alszok is csak magával álmodok én olyan boldog leszek, reggeltől késő estig áldani fogom az istent aki megteremtett és én jó leszek mert én boldog vagyok, mindenki azt fogja mondani hogy ez egy angyal. (*A sirás elveszi a szavát, feje lepottyan.*)

RUDI (*abbahagyta a dalt, csunyát ránt a gitáron, felül*): Na kész. (*Nevet. A gitárt levágja a diványra. Leszáll a diványról. Gesztus.*) Aláoszolgája.

KORNÉL (*lábai elé megy térden, át akarja fogni a lábszárát*):
Neem, neem.

RUDI (*elmegy előle, háttal beszél hozzá. Előveszi zsebkendőjét*):
Pakoljon. Elfogyott a türelmem. Na mi lesz? (*Visszafordul.*)

KORNÉL: Neem megyek, neem.

RUDI: Nem sül ki a szeme? (*Megfordul.*) Ha nem megy el kidobom. (*Megfujja az orrát.*)

KORNÉL: Neem neem. (*Utána csuszik, elfogja hátulról a lábát.*) Hisz maga szeret engem. Maga nem meri azt érezni.

RUDI (*a zsebkendőjét eltette, egyensúlyoz, legkellemetlenebb hanggal*): Naa! Naa!

KORNÉL: Én érzem én jobban kellek magának mint a pénz, hát minek az a bűnös pénz magának.

RUDI: Nem hagy? Nem ereszt? Vigyázzon olyat rugok!

KORNÉL: Maga el van romolva, gyáva, pedig csak egy kicsit kéne szegény lenni.

RUDI (*huzta maga után Kornélt, végre kirázta karjaiból a lábait*): Hallja én megfogom és kirepitem a folyosóra. Álljon fel innen.

KORNÉL: Nem mer a szemembe belenézni, mert nem tud élni nélkülem.

RUDI (*elröhögi magát*): Ki maga? Nem is ismerem magát!

KORNÉL (*felnyujtogatva hozzá kulcsolt kezeit*): Deee, dee, hisz én neked jöttem a világra, hisz te hittál.

RUDI (*ránéz, koppint a homlokán*): Plim plim. (*Fel huzza kabátját a fejére, összefogja két kézzel, csak az orra látszik ki.*) Nekem danolhat. (*Igy lép sürgösen hármat előre, hármat hátra.*)

KORNÉL: Hát nem emlékszel azt izented hogy szülessen meg már Kornélka, siessen én már ittvagyonok, és én ugy siettem.

RUDI (*tartja a kabátját az orrán, lenéz Kornélra, dzsiggel egy picit*): Tessék felkelni. Mégis csak undorító!

KORNÉL (*nyitott karjait nyujtja hozzá*): És megláttalak, a sok liliomok közt ott álltál.

RUDI (*hamar megkapja kezeit, felrántja, egyenesre rázza*): Ott a ridikülje és lóduljon. (*A diványnál álló szék felé löki.*)

KORNÉL (*a szélig tántorog, hajol, a szék karjába fogódzik*).

RUDI (*utána ment, kezébe adja a reticulet*): Na. Ajánlom magamat.

KORNÉL (*egy kézzel homlokához kap*): Jaaaaj jaaj, jaaa. (*Szédül, elejti a reticulet.*)

RUDI (*megrántja karját, visszaadja kezébe a reticulet*): Nem komédiázunk itt tovább. Gyerünk.

KORNÉL: Isstenem. Jaaaaj. (*A Rudi vállához esik.*)

RUDI: Indulás! (*Le akarja lökni magáról.*)

KORNÉL (*el akar dűlni*).

RUDI (*megkapja*): Mi az, viccöl? (*Megrázza.*) Mit mit mit viccöl itt. Goromba leszek. (*Megijed tőle, arcába hajol.*) Nyissa ki a szemét. Felháborító. (*Nézi, vonszolja*

a divány melletti székbe. Két hüvelykujjával megnyomja halántékait.) Nem fog itt nekem hiszterizálni. (Felkapja a Kornél két kezét, magasra rántja kétszer háromszor.) Vegyen lélegzetet.

KORNÉL (sápadt hanggal): Egy kis vizet. Jaaajh.

RUDI (a műtőszékhez ugrik, hozza a vizet): Itt van. Aztán lépjen a távozás himes mezejére.

KORNÉL (nyitja szemét, megrázza fejét): Köszönöm. (Iszik.) Kösz. (Visszaadja a poharat.)

RUDI (helyére vitte a poharat): Most már felállhat.

KORNÉL (feláll).

RUDI (kezet nyújt): Szolgája. (Nem kap kezet, lehajol, a retikült felemeli, Kornél kezébe nyomja.)

KORNÉL: Igen. (Kétoldalt néz.) Még körül se néztem magánál.

RUDI (mint a bohóc fordul körbe, mutatóujjával): Tessék. Munkácsi, gólya, fecske s az összes többi hüllők. (Felmutat.) Stukko. (Lemutat.) Valódi perzsa. (A műtőszékre.) Bözendorfer. (Körbeviszi ujját.) Biedermájér. (Kornél szájába néz.) Slézinger és Polákovics. (Összeüti sarkát, kétszer meghajól.) A kihallgatásnak vége. (Még egyet hajol, az ajtót mutatja.)

KORNÉL: Ha engem most elküld. Leugrok itt az udvarba.

RUDI (késéssel): Szépen ugrik maga le. (Gesztus.)

KORNÉL: Olyan szépen mintha álmomban esnék le. Egy hang nélkül. Nem hiszi? (Félrehajítja fejét, szépen mosolyog.)

RUDI: Megint társalog. Hallotta abszolote semmi dolgunk egymással. Igen öö én diszkrét ember vagyok. Ezt a maguk machinációit nem fogom sehol leadni. Nem kell félni. (Röhint.) Csak magamat blamálnám, ha mesélnék. (Ideges.) Mivel szolgálhatok még?

KORNÉL: Édes. Hadd mondjak valamit.

RUDI (gesztussal, csunya arccal): Elég volt.

KORNÉL: A kezét. (Nyul a kezéért.)

RUDI (*odalöki kezét*): Pá magának.

KORNÉL (*két kézre fogja kezét*): Ne váljon el tőlem, ne váljon el én tőlem.

RUDI (*huzza, az ajtóig szalad vele*): Gyerünk csak gyerünk gyerünk gyerünk gyerünk gyerünk gyerünk gyerünk.

KORNÉL (*háttal nekifeküdt az ajtónak, folyton beszél*): Nee, ne rugjon fel, ne lökjön a szemétre.

RUDI (*közben el akarja tólni onnan, hápog és vinnyog, de Kornél megfeszített lábbal áll, el el-csuszik onnan, de visszaugrik, s folyton felölel a Rudi nyakába*).

RUDI (*harc közben*): Nézze én finom ember vagyok.

KORNÉL: Ne fujja el az én szép életemet, te örült hallgass rám. Énrám hallgass, őzikém, te kis mókusom.

RUDI (*a legdurvább taszigálás közben*): Nem akarok magának az erőmmel imponálni. (*Tovább sziszeg és vonít.*)

KORNÉL: Egyszer élünk ezen a földön. Ebbe a csuda bolond életbe, te csudálatos.

RUDI (*hülyül dühében*): Nézze. Hallja. Nézze. Hallja.

KORNÉL: Nyisd ki a füled, olyan cukrosat sugok a lelkednek, úgy fogsz mosolyogni.

RUDI (*utálattal mellbe taszitja*): Örület! Nem megy le az emberről.

KORNÉL: Te aranyos lélek, mégy a templomba mikor esik a hó.

RUDI (*elengedi, ujjai hegyével tologatja vissza*): Ragad mint a légyapapir, nahát még ilyet becsületszavamra. (*Elröhögi magát. Csipőre kapja kezeit, röhög.*)

KORNÉL: A templomba mégy az édes kis fiukkal. Jézuskám, szépségem. (*Ráesik Rudira.*)

RUDI (*kitárja karjait*): Akar bosztonozni? Kéérem, a legnagyobb kéjjel! Szabad? (*Elkapta, viszi bosztonozva.*)

KORNÉL (*húzatja is magát, fut is, bosztonozik is, a nyakát öleli*): Ugye ugye az enyém vagy én téged választottalak kitesszük magunkat a lapba mint jegyesek a fényképünk én bukétával a kirakatba.

RUDI (*hibásan bosztonozik, de jó kedve van, fölényesen szalad Kornéllal, jütyüli és trallalázza a tánczenét Kornél félbolond szavalása közben*).

(*Nyargalás közben beleütődnek az asztalba, a divány sarkába, a mütőszekbe, a spanyolfalba. Minden megmozdul, a divány mellett a szék felborul.*)

KORNÉL (*mindig hangosabb mint Rudi*): Gyöngyvirág cili-
nder fiakkerem a nagykoruton a városházára veled Velen-
cébe teveled Velencébe.

RUDI (*másfélszer járta meg a szobát Kornéllal, az ablaknál összebotlanak, Kornél leomlik Rudi oldalán, le a padlóig, Rudi lenéz rá, liheg és röhög*): Kijelentem életembe ilyen jól nem mulattam. Beecsületszavamra. Eesküszöm.
(*A zsebkendőért nyul.*)

KORNÉL (*a földön félkezén támaszkodva*): Velencébe, város házára. (*Liheg, szívéhez nyul.*)

RUDI (*homlokát, arcát ütögeti a zsebkendővel, másik kézzel a combját csapkodja, emelgetve hozzá a lábát. Ugy röhög*).

KORNÉL: Városházára.

RUDI (*lenéz rá*): Hova? Talán Velencébe! (*Röhög.*)

KORNÉL: Velencébe. Városházára.

RUDI: Városházára. Orosházára. Essküszöm. (*Az orrát törli, a plafondra röhög.*)

KORNÉL: Orosházára. Orosházára.

RUDI (*kurjant, a fejét vakarja lábát magasra emeli, rázza a röhögéstől*).

KORNÉL (*felnéz, félkezére támaszkodva, mosolyog, hallatszik a nyögése, mikor Rudi röhögése szűnik*).

RUDI (*megpihenve, jókedvüen fejét csóválva*): Naháát.

KORNÉL (*a nyögésből megszólal, nyakát nyújtogatva, két kapcsolt kezét dobálva felfelé*): Jaj emeljen fel engem, mentsen meg, ne hagyjon engem, ne hagyjon.

RUDI (*Kornél beszélése közben*): Áhá, van még? (*Legkedélyesebben.*) Bravó! (*Kettőt tapsol.*) Halljuk! halljuk!
(*A falnak fordul.*)

KORNÉL: Nem megyek vissza, neeheem abba a gázszagba!
(*Elborzadva fejét rázza.*) Jahaaj, neem neem neem

megyek haza, ne hagyjon, cicuskám ne hagyj engem.

RUDI (*hátraszól, de nem fordul meg*): Ne röhögtesen úgy mert kilyukadok. (*Feltartja fejét, s mint a béka.*) Hua, hua, hua.

KORNÉL: Senkim sincs te bolond! Hisz itt vagy. Te te te.
(*Kapkod a lábaszárahoz.*)

RUDI (*női hangon*): Noaa. Csiklandós vagyok. Kéérem!
Hihihí! (*Ugrál.*)

KORNÉL: Nem fogsz letenni. Ugye látod. (*Könnyes szemekkel.*) Úgy elszalad tőlem mindenki.

RUDI: Ne fogdosson, azt kikérem magamnak. Helo my baby, helo my honey, helo my telephon girl. (*Dzsiggel s szöveg nélkül fahangon danól.*)

KORNÉL: Nem jönnek az udvarlók, nem jár senki a mi házunkhoz, látod engem nem szeret az isten, mert én szegény lány vagyok, ugye?

RUDI (*az ablakon dobolja a dzsigget, aztán csúsztatni kezdi az üvegen két mutatóujját és a szája imitálja az üveg hangját*).

KORNÉL: Te drágaságom látod mindenki összebeszél, vagyok én itt tönkremenjek és akkor majd lehet mulatni rajtam mit szólsz már van egy ősz hajam, itt, egy ráncom is van a homlokomban, hallottál ilyet, meg itt a szemem mellett.

RUDI (*elhagyja a dzsigget*): Hopp egy özvegy légy! (*Úgy tesz mintha üznél az üvegen a legyet, közben a szájával légyzengést produkál.*)

KORNÉL: Mind a két oldalon látod, ennek te vagy az oka, mondd mi lenne belőlem, mondjad, majd én is megyek az irodába, majd olvasom a regényt reggel a villamoson és mutatom a bérletet, megállj majd meglátod nekem is olyan kalapom olyan lesz, olyan lapos fekete tudod, csak ép hogy egy nagy tű van beleszurva a szenes embereknek is olyan van.

RUDI (*felugrál, az ablakdeszkára akar ugrani, kapaszkodik kétfelől a falban*).

KORNÉL: Olyan fekete kalapjuk van és majd meg pápaszem is lesz rajtam, nem hiszed. Nem hiszed? Te azt nem hiszed. Te nekem nem hiszel. *(Nagyon elkezd sirni.)*

RUDI *(elfáradt, visszafordul az ablaktól, iszonyú hosszút ásít, két karját elnyujtva, s aztán karjaival kétfelé rugdalódzva lustán megy a diványhoz).*

KORNÉL *(ahogy Rudi az ablaktól elmozdult, felnevet, öklével frissen szedi le könnyeit, lelkesen Rudi után bukdácsol térden, a félkézen támaszkodva).* Neheem te csacsi. Csak játszottam, nem hagylak én itt, én már neked szántam magam.

RUDI: Áháhálmos vagyok. *(Háttal levágja magát a diványra.)* Jócikát. Ha elmegy nem muszáj felkölteni.

KORNÉL *(a divány előtt térdel, kapkod Rudihoz):* Senkinek másnak te drága kedves cica. Te sárga csibe.

RUDI *(hanyatt fektéből egy rándulással hasra fordul s mozdulatlan).*

KORNÉL: Igen, igen. *(Két karral simogatja ahol éri.)* Téged foglak csókolni, én tudok csókolni, tee ne nevens.

RUDI *(orral szájjal egy nagyot hortyog).*

KORNÉL: Megtanultam álomban tudom hogy kell majd meglátod.

RUDI: Chaaa.

KORNÉL: Mit tudok, teeh, előtted nem szégyellem, neked mindent megmondok, hát kinek mondjam te bolondságom, te, karácsonyfa.

RUDI: Chaa. *(Mindig magasabban hortyog.)*

KORNÉL: Jaj ez a nagy lump hajad. *(Ujjait a hajába mártja.)* Búksi fejed. *(Odadugja az orrát.)* Olyan jó szagod van, te birsalma. *(Végigzongorázik az ujjá a Rudi vállától a térdéig.)* A szöveted, de jó meleg mm.

RUDI: Chaa. Nyam nyam nyam.

KORNÉL: Jaaj te nekem olyan forróságom szok lenni, tudod már ugye, nem birom, te, alig várlak, te, fickó.

RUDI: Chaaa. Cm. Cm. Azabavadivu.

KORNÉL: Teee rosszaság te legény, hogy hínak rudolf, rudolf, megfogom a kezedet.

RUDI (*felkapja fejét mint aki felijed álmából*): Ha ha ha mbuu. Cm cm. (*Tovább alszik.*)

KORNÉL: Kezed add ide csak a kezedet aadd ide, jaj de jó meleg, ugye az enyém is most, ugy, így, hadd nőjjenk oda hozzád így, így.

RUDI: Chaaa. (*Fütyülve sipolva hortyog.*)

KORNÉL: De jó lesz, de jó nekem, elalszom, csak meghalnék, egy sötét erdőben.

RUDI (*odaadta kezét, a másik kezét is ráteszi Kornél kezefejére, köhög, simogatni kezdi, buján nevetgél és húzza felfelé Kornél karját*).

KORNÉL (*hajol a keze után, a fejét Rudi oldalához dörzsöli*): Így, így, így.

RUDI (*morog, egyszer csak mutatja az arcát, kirugja magát fektében mint az oroslán farka, hangosabban morog, lenyúl két karral Kornélért és fel akarja rántani maga mellé*).

KORNÉL (*sikolt*): A a a tee mit akarsz, ü ü üh, mm tee. (*Védi magát.*)

RUDI (*birkozás után dühvel kacag és hörög, felhuzta Kornél fejtestét a diványra*).

KORNÉL (*egy lába maradt a padlón, avval kapaszkodik visszafelé*): Engedsz? Te, pizok. Engedsz, engedsz el, kihúszom a szemem. Pizok, pizok! (*Egy kezével a Rudi arcába csapkod. Egy taslit hallani.*)

RUDI (*hányja veti fejét, meg akarja harapni Kornél kezét, ordít, húzza Kornélt, úgy látszik győz*).

KORNÉL (*nyög nagyokat, egyszer csak felkapja két kézzel a gitárt, egyik térde a diványon s le akar sujtani a Rudi arcába*).

RUDI (*felkapta karjait, s felül fektéből*): Gitárom! Nem hagyja? Teszi le, nem adja azt a gitárt? (*Megkapja a lány csuklóit, kicsavarja a gitárt. A gitár közben kétszer háromszor zendült.*)

- KORNÉL (*elugrott a diványtól, ki van merülve, rázza fejét, a haját veregeti*): Nyomorult. Piszok. Aljas. Bitang. Piszok.
- RUDI (*Feltérdelt, vizsgálja a gitárt fujva*): Még az kell, hogy itt eltörje a hangszert. (*Megpróbálja a hurokat egy rántással.*) Na ha eltörte volna, kivertem volna a fogát legyen nyugodt.
- KORNÉL: Piszok fráter. Itt egy védtelen lánnyal, piszok. (*Bluzát szoknyáját huzza, veregeti.*)
- RUDI (*Leszáll a diványról, ráteszi a hurokra az ujját, szeme közé röhög Kornélnak*).
- KORNÉL: Mmocok.
- RUDI (*röhögve, élvezettel*): Szemtelen. (*Megzendíti a gitárt.*)
- KORNÉL (*lép egyet, alig bír magával*): Hitvány kéjenc, mit akart velem?
- RUDI (*zengve, erőszakkal röhögve*): Én? Én másztam oda magához?
- KORNÉL (*ökölbe kapja kezeit, rezgetteti*): Mit mer felőlem képzelni! Hogy mert megtámadni? (*Felszítja kétszer az orrát, megy a székhez a reticuleért.*)
- RUDI: Nézze fiam ha akarnám hipnotizálhatnám magát.
- KORNÉL (*visszafordul, a cipőjére néz Rudinak*).
- RUDI (*gesztussal*): Lemondok, nem vagyok rászorulva. Csak Löh, egy félórát épen magára is ráköltöttem volna. (*A gitárt a hóna alá veszi, belső zsebébe nyúl.*) Pláne hogy itt! Énvelem nem fog kukoricázni. Azt hiszi? Nekem állandóan a legjobb nőim vannak, nevetséges. (*Kotor a tárcában, amelyet elővett belső zsebéből.*) Nézze meg a jelenlegi barátnőmet.
- KORNÉL (*visszajött, kiszedte a zsebkendőt, elüti a kezét*): Nekem nem fog mutogatni, kikérem magamnak, előttem ne beszéljen azokról a maga nőjeiről pfuj! (*Szemére kapja a zsebkendőt.*)
- RUDI (*elteszi a tárcát, a gitárt visszaveszi a hasára*): Adja itt a bankot. Feljön egyedül egy férfihez. (*Belezendít a hurokba.*)

KORNÉL (*a zsebkendőt lekapja, toppant*): Fogja be a száját.
Hogy mer egy urilánnyal szemben. Uglátszik nem tudja
kivel van dolga.

RUDI (*fejét rázva röhög*): Neeem. (*Basszussal, lenyomott
fejjel.*) Neeem.

KORNÉL: Én Csuszik Kornélia Caelesta vagyok. Nekünk
nemességünk van. Csuszik ipszilonnal.

RUDI (*hajol*): Fox, ikszszel. Fox Rezső Terpszichóre. (*A
gitárt molesztálja.*) És aki olyan híres zsentri, az ne
másson minden jött ment alaknak a diványára.

KORNÉL: Mm, koszos. Észre se veszek egy ilyen. (*Gesztus,
végigméri.*) Ph! Arra se érdemesítem hogy leköpjem.
Henceg avval a gitárral. Nem is tud játszani. Majom.

RUDI (*a diványra dobja a gitárt, ugrik Kornélhoz, elkapja a
két csuklóját*).

KORNÉL: Ne nyuljon hozzám!

RUDI (*rázza*): Most aztán takarodjon. Takarodjon ki innen.
(*Rántja.*)

KORNÉL (*jesziti magát, nagyot sikolt*).

RUDI: Pusztuljon, mert ha én megfogom, szétmegy a kezem
közt.

KORNÉL: Jaj de fáj kitöri a karom, barom!

RUDI: Ki innen, mars! (*Az ajtó felé penderíti.*)

KORNÉL (*sikolt, tántorog, megáll az ajtónál*).

RUDI (*utánna ugrik, kinyitja az ajtót, megmarkolja Kornél
vállát*).

KORNÉL: Segítsé! Rendőr!

RUDI (*becsapja az ajtót, elrántja Kornélt*): Nem hallgatsz?

KORNÉL (*kiugrik a kezéből, emeli karját*): Gyilkos! Jaaj!
Gyilkos!

RUDI (*lehajol*): Csss! (*Dugott hanggal.*) Ne üvöltsön ebbe
a rendelőbe! Te! (*Öklét rezgeti.*)

KORNÉL (*közbe magasabban jajgat, jajgatása macska-
nyávogásba siklik*).

RUDI (*előre buktatja fejét, öntudatlanul ugat rá, ugráló fejjel*):
Vauh vauh vauh.

(*Pár másodpercig hangzik a nyávogás ugatás.*)

KORNÉL: Ha engem ki mer utasítani összesikoltom a házat.
Én olyan skandalumot csapok magának.

RUDI (*toppant*): Pssz nem hallgat már! (*Az ajtóhoz fut, oda tartja fület, visszafut.*) Majd én hívom fel a házmestert és kihordatom innen. Megveszett!

KORNÉL: Azt fogom mondani kezelésre jöttem és maga vissza akart élni velem. Fel fogom jelenteni.

RUDI (*késéssel*): Hát. Kérem. (*Igazgat magán.*) Legyen szives. És nyilatkozzon mégis mikor szándékozik innen elmenni.

KORNÉL (*felrántotta vállait, a zsebkendőt arcára tapasztja, zokog*).

RUDI: Hm. (*Pihen, mint a boxbajnok. Nézi.*)

KORNÉL (*zokogásán és zsebkendőjén át*): Mit tettem magammal. Hol tartok én. Hol vagyok. A kezem is pirúl az arcomon. Istenem.

RUDI: Hnnnn. (*Csipőre veszi kezét. Vár.*)

KORNÉL: Nem élhetek olyan sokáig, hogy ezt elfelejthessem, valaha. Mi lesz belőlem. Mi lesz velem.

RUDI (*köhög, türelmetlen. Következő szavai alatt elkezd körbe járni Kornélt, lehajtott fővel, két keze a csipőjén*).

KORNÉL (*tisztul a szava*): Miért, hát miért, mi vagyok én. Egy utcai cafattal se mernek így bánni. Igen, még annak is hízelegnek. Én annál is alábbvaló vagyok, tudom, nincs pénzem, tudom. De így meggyaláznai, így a sárba taposni mégse szabadna egy leányt egy férfinak akinek egy morzsa szíve van, nem? (*Leveszi a zsebkendőt, nyitja a szemét.*) Mondja miből van a szíve magának?

RUDI (*épen előtte van. Ránéz*): Cement.

KORNÉL (*szaggatottan a zsebkendőt fel fel kapva, ütögetve szemét, arcát*): Könnyű brutáliskodni. Uriember azt nem teszi. Maga uri ember?

RUDI (*emeli jobb kezét magyarázni*): Amennyiben ez rám vonatkozik, kijelentem hogy én abszolúte nem vagyok uriember. Nézzen végig tetőtől talpig. Nézzen ide!

KORNÉL (*sir, a zsebkendő a szemére nyomkodva az ablakig megy, megáll háttal, le le dugja fejét a zsebkendőbe*).

RUDI (*odamegy a műtőszékhez, az ablak felé csavarja, beleül, köhint*): Vegye tudomásul, hogy én Fox Rezső tetőtől talpig 165 centiméter és mellbőség kilencvennyolc. (*Hangsullyal.*) Nem vagyok uriember. Kijelentem ünnepelesen, hogy itt egy perfekt jellemtelen fiúval áll szemben. (*Meghajtja magát, szívére teszi kezét.*) Szavamra mondom magának. (*Keresztbe teszi lábát, felhúzza nadrágját, kiveszi cigarett-tárcáját, rágyújt, nyújtja az ablak felé a tárcát.*) Rágyújt? Nem akar?

KORNÉL (*késéssel*): Nem.

RUDI (*elteszi a tárcát*): Üljön csak le egy kicsit arra a székre.

KORNÉL (*késéssel*): Nem ülök.

RUDI: Igaza van. Még nőhet. (*Nagyot szippant.*) Nézzen ide. (*Utána néz a füstnek.*) Én magának semmi néven nevezendő felelősséggel nem tartozom. Be akartak hálni, nem sikerült, kvitt. (*Kornélt még hallani, hogy szepeg és látni, hogy vállal még ugranak.*) Igaz, magának köszönhetem, hogy a további strapától megkímélt, de kijelentem a dolognak ugye lett volna jövője. (*Nevetősen.*) Tudom maguk hogy képzelték mi, hogy majd pénz nélkül is ottragadok, jelzem ismerem az ilyen eseteket, nyugodt lehet ha nyolc tiz nap múlva a pénz nincs meg, már nem ismertem volna magát. Mégegyszer kijelentem hogy nem azért, mintha én itt igazolni akarnám magamat nem tudom ki előtt, csak direkt kizárólag hogy maga tisztában legyen, hogy miről van itt énnálam szó és aztán esküszöm hogy többet az életben nem fog molesztálni.

KORNÉL (*két kezét az ablaküvegre teszi lassan. Ugy marad félrehajtott fejjel, egy kezében ott a zsebkendő*).

RUDI: Elég az hozzá én ma 33 évet irok és még nem vagyok doktor. Mint úgynevezett fogásznak ha pontosan összeszámolom ezidőszerint egy mondd egy darab paciensem van, az is barátom Pimpi, zongorista. Miből élek? Kártyából. Ha lehet csalok, ha nem, hát vesztek. Pechem van. Társaságom. Mennél aljasabb annál édesebb. Arra a családi bosztonraicsúlra, tudja mért jártam most: amiért maga. Nézzen körül ebbe a rendelőbe, látja ettől az amerikai foghuzószéktől a gitáron át addig a császárszakállas veterán fogkeféig minden darabbal tartozom, beleszámítva az összes rajtamlevőt az órámot kivéve, mert ősidők óta nincs óram. Pardon ne hogy elfelejtsük a házbért és a vicinét, akinél nemcsak félevení takarítással, hanem negyven krón kápével is lógok. Ezzel szemben alszik itt a Velence kávéház előtt a 403-as hordár, nehogy azt higgye hogy annak nem jövök 8 krónnel, sőt ne higgye mert 12-vel jövök neki, szinten kapé. Sejtí hogy szövetkezeteknél ugymint főpincéreknel rég eljátszottam kisedet játékaimat. Maga azt hiszi nem sülyedek a föld alá a szégyentől. Úgy van, eltalálta. Nem arról van szó. A helyzet tarthatatlan. Nem lehet tovább vacillálni. Pénzhez kell jutni. Undorító. Azt hiszi én tegnap óta nősülök? A. Eláruhato magának már vagy hatodszor nősülök, de mindig csak a Himmelsprengig jutottam, biztos hallott arról az írodárol, ott informálódnak az ember felől, korrekt családok tudja ahol tényleges hozomány van.

KORNÉL *(fél arcával az ablaknak dől, úgy áll tovább)*.

RUDI: Nézze kérem ahogy így megnéz, én már egy párszor közel voltam negyven ötven ezer krónhoz. A Himmelsprengnél elcsusztam. *(Lenéz.)* Privát pech. Nem kell félni, nősülni fogok. Tudom kilóra mit érek. Van nő Pesten. Igérem magának hogy ha egy szép napon olvasni fogja, hogy Főx Rezső örök hűségét esküdött nem tudom kicsodácskának, hát hallja azért a néniért majd

imádkozhat mert annak a néninek régen rossz. Nézze mér muszáj nekem nősülni. Szerintem egy élet van: a nőtlen élet. Nevetséges, azt hiszi én oda tudom magam egy nőhöz kötni, mint a botot az esernyőhöz? Megőrültem. (*Gondolkozik.*) Lezárni az egész esetet, kérem elültetni a becses nevemet, itt elszaporodni? Háhá. (*Röhög.*) Azt hiszi majd megőrülök. Nincs az a nő a világon kijelentem. Idenézzen. (*A zsebébe nyul.*) Meg fogom mutatni a barátnőmet magának, színésznő, hetedik szám a Casinóba. Sárgaföldi Sári, elismert nő. Semmi, nézze a szeptemberi műsorban Trocadero ittt volt az a dán, várjon itt van az is (*keresgél*) és még más tyukok is, nem hallott arról a dánról most nem jut eszembe a neve. (*Gyönyörrel.*) Tudja az olyan szőke volt az az egész nő, mint az ementáli, mese, jaj az a gyönyörű, (*nem találja*) frász a pofádba hova bujtál! Kijelentem a dánért megdöglöttem. Egy hónap mulva elvitte az ügynök Bukarestba, hálistennek. Várjon. (*Felgyújtja a gázt megint a tárcába néz.*)

KORNÉL (*mikor a gáz felgyúllad, mintha magához térne, megfordul, jön lassan, a két szemét megüti zsebkendőjével, kettőt köhög*).

RUDI (*a tárcába pillantott*): Haa nők, édes macskák, uj nevek kérem, itt van ni. (*Felugrik, viszi Kornélnak a fényképet.*) Nézze meg uram ennek a nőnek az alakját!

KORNÉL (*eltolja, lassan megy a retikülért a székhez*).

RUDI (*visszatuszkolja a tárcába a fényképet, ránéz*): Tehát ez mind semmi, mi ez. (*A tárcára csap.*) Ez mind rongy-szedés, tudja milyen klasz nők vannak, óriási nők, itt volt az orfeumban a zafirkirálynő, itt volt az Otero.

KORNÉL (*reticueljéből puffot kistükröt vett elő, foglalkozik az arcával*).

RUDI (*nyújtogatja egyik karját, a tárcával csapkodja combját*): A metreszek a grófoknál, a zsidóknál. És azok a remek privátok, senkise tudja kihez tartoznak. (*Két karra*

rajong.) A Hungária az egész Európa, a világ, frakk, smoking, Montecarlo, mosszió! Helló helló! (Kezével a távol világot üdvözli. A tárca kirepül kezeiből.) Fet vo zső, evíva. (A tárca után néz arra bukik.)

KORNÉL (eltette a pudert, zsebkendőt, fátyolát megoldja hátul és frissen kezdi kötni).

(Egy emelettel feljebb megszólal, a zongora. Schuman: Träumerei.)

KORNÉL (munkájában megáll egy pillanatra, felkapja fejét, felnéz).

RUDI (a tárcáért szaladva): Pénzkérdés! (Felkapta a tárcát a levegőbe, ráütöget.) Velem lehet csevegni! Money! Lové! Csak egyszer becsaljalak ide. Várj majd zabálunk! (Ráesik a szeme Kornélra.) Várjon csak! (Odamegy hozzá. Még gőzölgő hanggal.) Mit akar? (Mutat az ablak felé.) Látja odakint a falon azt a fogászati táblát? Látja azt a biszt a táblámon, azt a ronda nagy száját, az vagyok én. Idenézzen: hááá. (Tátja a száját Kornélra.)

KORNÉL (fátyollal, igazgatja fején a kalapot, nézi Rudit).

RUDI (magához tér. Elteszi a tárcát, köhög, simítja homlokát): Megnyugtathatom magát, igenis, le fogok doktorálni. Mihelyt nősültem. A szenvedő emberiségre füttyűrészek. Specialisták leszünk — Karlsbadban. Nyitunk egy pazar kis szanatoriumot Pesten. Elegáns néniknek.

KORNÉL (köhint, menni akar).

RUDI (elébe áll, nyargalvást beszél, meggyőző gesztusokkal): Nekem nősülni kell. Mit csináljak, nem igaz? Rajtam lóg egyfelől egy nyugdíjas fater, másfelől egy maródi mutter, le kell rázni őket. Én nem vehetek el. (Kornélra mutat és Kornélról az ablakra) öö senkit, nekem nősülni kell. Legnagyobb bajok vannak. Egyszer csak azon veszi magát az ember észre hogy be van zárva. Ha nem lesz elég egyszer nősülni, nősülök háromszor, ahányszor akarja. Rám bízhatja kérem. (Kornél vállára ütöget.)

KORNÉL (*elhuzta vállát, körülnéz, indul, elkerülve Rudit*).

RUDI (*elébe kerül*): Eleget hallott, nem? Most már leszámolhatott evvel a hülyeséggel.

KORNÉL (*jobbra balra utat keres*).

RUDI (*nem engedi*): Mondja hát nem úgy van, kár volt egy percig is az ügyet komolyan venni, várjon azt akarom mondani magának, egy pillanat!

KORNÉL (*alig bír idegességével*): Engedjen. (*El akarja taszítani.*)

RUDI (*megkapja a két kezét*): Kijelentem maga ezerszer különb nő, még ha pénze volna is, minthogy magát csak eszköznek használják fel, mint például az én esetemben, hogy csak öö mentőcsónak legyen egy férfinak, hogy valaki csak az egzisztenciája végett.

KORNÉL (*lépni s lépni akart s nyujtotta fejét jobbra balra, aztán megáll, panaszos hangon*): Hagyjon már.

RUDI: Hát mondja meg, hogy látja sokkal jobb magának így, csak hallani akarom hogy örül, hogy megismerte a helyzetet, hogy boldog hogy megmenekül egy ilyen alaktól.

KORNÉL (*reszket*): Eresszen, kérem. (*Rántja a kezét.*)

RUDI: Csak halljam a szájából hogy boldog.

KORNÉL (*kétségbeesve, huzza magát*): Boldog vagyok.

RUDI (*könnyebbülve*): Hogy hálát ad az istennek hogy többet nem fogok a szeme elé kerülni.

KORNÉL (*megfagyva*): Hálát adok. Most már eresszen el. (*Indul.*)

RUDI (*megy vele, lehajtja fejét, tovább szoritja kezét*): Nézze csak.

KORNÉL: Hadd menjek haza.

RUDI: Kornél. Azt hiszem nem voltam a legfinomabb magával.

KORNÉL (*unalommal, leereszti fejét*): Istenem!

RUDI: Tényleg egy nőt, akivel nem vagyok jóba, nem szoktam sértegetni. Ha már itt annyit kinlódott velem, és ugyse

lesz többet dolgunk az életben ugyebár, nem akarok smucig fráter lenni, nézze legalább. *(A mütöszék fele huzza Kornélt.)* Jőjjön megpucolom a fogsorát.

KORNÉL *(fejét kinosan elcsavarja)*: Ugyan kérem. *(Betegen nevet.)*

RUDI *(huzza szemtelenül)*: Tényleg tartom szerencsémnek. *(Huzza.)*

KORNÉL: Ugyan hát ez már.

RUDI: Nem viccölök. Komolyan nézze drága Kornél.

KORNÉL: Nincs rá szükség. Az én fogam olyan mint a gyöngy. *(Elfordítja tőle az arcát, felnéz a plafondra, ránt a Rudi kezén, szabad keze ökölbe van.)*

RUDI *(szembefordul vele, szeliden, édesen)*: Naa! Kornél! Akármilyen tiszta az a fog azt igenis el szoktuk vinni a fogászatra. Kijelentem direkt szivességet tesz. *(Megfogja az állát, a szemébe néz. Elneveti magát.)* Én egy vacak fogász vagyok. Fox Kajetán, előttem nem kell zsenirozni magát. Drága Kornélka! *(Profi hanggal, tréfásan.)* Egy perc az egész, szinte kellemes és a fogak mint a gyémánt fognak tündökölni. *(Saját hangon.)* Gyerek, addig ugyse engedem el. Na jön.

KORNÉL *(felrántja vállát, megy)*: Hö!

RUDI: Tessék beülni a székbe. *(A lámpát lejjebb huzza.)* Iiigy. *(A serviettet Kornél nyakába teszi.)* Úgy. *(Meggöti neki hátul a serviettet.)* Így. Megnézzük azt a fogsort, azonnal. Fejet fel, száját kinyitni. *(Előveszi a tisztító vésőt, lehajlik vele Kornélszájához, mélyhanggal.)* Ugy Ugy.

KORNÉL *(fogószik két kézzel, száját nyitja, emeli arcát Rudihoz, becsukja szemét)*: Nyög. *(Elereszti a szék karját, két karral felölel Rudi nyakába, emelkedik a székben.)* Cigaretta szaga van.

RUDI: Ah! *(Fel akarta kapni fejét, de visszaereszti, száját a Kornél szájára ejti. Egyik lábát messze hátra nyújtja, nekidül a csóknak. Félkarral a Kornél nyakát öleli, félkarral a szék hátát.)*

KORNÉL (*emelkedik és süllyed és emelkedik, tapogatja Rudi haját, fülét, egy kézzel simogatni kezdi Rudi fejét, zokogó hangokat ad.*)

RUDI (*egy kézzel a Kornél haját simogatja, másik kézzel a szék hátát simogatja szenvedélyesen. Lassan emeli fejét. Borzas.*)

KORNÉL (*leejti karjait, fejét.*)

RUDI (*karja nyul, utána nyilik a szája*): Tessék öblögetni. (*oda akarja adni a pohár vizet Kornélnak.*)

KORNÉL (*nyul vakon a karjaival felfelé, eped*): Gyere, gyere.

RUDI (*rapid nevetéssel*): Pardon. (*Visszaöleli két karral a Kornél nyakát, leadja száját.*)

KORNÉL (*zokogva megy a csókba*).

RUDI (*buzgalmában a széeknek diül, a szék teljes félkört fordul, Rudi megy a székkal, féloldalt nekidülve. A szék nyiszorog. Rudi visszatántorog a székkal.*)

KORNÉL (*hol két karral öleli a nyakát, hol mőhón tapogatja egyik és másik karjával Rudit, csipőtől a füléig. Mikor fejeik lassan válnak, haldokló hangon*): Hát ez is van a világon. (*Összekulcsolt két kezét nyújtja fel Rudihoz.*)

RUDI (*rekedt*): Várj, nem jól van a fejed. Támaszd hátrább. (*Odaacsavarja neki a támpárnácskát.*) Ugy.

KORNÉL: Add vissza, add vissza, gyere már.

RUDI (*ujra odaadja magát. Mikor kiveszi fejét a csókból, megrázza fejét, fuj, homlokát gyorsan elsimitja. Sötéten*): Kijelentem. (*Lélegzik.*) Nézze.

KORNÉL (*rázza fejét, behunyja szemét, gesztussal a lámpára*): Oltsd le, oltsd le, ugy szégyellem magamat.

RUDI (*leoltja a lámpát, diül csókolni*):

KORNÉL (*a csók alatt nevetősen*): Nem szégyellem. Thee.

RUDI: Thee. (*A szék fordul velük lassan erre, arra. Mindig nyiszorog.*)

KORNÉL (*nyögdciséle közt*): Ronda. Nyomorult. (*Eszelősen ölelgeti.*) Bitang.

RUDI (*morgások közt*): Örült. Örült. (*Emeli fejét.*)

KORNÉL (*nem engedi*): Adj még, még, aadj.

RUDI (*ad. Aztán felemeli fejét. Liheg. Ugrik, becsukja az ajtót, visszaugrik a székhöz, csüngeti karjait, nézi Kornélt, feje bukik, bukik.*)

KORNÉL (*utána hajlott, karjaival*): Mit csinálsz. Gyere, gyere. Édes. (*Felhuzza a Rudi egyik kezét, csókokkal esik rá.*) Király.

RUDI (*karolva kiemeli Kornélt a székből*): Teeh vigyázz. Én.
(*A zongora elhallgat.*)

KORNÉL (*hozzátapad*): Ne beszélj. Ne szólj.

RUDI: Mmmm. (*Csókolja, hajlonganak jobbra, balra.*)

KORNÉL (*megolvadva*): De jóó.

RUDI (*morog, felkapja fejét, rázza két karral Kornélt a derekánál fogva*): Én nem csábitottam magát!

KORNÉL (*legfájdalmasabban, dallammal*): Nem bánom, nem bánom, nem bánom.

RUDI (*karjába rántja. Bukdácsolnak a divány felé. Felkapja fejét, rémulten ordít*): Kijelentem nem fogom elvenni! Becsületszavamra!

KORNÉL (*lángokban*): Neheem, neheem.

RUDI (*felkapja Kornélt az ölébe, him bögés jön fel belőle*):
Aach!

(*Egész sötét van a rendelőben.*)

KORNÉL (*a serviette-et kitépi nyakából, és feje fölött magasan hátrahajítja*).

(*Függöny.*)

III. felvonás

(Első felvonás szobája. Vacsora után. Falnál Schöberl ágy, csukva. A varrógép nyitva, előtte a széken kelme. Az asztalon kávéscsészék, kenyér, víz, abrosz nélkül. A Zoli boríték-kazlai. A babák szemetje. Asztalon, széken, kredencen babák.)

PAPA (ingujjban a diványon hason. Mellénye nyitva. Kabátja a Schöberl-ágyon, a divány mellett).

ANYA (masszirozza papát).

DUCI (írógép előtt ül, gépel).

MARISKA (hím babát varr és diktál Ducinak. Az írógép asztal-kája szélén fehér füzet, abból diktál).

ZOLI (az asztalnál ül, könyököl, két tenyere a két fülén, előtte könyv. Hallani mint a dongót).

PAPA (énekel félhangon, jóféle nyögések közt):

Gulás Miská szegin kocsis legin

Nn, nn, kóduš bocskor tót.

ANYA: Lapockám!

PAPA: Szép volt ma Kornél a turfon! (Dudol tovább.)

DUCI (hátrafordul): Már megint énekel.

MARISKA (Duci karjához nyul, közelebb hajol, diktál halkán).

DUCI (Mariskához): Hogy van?

PAPA (nyög): És micsoda first class gavallérral. (Nyög.)
Barátom!

ANYA: Megint arról a züllőtről beszél! Te! (Belenyom két ököllel.)

PAPA: Mm de jó volt.

ZOLI (fejét rázza, koccintgat a két térdével).

DUCI: Psz! Nem érteni. *(Olvas.)* Szeretem imádom, ez az örület már nem is normális. Bárónő mondja?

ANYA: Keresztcsontom! *(Emelkedik, hátrahajlik.)*

MARISKA *(a füzetbe néz)*: Miniszter. Most: bárónő. *(Tovább diktál halkan.)*

DUCI: Miniszter. *(Kopog.)*

PAPA *(énekel)*.

Nn gyöönyörü Káposzta Sára
Néki övé szeretője vót, vót, vót.

ANYA *(dögönyözi)*: Még én masszirozom őtet!

PAPA *(nyög egy édeset)*: Mikor dühöng, alábonör. Akkor tud! A nyakam is asszonyom.

ANYA: Ne szemtelenkedj! *(Beledöf.)*

PAPA: Mmmerszibiő. Most a nyakam Dellia. Fojts meg kigyó. *(Énekel.)*

Káposzta Márton az a pöszke paraszt.

ANYA: Hogy én mit türök!

ZOLI *(feláll, a könyvet maga előtt tartva magolva besiet a hálóba. Bevágja az ajtót)*.

DUCI *(rázza fejét, hátra kiált)*: Menjetek be innen, rémes.

MARISKA: Psz!

DUCI *(kopog)*: Ezredes. Na?

MARISKA: Ezredes éljenek a szép asszonyok.

ANYA *(karjai a levegőben)*: Arról embernek fogalma nincs. Masszirozd magad, ha tudod! *(Berohan a hálóba, bevágja az ajtót.)*

DUCI: Papa!

MARISKA: Anya!

PAPA *(keservesen kántál)*.

Nadrágszijssel Sárít megveri
Felesige. *(Halkan.)* Ki Fazikas Marié
Pizkafával megsegít neki, o jé.

(Énekelve tovább jó hangosan): Jőjjön vissza asszonyom, minden meg van bocsáhajtva. *(Dudol.)*

ZOLI (*kibukik a háló ajtaján, visszaszól*): Igenis nem érdekel, engedj tanulni. (*Fel alá magol.*)

DUCI (*felugrott, papához*): Nem fogok gépelni.

PAPA (*énekel*).

Inkább kútba beleugrik zsupp.

Becsületemre olyan beteg vagyok.

DUCI (*a hálóba mutat*): Tessék az ágyba dögönyöztetni magát.

PAPA: Unatkozom önagyságával. Társaság kell nekem. Gyerekek ne bántsatok, szívem kettéreped.

DUCI: A kávéházba feküdjön, mit jön haza.

PAPA (*kiált*): Mádám Pompadúr! Itt hagyja elpusztulni a diványon a családfentartót. Ijjaj. (*Felugrik, a háló ajtajáig vándlizik, kopog, danolva.*) Kati gyere ki.

DUCI (*toppant, szinte sir*): Én nem bánom!

MARISKA: Viselkedjen már tisztességesen. (*Szeliden.*) Duci késő lesz.

PAPA: Kati nem jön ki.

DUCI (*visszaül*): Milyen igaza van annak a Kornélnak.

ZOLI (*felugrik, fut*): Azér is megyek a konyhába, pocsekolom a gázt! (*Kifut az előszobába, bevágja az ajtót.*)

MARISKA (*a füzetből*): Én az az ember vagyok aki tisztelem mindenkinek a meggyőződését. (*Zoli után.*) Zoli! (*Az írógépre hajlik.*) Doktor Nagyész.

DUCI: Igen. Nagyész. Tovább. (*Kopog.*)

MARISKA (*halkan diktál*).

PAPA (*Duci felé, gesztus*): Barátom vagy. Szervusz.

MARISKA (*emeli fejét*): Psz. (*Tovább diktál.*)

PAPA (*megáll, kitarja karját, tremolo*).

Gulás Miska lopta lovon nargal

Elrabolta szép menasszonát.

Chi! (*A derekához kap, sántit pár lépést, másik karjával gesztál.*) Duci te végre megérted az apai szívet. Szerelmes vagyok abba a snájdig lányba. Választ egy fiut és agyó, szervusz szülei ház!

MARISKA (*fejét csóválta, odanéz apára, sóhajt, tovább diktál*):

PAPA (*sétál huzva az egyik oldalát gesztálva, közbe szisszent és megáll egy egy pillanatra*): Azt mondom respekt. Alábonör. Azt mondja egy apa. (*Érzékeny. Az írógéphez fordul.*) Gyerekek. Nem fogadtak most négy hete mikor vizitálni akartam. Én gratulálni akartam. Vittem az apai áldást. Szégyelem magam. Tudjátok meg. (*Előre fordul.*) Tudd meg vén Európa igenis én Csúszik Zsiga a szabad szerelem híve vagyok. Az én Kornéлом szent! Az a fogász az is szent. Szent fogász. Le a kalappal! Hah! Canaille! Nem mert beereszteni, félt hogy leszúrom, álábonör gyáva kutya! Kacagok rajtad hőnnyomorúlt fogász. Hijjajaj. (*Megáll, derekát simitja, felderül.*) Igen már leütötték a kezéről. (*Gesztál.*) Az én Kornéлом igenis delnő, egy nábob karján, micsoda! Ez a sziv a generálmarsot verte ma mikor feltűnt az én lányom szemeim előtt a turfon. (*Sántikál.*)

DUCI (*felugrik*): Nem lehet bírni vele.

PAPA (*Ducira néz, folytatja*): Barátom egy fokszi a karján, és egy nábob monoklival kamásliban.

MARISKA (*varr, toppant*): Menjen már feküdjön le.

PAPA: Legnehezebb gukkerral mint egy Festetics Tasziló.

DUCI (*nekiesik papának, a háló felé tolja*).

PAPA: Mmese, az én lányomból dáma lett! Demimonde! (*Az ajtót kinyitja.*) Asszonyom? Még fenn van! (*Becsapja az ajtót.*)

DUCI: Menjen be. (*Nyitja az ajtót, be akarja lökni papát.*)

Ducikám ne bántsд ezt a szerencsétlen beteg apátokat. (*Behuzza az ajtót.*)

ANYA (*hangja*): A Rókuszba a Rókuszba!

PAPA: Inkább lefekszem a diványra Duckó.

DUCI: Jó, nem fogok dolgozni. (*Visszasiet az írógéphez, leül.*)
Add ezt a hülye darabot. (*Irni akar.*)

PAPA: Észre se vette hogy köszön messziről az apa kiszti-hand nagysám, kiszti-hand, nem vettek észre, az a boldog-

talán apa persze. *(Megy a diványra.)* A csőcselék közt hemzseg a három koronás helyen, egy demimonde nem is pillanthat oda, igaza van én mondom, mint gentleman. *(Lefeküdt, nyögve.)* Dögölj meg rongy proletár álábonőr. *(A mellényzebből egy félszivart halász. Odakint bágyadt autókürt.)*

MARISKA *(mélyen néz a füzetbe):* Mi ez itt? *(Papához.)*

Csend legyen azon a diványon!

DUCI *(leborul két karral a gépre, szemét elfödi):* Fáj már a hátam. Szemem is elfáradt.

PAPA *(rágyujt, nyög):* Sámpányér fény és pompadur!

MARISKA *(a füzetet beteszi. Ducihoz):* Hagyja abba. *(Varr.)*

DUCI: Aááá. *(Ásit, fejét görgeti karjain.)*

PAPA: Ijjaaj. Micsoda kokott lett volna belőlem.

MARISKA *(Papához hangosan):* Nem fogná be már a pambuját? *(Befüz.)*

DUCI: Álmos vagyok. *(Lassan feláll, indul a hálóba.)*

PAPA: Mmicsoda? Még egyszer szülessek, én Csuszik Zsiga, csak nőnek születek.

MARISKA *(elharapta a cérnát, felnevet, sóhajt, varr.)*

DUCI *(bement a hálóba, behuzta az ajtót).*

PAPA: Az ember tragédiája.

ZOLI *(bejön. Hajtókája felgyűrve. Borzong):* Hideg van a konyhába. *(Sietve sétál, dong.)*

PAPA: Fiam tragédia. *(Gesztus.)* Az apádnak ballerinának kéne lenni. Ijjaaj. *(Keni a derekát.)*

ZOLI *(leült, befogja két fülét, dong).*

MARISKA: Gázt leoltotta?

PAPA: Az egész élet egy bugyborék. Filozófia. *(Auto dudál lenn az ablak alatt.)*

MARISKA: Gázt leoltotta legalább?

PAPA: Halljátok. A hintó előállott. A herceg jön, elvisz az Operába.

ZOLI *(felkapja fejét):* Tessék? Igen leoltottam. *(Vissza a könyvbé.)* Az autó hortyog.

MARISKA (*nyújtja a fejét*): Te ez itt áll a ház előtt. Istenem csak nem mentők?

PAPA: Királynőm, lábacskaí előtt halok meg. Alábonőr hercegem csak folytassa.

Csengetnek.

MARISKA: Na. Nagyon kell a vendég. Zoli!

ZOLI: Tsék? (*Felüti fejét, papára néz.*)

PAPA (*kacag*): Kacag az élet királynője hahaaa!

DUCI (*lebontott hajjal, fésű a kezében, kinyitja a háló ajtaját*):

Nem csengettek? (*Megy a könyvespolchoz.*)

MARISKA: De igen. Zoli!

ZOLI (*siet ki az előszobaajtón, a könyvvel, dong*).

PAPA (*gesztus az ajtó felé*): Jöjjenek egymás után grófok, bárók válogatott cigánylegények, antré!

DUCI (*felvesz egy rossz könyvet, belenéz*): Biztos az a hólyagLala.

PAPA: Imádjatok és fizessetek.

KORNÉL (*már betört. Köpeny. Kalap. Magas glacé keztyű.*

Ezüst reticule éjfélutáni izlés, selyem pincsi a karján.

Hóna alatt szivardoboz. Kacagva.) Meglát, usgyé kiszalad.

(*Hátrafordul.*) Ó taknyos! (*Visszafordul, megáll,*

körülnéz, magasat lélegzik, lehajtja fejét.) Szegények.

ANYA (*féltesttel kibúvik a hálóból*): Gyengusné? (*Sikolt.*)

Ur Jézus. (*Rácsapja az ajtót Ducira.*)

PAPA (*nyög, nagy nehezen felül*).

DUCI (*elejtette a könyvet, végigméri Kornélt, gőgösen a hálóba*

fut, utközben mégegyszer lenézve Kornélt. Be a hálóba,

becsapja az ajtót.)

MARISKA (*emelkedik*): Ki ez? (*Öléből minden lepotyog.*

Felállott, néz.)

KORNÉL: Papa! Mariskám! (*A dobozt papára dobja, rohan*

Mariskához, lehajol, felkapja a babát és ami a kezébe fér,

lecsapja a székre.) Szabad megölelni? Kezét! (*Lebukik,*

kezet csókol.)

PAPA (*elkapja a dobozt, mászik lefelé, sirós nyögéssel*): Ha-

vanna.

MARISKA (*megöleli, kétfelől megcsókolja Kornélt, sirva fakad.*)

KORNÉL (*Pincsisztől öleli Mariskát*): Ne bógjön bolond!
(*Egy pár másodpercig zokog, csókolgatja Mariskát.*)

PAPA (*a szivarvéget az asztalra dobja, magára kapja a kabátot odasántikál*): Kornél! Gyermekeim. (*Sírás jön.*) Havanna. (*Derekát tartja, nyög.*) Hadd térdelek le a királynő elé. (*Letérdepel nagy nehezen, elkapja Kornél kezét szájára rántja.*)

ANYA (*kicsap a háló ajtajából*): Ne merje átlépni az én házam küszöbét. (*Berántja az ajtót.*)

KORNÉL: Már átléptem angyal! (*Kacag, hajól papához, csókolja ölelgeti.*) Édes, édes, kedves, kedves, szegény, szegény.

PAPA (*sir*): Havanna, kislányom, havanna. Tudtam. Merszibiö! (*Csókolgatja, tapogatja Kornélt.*) Hekszensusszom van. (*Megfogja a pincsit.*) A vizslácskát is nekem hoztad? Micsoda szaga van ennek a nőnek!

MARISKA (*felszedi a földről a holmit, az asztalra viszi. Felveszi a könyvet is, az asztalra dobja. Megáll, lehajtott fejjel, nézi Kornélt, sir, gyöngén.*)

KORNÉL (*lefejt papát, lép*): Most hallgassatok ide.

MARISKA (*lép*): Itthommarad.

ANYA (*kicsap*): Takarodjon ki a lakásból. (*Sírás.*) Mhocsok!
(*Berántja az ajtót.*)

PAPA (*gesztus*): Isteni nő! Az én leányom. Gyere, szívemre!

KORNÉL (*a háló felé*): Jaaj még mégsértődöm! (*Nevet.*)

Anya! (*Eltolja papát.*) Ne gyerekeskedjen. Őt, percem van. Megyek az orfeumba. Holnap utazunk Velencébe.

PAPA: Én is, Kornél! (*Bontja kifelé a dobozt.*) Elmúlt a hekszensusszom. (*Kihuzza magát, ugrik egyet.*)

MARISKA (*széket vett fel, megy Kornélhoz*): Leveti a köpenyt, leül! (*Alátolja a széket. Az asztal elé sétál, megáll, szembe Kornéllal.*)

KORNÉL: (*homlokát simítja*): Hát én otthagytam a fogászt. Megismerkedtem egy gazdag férfival. Egy hete hotelben

lakom. (*Emeli az ujját.*) De szőlóba. Gyerekek én ki vagyok adjusztálva, kaptam ezt a japán pincsit. (*Megpuszilja.*) Az ezüstridikült, az ujjamra egy gyöngyöt.

PAPA (*jambusban sétál, kivett egy szivart megforgatja*): Gabanos! (*Szájába rakja.*) Az én márkám. (*Rágyujt.*)

KORNÉL: Platinafoglalattal, rögtön megmutatom. (*Gesztus.*)

PAPA (*sétál, sziv*): Meggyógyítottál. (*Szagolja a szivar tüzes végét.*)

ANYA (*kicsap, bög*): Oda a hirnevem! (*Berántja az ajtót.*)

KORNÉL (*hátrakiált*): Tudnád mit hoztam neked!

PAPA (*a dobozt a Schöberl-ágyra dobta*): Mit? Mit?

KORNÉL: Holnap délben eltűnök Pestről csak azért jöttem, azt ne higyjétek meghaltam. A férfi rém kedves pofa, ő küldi papának a szivart, anyának ezt a. (*Kivesz a reticuleből egy kis piros bársony skatulyát, kinyitja.*) Nézze. (*Az asztalhoz viszi, leteszi.*)

PAPA (*ugrik*): Antik brosst. (*Fütttyent.*)

MARISKA (*visszatolja papát*): Nem hagyja ott?

ANYA (*kiugrik a hálóból, zokog*): Az öreg Nemadokné nem fogadja a köszönésemet! (*Beugrik a hálóba, az ajtót nyitva hagyja, sir.*)

DUCI (*hangja*): Volt pofája hazajönni!

PAPA (*csókokat dob Kornél felé*).

KORNÉL (*kacag*): Pocok majd kap egy nyaklevest! És hoztam a házhoz egyelőre ezt a hatszáz krondorfit. (*Ban-kókat vesz ki a reticuleből, az asztalra teszi. A brochet kiveszi a dobozból, kezében tartja.*)

MARISKA: Köszönjük nincs rá szükség. (*Sirva fakad, szemére csapja két kezét.*)

PAPA: Merszibiő! (*Ugrik az asztalhoz.*)

ANYA (*hangja*): Ne merj ahhoz a pénzhez nyulni!

KORNÉL: Nem a magáé! (*Elháritja papát.*)

PAPA (*nyulkál*): Csak meg akartam nézni. Majd én visszaviszem a bárónak.

KORNÉL (*kacag*): Az nem báró. Sőt nagy szocialista, ő maga mondta. Ő egy édes baba! (*Nevet.*)

PÁPA (*elvonul, ágaskodva nézi a pénzt*).

ANYA (*kirohan, sirva*): Oda ne adják neki!

KORNÉL (*megfordul, elkapja anyát*).

ANYA (*beleesik Kornél karjaiba*): Hetykéné köpött egyet mikor elmentem előtte, kint állott az ajtóba.

(*Az auto lent dudál kettőt.*)

KORNÉL (*csókolja öleli anyát, kacag*): Majd visszakapja.

Jaj vár a férfi. Gyerekek! (*Szabadulni akar anyától.*)

MARISKA (*ölében összekulcsolja kezét, az ablakhoz sétál, homlokát az ablaknak támasztja*).

ANYA (*hányja veti fejét*): Szájné mindenkinek mesél, a házmesterék is tudják.

KORNÉL (*rázza le anyát, suttymban a hasára tűzte a brochet*): Jó jó mindezt majd máskor, most nem érek rá.

PÁPA (*lábujjhegyen az asztalhoz lépked, nyul a pénz után*).

ANYA: Én nálam szerencsétlenebb ember. (*Észreveszi papát, ugrik, lecsapja az asztalra papa kezét.*) A pénzemet!

PÁPA: A családapának küldte öméltósága! (*Csapkodja anya kezét a másik kezével.*)

ANYA (*visit, csapja a papa kezét*).

MARISKA (*odafordul*): Ur Jézus!

KORNÉL: Nem takarodtok? (*Ugrik, elkapja a pénzt, a kredenchez fut, kirántja a felsőfiókot, bedobja a pénzt. Tulkibálva papa anya harcát.*) Mariska kérem holnap a hotelből a londiner idehozza a régi holmimat mindent majd irok magának Velencéből.

PÁPA (*elpenderült az asztaltól*): Mádám, mádám. (*Az égő szivart nyugtatja anya felé.*)

ANYA (*visszavonul, öklével fenyegeti papát*): A gyermekei szájából a falatot! (*Kornélt megakasztja a beszédben.*)

Duci nem kap semmit?

KORNÉL (*reticuljébe nyul*): Igaz hol az a szemtelen.

PAPA (*göggösen gesztálva sétál fel alá, magának beszél.*) Bagatelle! All right. Álábonőr.

ANYA: Jaaj. (*Virgoncan, befut a hálóba.*) Duci szivem hallod!

(*Az auto dudál egyet.*)

KORNÉL: Már beszélten a férfival magukról. (*Gyűrűt vett elő.*) Jelzem arany szive van borzasztóan érdeklődik, majd segítünk, nem kell félni. (*Az ablak felé.*) Jövök már jövök. Oda van értem. Azt ki se lehet mondani.

PAPA (*az ablak felé siet, integet*): Mein compliment. (*Csókot dobál az ablaknak.*)

ANYA (*kihuzza Ducit a hálóból*): Jőjön buta csak megcsokolja utóljára, itt van ni. (*Kornél karjaiba lóditja.*)

DUCI (*huzatja magát, fejét elfordítja*).

KORNÉL: Kisasszony! (*Kacag, átszorítja Ducit, csókolja, elkapja kezét ráhuzza a gyűrűt az ujjára.*) Egy kis emlék Kornéltől, jelzem valódi zafir. Na hadd pusziljalak rákásra. (*Elengedte Ducit.*)

MARISKA (*visszabökdösi papát az ujjával*).

KORNÉL (*otthagytá Ducit*): Én rohanok. Papa! (*Megkapja papát, ölelgeti.*)

DUCI: Nekem nem kell senkinek a gyűrűje. (*Le akarja rántani a gyűrűt.*)

ANYA: Jaj de szép, jaj de értékes. (*Csodálja a gyűrűt, a hasára csapja kezét.*) Jaj, jaj mi ez. (*Elkapja az ujját.*) Nééz ide. Brossom!

MARISKA (*hangosan sír, két keze a szemén, jön lassan előre*).

PAPA: Hogy szeretnék elmenni Velencébe! Sohse gondoltam! Tisztelem a galambokat mondd meg a rividerci! (*Dunnyogva ölelgeti csókolja Kornélt.*)

ANYA: Ez a drága lány! Két brossom lesz! Komisznet kítőri a pulykafrász. (*Rohan Kornélra.*)

DUCI (*ugy tesz, mintha a gyűrűvel erőlködne*): Nem akar lejönni. Bedagadt. (*Az ujját a szájába dugdossa.*)

KORNÉL (*papa képit veregeti*): Jól viselje magát ne halljak panaszt.

PAPA (*anyához kiált*): Csak egy asszonyom, eladtam a zálogcédulát!

MARISKA (*megállott, sír, kezei a szemén*).

ANYA: Hallja? Hallja? Te, Sobri, te! (*Ellöki papát Kornéltól. Összeesik Kornéllal.*) Áldott jóságos teremtés. Itt hagyja azt a boldogtalan anyját. (*Sír, öleli csókolja.*) Mm. Drága. Milyen uras keztyűje van!

PAPA: Üdvözlöm a gróf urat. Kompliment. (*Fejét csavarva sír. Közben szivarozik. Utána néz a füstnek, és az orrát nyujtogatva lép, lép visszazivni a levegőből az eleresztett füstöt.*)

(*Az autó dudál és szirénája vonit lent.*)

MARISKA (*lekapja a kezét a szeméről*): Jaj ki az? (*Az előszoba felé lép.*)

PAPA (*sírva*): Mit hoztok majd papának?

KORNÉL (*anyát elengedi*): Bocsáss meg szegény anyám. (*Mariska felé nyitja karjait.*) Mariskám!

MARISKA: Csend! Zoli? (*Az előszoba felé siet.*)
(*Mind az előszoba-ajtónak fordulnak.*)

PAPA: Lá, piccolo marchese! (*Gesztus.*)

KORNÉL (*sír, nyitja karját*): Jöjjön csókoljam. Aááá.
(*Hátrál.*)

RUDI (*Bebukik. Kurta sárga überciher, legkeskenyebb kari-máju zöld divatkalap, félreütődve. Az übi ujja falas.*) Itt vagy. Itt vagy. Kitaláltam. (*Nekiugrik Kornélnak.*)

DUCI: Betörő! (*Beszalad a hálóba, bevágja az ajtót.*)

ANYA (*sikolt, két kézzel a brochehoz kap*).

MARISKA: A doktor. (*Összecsapja kezeit.*)

PAPA: Hahahah gaz fogász.

KORNÉL: Mit keres itt! (*Az ajtó felé löki.*) Ki hitta ide!

RUDI: Igen. (*Birkózik Kornéllal*): Holnap utazol avval a disznóval Velencébe.

PAPA (*ágaskodik*): Kicsoda Ön? Hogy merészel behatolni?

- KORNÉL: Kikérem magamnak.
 DUCI (*kidugja fejét a háló ajtaján*).
 MARISKA: Kérem, kérem. (*Ugrik Kornélnak segíteni.*)
 DUCI (*kifut a hálóból, megáll, öklét emeli*).
 PAPA (*en garde áll*): A kardomat! (*Kezével kezd a levegőbe vagdalkozni.*)
 RUDI: Odale vár a taxiban, láttam.
 KORNÉL: Semmi közöm magához, ne csináljon itt botrányt.
 DUCI: Ez az az alak? (*Fenyegeti az öklével.*)
 KORNÉL (*sikolt*): Kalapom. (*Félreütődött a kalapja.*) Öszszetépi a kosztümöm.
 RUDI: Nem fogsz utazni, azér is, megmutatom.
 KORNÉL: Jaj vegyétek el a pincsit! (*Nyujtja a kutyát.*)
 RUDI (*kikapja kezéből a pincsit, és elhajtja*).
 MARISKA: Engedje Kornélt, vegye le itt a kalapját. (*Lekapja a kalapot a Rudi fejéből.*)
 PAPA (*felkapja a pincsit, vigasztalja*).
 ANYA (*kiugrik a hálóból*): Kirugom!
 KORNÉL (*egyszerre kiabál Rudival*): Nyomorult nyomorult nyomorult. (*Tólja vissza Rudit.*)
 RUDI (*egyszerre kiabál Kornéllal*): Nyomorult nyomorult nyomorult. (*Befelé tolja Kornélt.*)
 MARISKA (*Jajgat, beleragad Rudiba. Le akarja húzni Kornétról.*)
 KORNÉL: Nem enged? Olyat rugok bele.
 DUCI: Szemtelenség! (*Odafut, másik felől huzza Rudit.*)
 RUDI (*a szoba közepe fele tólja Kornélt, magával huzza Mariskát és Ducit*): Kinyomoztalak nem fogsz megszökni tőlem.
 KORNÉL: Jaj, hozzanak rendőrt!
 PAPA (*utánuk ugrik*): Lelövöm mint a veszett kutyát! (*A pincsivel fenyegeti.*)
 KORNÉL: Karomat szoritja! Leharapom az orrod! (*Tántorog Rudival.*)

ANYA (*előrébb ugrik*): Kiruglak! Ren Dör Ség! Ház Mester!

RUDI (*rázza Kornélt*): Visszajössz hozzám most rögtön vagy itt fojtalak meg.

KORNÉL (*visit*).

ANYA: Hóhér gyilkos. (*Odaugrik nekidőf Rudinak.*)

PAPA (*másik felől ugrik, dugdossa a pincsit Rudi orra alá*): Csak testemen át!

UCI (*jajgat, huzza Rudit, ököllet püföli hátát*).

KORNÉL: Nekem maga nem kell.

MARISKA: Felverik a házat!

RUDI: Megfojtom, megfojtom.

KORNÉL (*Jobbra balra próbál szabadulni*): Engem nem fojthat meg nekem nem parancsol én magával végeztem. Jaj hát!

RUDI: Teeh teeh teeh!

MARISKA: Engedje el, mit akar itt mondja meg.

PAPA: Majd elbánok én evvel a mosszióvel! (*Oda oda ugrik.*)

UCI: Papa segítsen.

RUDI (*kapkodja fejét, hátra Ducihoz*): Na! na! (*Rugkapál hátra.*)

KORNÉL: Engedjen!

ANYA (*ugrál egy helyben*): Magzatomat! Gyermekeket!

RUDI: Eleresztem csak egy szót beszéljek veled! Hát hadd beszéljek! Csókoljalak meg. (*Buktatja a fejét.*)

KORNÉL (*hátra kapja a fejét*): Hajam!

RUDI: Kornél Kornélkám!

ANYA (*csapkod Rudi felé*): Elraboltad a becsületem!

UCI: Papa jöjjön, papa!

MARISKA: Ne lármázzon, mondja meg mér jött, engedje!

RUDI: Nem fogják a nőmet elvenni, nem adom a nőmet!

KORNÉL (*kapkod, vinnyog fuldoklik*).

PAPA: All right! Ki fogom vezettedni! (*UCI ruhájába kapaszkodik, úgy segít huzni Rudit.*)

RUDI: Azér se, azér se! (*Huzza rázza Kornélt.*)

KORNÉL: Felhívom a férfit rögtön hívom fel a férfit!

ANYA: Hol, a seprű, kiseprüzöm! *(Egy helyben körülugrál.)*

PAPA: Gyáva poltron!

MARISKA *(mindenkit huzgál igyekszik csendet csinálni).*

RUDI: Még ma felmegyek a Casinóba Sárgaföldi Sárinak kiverem a fogát!

MARISKA *(anyához fordul):* Slafrokkban! Nem szégyelled magad!

KORNÉL: Nem bírják levenni rólam!

MARISKA *(Rudihoz):* Eressze már! Csend legyen! Papa! Duci!

DUCI: Papa nem huz semmit!

ANYA *(sikit):* Ereszted te bitang! *(Ő is neki esik Rudinak az übije szárnyát huzza.)*

(Mind körbe vonszolják egymást.)

PAPA: Hó rukk!

RUDI *(sirós):* Kérem Sárgaföldi Sári adta el a nőt egy ronda alaknak, bosszúból, az az aljas dög. *(Féltérdre kezd bukdosni úgy vonszoltatja magát.)*

MARISKA: Felcsődítik a házmestert!

KORNÉL: Köpenyem, szoknyám, ridikülöm!

ANYA: Meggyilkolja a gyerekeket! Magzatomat!

MARISKA: Duci nem hagyja? Anya azonnal takarodj!

RUDI *(két térdén mászik a földön körbe velük):* Mert ott-hagytam Sárít Kornél miatt naa botrány micsoda eljárás!

DUCI *(bele-belerug a Rudi hátába).*

KORNÉL: Kezem! Engedj, nem engedsz!

(Az autó dudál.)

ANYA: Az az uriember mit gondol odalent! Te kutya! *(Köp-ködi Rudit.)*

RUDI *(sirva):* Kornél megszökött tőlem, Kornél el fog zülleni.

MARISKA: Anya! Papa! Kornél beszéljen vele látja ez az örült nem megy el!

PAPA *(tánclépéssel ugrál):* Kinn a bárány benn a farkas!

DUCI *(röhög rugdossa Rudit).*

KORNÉL: Menjen le valaki rendőrért!

RUDI: El akar zülleni ne hagyják. *(Kapkod anya lábaihoz.)*

Maga az apja maga az édesapja. *(Megkapja papa lábszárát két kézzel és átkarolja.)* Maga az édesanyja, a szülő anyját kérem ne engedjék.

PAPA: Róma lábaim előtt. *(Huzza Rudit.)*

(A körforgásnak vége.)

KORNÉL: Jaj engedjete! *(Ki akar rohanni.)*

MARISKA *(megkapja Kornélt)*: Nem megy!

PAPA: Eltaposam! Hitvány bérenc!

ANYA: Át kell adni a mentőknek!

RUDI *(fel fel emeli a fejét)*: Nem szabad engedni, a legnagyobb erkölcstelenség, kijelentem a legnagyobb erkölcstelenség.

KORNÉL: Az orfeum, az orfeum! *(Kapalózik.)*

(Az autó folyton dudál.)

ANYA *(Kornélhoz rohan)*: Siessen hallja? Hozza rendbe magát! Várjon! *(Huzigálni kezdi Kornélt.)*

KORNÉL: Bibi hol a Bibi! Kis tükröm! *(A reticule-t nyitja.)*

MARISKA *(lódítja anyát)*: Menj innen! Menj be a hálóba! Nézz oda!

DUCI: Papa, nem bir vele? *(Rudira le.)* Szemtelen hólyag!

MARISKA *(Rudihoz)*: Álljon fel, férfi maga? *(Anyához.)* Nézd a slafrokkod!

PAPA *(Kornélhoz)*: Várjál várjál én is megyek, megyek veletek! *(A Marseillaist kezdi.)* Trararararararaaara.

KORNÉL: Orfeum, orfeum!

MARISKA: Várhat az orfeum. *(Erősen tartja Kornélt.)*

ANYA *(slafrokkja szét van nyilva)*: Slafrokkom Ur-Jézus! Széttépett. *(Két karral fenyegeti Rudit.)*

KORNÉL *(a reticule-ben vájkál)*: Engedje legalább a puderem!

RUDI *(elordítja magát, feláll, egy kézzel papát, másik kézzel Ducit magkapja, rázza őket)*: Mit akartok itt!

KORNÉL: Rouge-omat! Elfogy a mősör! *(Ütögeti az arcát a puderres puffal.)*

ANYA: Liliomtipró! *(Rohan Rudira.)*

DUCI: Jaj, jaj, naa!

RUDI: Mit keresnek itt, kicsodák maguk, mi közük az én nőmhöz!

PAPA (*a kiskutyát nyujtogatja*): Harapd meg te bulldog!

DUCI: Karkötőóráám, eltöri az üveget!

ANYA: Hol az a rendőrség! (*Ugrál nem mer lecsapni Rudira.*)

MARISKA (*Rudihoz*): Ugy ugy! Jól van! (*Kornélhoz.*)

Várjon már egy percig!

KORNÉL: Istenem a férfi!

(*Az autó megint dudál.*)

RUDI: Kijelentem az az én nőm, senkinek semmi köze, pusztuljatok innen! (*Rántja őket, Papát, Ducit.*)

MARISKA: A hálóba! Oda be ni a hálóba!

ANYA: Mentők!

DUCI: Kezem, kezem!

RUDI: Pusztuljon mindenki, megmutatom! (*Fut papával, Ducival a hálóajtájához.*)

PAPA: Lovagias utra terelem az ügyet!

ANYA (*fut utánuk*): Megöllek te családirtó!

RUDI (*Mariskához fordítja a fejét*): Izé, kisasszony, ne engedje Kornélt! (*Berepíti papát és Ducit a hálóba, visszafordul.*)

KORNÉL (*viaskodik Mariskával*): Engedjen csak!

ANYA (*szembe rohan, neki esik*): Az én házamba!

RUDI: Gyerünk csak! (*Megkapja anyát.*) Hogyhijják, kisasszony tartsa Kornélt!

MARISKA: Ne féljen!

KORNÉL: Miféle szemtelenség. Miféle pimaszság.

PAPA (*kidugja a fejét*): Tekintse magát felpofozottnak!

DUCI (*kidugja papa mellett a fejét*): Gazember!

RUDI (*felkapja anyát a derekánál fogva, a háló ajtajához ugrik vele, bedobja*).

ANYA (*papára bukik*): Te, te! Tűröd? (*Ütni kezdi papát.*)

PAPA: Asszonyom!

RUDI (*rájuk csapja az ajtót*): Hol az a nő! (*Ugrik Kornél felé.*)

MARISKA: Most már ne kiabáljon! Itt van! *(Tólja Kornélt Rudi felé.)* Beszéljen szépen Kornéllal. *(Kornélhoz.)* Hallgassa meg, kérdezze meg mit akar.

ANYA *(kiugrik)*: Megtámadott, széttépte a slafrokkom meg fogja fizetni.

KORNÉL: Ne bántson, ne nyuljon hozzám!

MARISKA: Anya! *(Rudihoz.)* Fogja meg Kornélt!

RUDI *(elkapja Kornél karját, magához rántja Kornélt.)*

KORNÉL: Rouge-om! *(A rouge-os rudacskát emeli.)*

PAPA *(kiugrott anya után)*: Mars ki, mert kiutasítom!

ANYA: Ne ugrálj itt! *(Megkapja papát visszatolja a hálóba.)*

RUDI: Rouge-om? Rouge-om? *(Kicsavarja Kornél kezéből a rudacskát, elhajítja.)*

MARISKA *(megkapta anyát)*: Még mutogatod magad? Befelé, befelé, befelé! *(Betaszígalja anyát papa után, rájuk csapja az ajtót és háttal neki támaszkodik az ajtónak.)*

RUDI: Nyomorult! *(Rázza Kornélt.)*

KORNÉL: Mariska! Mariska hát ne hagyjon!

RUDI: Idenézz a szemembe gyalázatos! Szemembe nézz!

KORNÉL: Képzelem, hogy festek! Tönkre silányított! Engedjen!

RUDI: Kornél hát hallgass rám! Kornél! *(Rázza.)*

KORNÉL: Mit molesztál! Ne tartson fel! Tényleg miféle szemtelen tolakodás!

(Az autó dudál.)

RUDI *(Mariskához)*: Mondja meg a nőnek, hogyha itt hagy öngyilkos leszek!

KORNÉL: Tessék! Jaj a férfi! Jövök jövök.

RUDI *(Mariskához)*: Itt ugrok le az udvarra rögtön becsületlenségemre.

KORNÉL: Ugorjon bánom is én! Engedjen! *(Rántja magát.)*

MARISKA *(hátra)*: Hogyne majd nyitom! *(Megkapja a kilincset erősen fogja.)* Kornél, hogy lehet így beszélni!

RUDI: Milyen szégyent hoztál rám! Mindenki röhög rajtam a Royálba, a Meteórba!

KORNÉL (*kacag*): Nagy a bánatom!

RUDI: Az összes mind tudják hogy Sári adta el a nőmet annak a dagadt pasinak.

PAPA (*kinyomja az ajtót és kiböki a fejét*): Kérem a vizitkártyáját!

KORNÉL: Nem vagyok kíváncsi! Jaaj! (*Szabadulni akar.*)

MARISKA: Mit akar! (*Visszatolja papa fejét rányomja az ajtót.*)

RUDI (*az ajtóra kiált*): Nincs vizitkártyám! Majd rendelek! (*Kornélhoz.*) Nem fognak rajtam röhögni! Megmutatom, a nőmet nem lehet elvenni! Kijelentem.

KORNÉL: Menjen már haza! Mér nem megy haza!

MARISKA (*hátra*): Pssz! (*Kornélékhöz.*) Pss, gyerekeek!

RUDI (*Mariskához fordul, huzza Kornélt, közelebb megy Mariskához*): Kérem Sárgaföldi Sári egy utolsó táncosnő az volt a barátnőm.

MARISKA (*hátra fordul huzza kilincset*): Na! Na!

ANYA (*kibuktatja fejét az ajtónyíláson, sirva*): Az egész Pest rólam beszél.

MARISKA (*rányomja az ajtót*): Nem bujssz be!

KORNÉL: Hagyjon már, ne meséljen!

RUDI: Azt hagytam el Kornél miatt, kérem az az aljas dög csupa bosszúból eladta Kornélt ennek a

KORNÉL: Jaj, kifut az eszem! (*Fickándozik.*)

MARISKA (*folyton hátra fordítja a fejét, megveti lábát és rándítja vállait mert belülről huzzák az ajtót. Tartja a kilincset.*)

RUDI: Ennek a ronda vén pasinak, jelzem ez soha nem tudott nőt kapni egy kómikus alak ismerem a pofáját a Casinóból.

KORNÉL: Maga volna olyan kedves férfi, te te, karomat!

MARISKA (*bekiált az ajtón*): Mindjár bemegegyek!

RUDI (*folyton Mariskához*): Sárgaföldi Sári most kilenc napja megleszte Kornélt mikor Kornél este lement vacsorát venni.

(*Az autó dudál és aztán a szirénája kezd vonítani.*)

KORNÉL: Fogja be a száját!

RUDI: És telebeszélte azt a buta fejét, kérem Pimpi, a zongorista most nekem az egész dolgot leadta.

PAPA (*kiszurja a fejét*): Elküldöm a segédeimet!

MARISKA (*a papa fejére csap és visszanyomja*): Nem megy?

KORNÉL: Papa, jőjjön ki!

RUDI (*Papához*): Csak küldje! Igen, Kornélt másnap bemutatatta Sári a pasinak az utcán.

KORNÉL (*az ablak felé nyujtogatja fejét*): Várj, várj, te édes baba!

RUDI: Felmegyek az összbestiáknak a Casinóba összetöröm a fogsorát.

ANYA (*kiszurja a fejét*): Levitriólozom!

MARISKA: Vissza! (*Visszatólja anya fejét, nyomja az ajtót.*)

KORNÉL: Anya hát gyertek Jaaaj!

RUDI (*Kornélhoz fordul, rázza*): Odaadtad magad annak a pocsek állatnak!

KORNÉL: Kikérem magamnak! Hazudik! Orcátlan!

MARISKA (*Rudihoz*): Megint lármázik, beszéljen tisztességesen mondja meg Kornélnak mért jött fel. (*Az ajtónak.*)
Csend az alsó parlamentbe!

PAPA (*kiszurja fejét*): Császári és királyi őrnagy.

MARISKA (*befogja papa száját és visszatólja fejét, rányomja az ajtót*).

RUDI: Odaadtad!

KORNÉL (*sir a dühtől*): Hogy meri rám-fogni szemtelen piszok örüljön hogy (*sir*).

ANYA (*kiszurja a fejét*): Bűdös!

MARISKA: Hányan vagytok! (*Anya fejét a hajánál fogja visszarángatja, rányomja az ajtót.*)

RUDI (*átkarolja Kornélt, sirva*): Elszöktél, otthagytad azt a kócos sötét kis szobát, a kis imbiszt kettesbe, te, azt a rendelőt ahol magunkba voltunk egész délután.

(*A sziréna nyávog odalent.*)

KORNÉL (*táncol, a türelmetlenségtől*): Az auto, az autó!

MARISKA: Kornél hallgassa meg.

RUDI (*Mariskához fordul*): Csókolódtunk kérem mint a vadállatok, tanítottuk egymást gitározni. (*Szorosan öleli Kornélt és himbálódzik vele, fejét jobbra balra jártatva.*)
Kérem öt hétig a legszolidabb viszony.

KORNÉL (*fejét a Rudi fejével ellenkező irányba huzgálja*):
Mit mesél itt, hagyjon már, hagyjon, hagyjon!

RUDI: Mint két kis fecske örök boldogságban öt hétig kérem, öt hét a léghajón.

MARISKA: Jó jó mit akar most? Csak bucsuzni jött Kornéltól?

KORNÉL: Hogy megharagszik a férfi istenem!

RUDI (*Kornélhoz*): Otthagytad a ridikülöd meg ott van még egy kis zsebkendőd. (*Mariskához.*) Én úgy megszoktam már ezt a nőt, nekem olyan jó volt a nővel, nem tudom magának mondani.

KORNÉL: Nahát nem birom lerázni!

MARISKA (*folyton az ajtóval harcol*).

RUDI: Tudja kijártunk a Cirkusz kávéházba délután, még meleg idő volt.

KORNÉL: Engedjen mert megőrülök!

MARISKA: Még meleg idő volt igen. (*Rudira s vissza az ajtóra kapkodja a fejét.*)

RUDI: Igen mentünk a ligetbe a Mennyország moziba meg csónakáztunk estefelé jelzem nem mentem többet a Casinóba meg a kártyát is kezdtem leszokni, Kornél tanulni kezdte mellettem a fogászatot.

MARISKA: Igen? (*Megint az ajtónak fordul.*)

KORNÉL: Hát legyen irgalmas hát erresszen el.

RUDI: Jelzem már három pacienst fogtam, dolgoztam a legmélyebb undorral.

KORNÉL: Erresszen! (*Botlik, csuszkál Rudival.*)

RUDI: De én büszke voltam a nőre meg akartam a nőnek mutatni hogy megjavulok ha akarok.

KORNÉL: Rémes hogy elkésünk!

RUDI (*Mariskához*): Nézze én már utálok a Royált a Casinót mindent az egész Pestet.

PAPA (*kinyomja a fejét*): Civilnek nem adunk elégtételt!

KORNÉL: Jaj papa.

MARISKA: Megint. (*Tömi bejele papa száját.*)

RUDI: Nekem nem kell senki semmi csak ez a nő.

PAPA (*karját is ki tudta dugni, hadonász*): Diszkvalifikálok!

KORNÉL: Mariska nyomorult engedje ki!

RUDI: Tudja én ezt nem hittem volna, ez a nő úgy le tudott kötni én nem bírom ki a nő nélkül, én nem bírom.

MARISKA (*gyömöszöli vissza papát*).

PAPA: Kornél ne hagyj magad! Én is megyek az orfeumba! Várjál felveszem a Ferencjósokát.

ANYA (*feje papa feje felett látszik*): Én is felveszem, öltözöm, várjál!

MARISKA (*visszanyomta papát rájuk tölta az ajtót*).

RUDI (*Kornélhoz, két kezénél fogva tartja, hátralép*): Kornél én nem alszom mióta elmentél.

KORNÉL: Menjen már a fenébe!

RUDI: Én az esti imádságról leszoktam, terólad nem tudok leszokni.

PAPA (*kicsapja karját az ajtón ingujjban van. Feje is kibukik*): Száz rongy civilt megeszek früstökre!

(*A szirén vonit lent.*)

MARISKA (*papát nyomja vissza*): Olyan pofont adok!

KORNÉL: Hallja, halljátok? (*Nagyot ránt magán elszabadul.*)
A japán pincsimet, megyek! (*Ugrik a háló felé s aztán az előszobaajtó felé.*) Megyek! Jövök!

RUDI: Kornél hát ne légy örült! (*Ugrik, megkapja, rángatja vissza. Az ablakhoz fordul.*) Lemegyek majd én elintézem!

PAPA: Nehéz lovassági pisztollyal!

MARISKA: Vissza!

KORNÉL: Menjenek le a férfiér! Mariska mondja neki jövök. Japán pincsit adják ide!

RUDI (*egy karját kicsapja az ablak felé ököllel*): Kap egy

tömést a torkába! *(Kornélhoz ölelve.)* Nem mégy, nem mégy visszajössz hozzám hisz te szeretsz engem, te nem is tudod, te szeretsz engem.

KORNÉL *(tolja vissza két karjával)*: Szeretem ha! Hha! Hha!
Nem is ismerlek, ki maga?

RUDI: Szeretőd vagyok!

PAPA: Bandage nélkül, végkimerülésig!

MARISKA *(visszatolja papát)*.

KORNÉL: Eresszen!

RUDI *(lecsuszik, átöleli Kornél derekát)*: Hát a pénzért, te csak a pénzért hát minek az a mocsok pénz neked.

KORNÉL *(megfordul, karjaival repked az előszoba ajtó felé)*: Gyertek értem, nem lehet uszni! Jöjjön valaki!

RUDI *(hátról öleli, térdre bukik, huzza vissza)*: Hát nem lehet azt a bűnös pénzt elfelejteni, hát felejtse el Kornél.

KORNÉL *(erölködik egynehány lépést, vonszolja Rudit)*: Jaj undorító! *(Rázza kezeit.)*

RUDI *(Kornél térdeit öleli hátról, térdén mászik, csókolgatja Kornél szoknyáját)*: Ne válj el éntőlem, ne taposs el, ne tegyél tönkre, ne oltsd le az én napomat.

MARISKA: Keljen fel nézze meg az ember! Fox!

KORNÉL: Egész folyékonyan tegez!

RUDI: Én dolgozom kinlódok te csak sétálj viruljál mosolyogjál.

KORNÉL: Semmi közöm, metressz vagyok!

PAPA *(kifurja fejét)*: Metreszek vagyunk! Álábonőr!

MARISKA: Hopp! *(Beveri papa fejét a nyíláson, berántja az ajtót. Rudihoz.)* Ne nyavalyogjon ott, álljon fel, ni csak!

RUDI *(emelkedik, kapaszkodik Kornélba)*: Elmegyek havat lapátolni, elmegyek ruhatárosnak szivarosgyereknek, rikancsnak eltartalak ne félj.

KORNÉL *(szembefordul Rudival Ökleit rázza)*: Mit akar? Mit akar tőlem?

RUDI: Kipucolom a cipődet mosok surolok ha meghülsz szikfű teát melegitek cicuskám megvetem az ágyadat.

KORNÉL (*kacag, egy kezét kiszabadította, gesztál*): Nem kell majd a hotelbe, majd a Rivérián!

RUDI (*fél kézzel tartja Kornélt, rángatja*): Nem vagy normális te, te le vagy itatva!

KORNÉL (*gesztál fél karjával*): Képviselők, igazgatók, nagygyárosok! Fiaam!

ANYA (*kibuktatva*): Kis kulcsook!

MARISKA: Mit akarsz! (*Begyömösöli anya fejét, rányomja az ajtót.*)

RUDI: Meg van örülve! (*Elkapja Kornél másik karját is.*)
Te te nézz a szemembe. (*Kornél arcába hajlik, visszahuzza fejét.*) Mit kentél magadra!

KORNÉL: L'origan! Llorigaaah! (*Elragadtatva rázza fejét.*)

RUDI (*rázza két karjánál fogva*): Bűdösség, pfuj, a szegények izzadsága!

KORNÉL: Párföö! Páárfööh!

PAPA (*kiszurja fejét*): Párfé!

RUDI (*átöleli Kornélt sirva*): Te könnyörgöm neked, kijelentem Kornél.

MARISKA: Mars Mars! (*Visszanyomja papa fejét, az ajtót rányomja.*)

KORNÉL: Kóktél, kosztüm ezüst róka takarékpénztár.

RUDI: Te majom! Te bohóc!

KORNÉL: Becsületszavamra! (*Kacag.*)

RUDI (*Mariskához*): Hallja? Hallja, hogy beszél! Már eltanulta. (*Rázza Kornélt.*)

MARISKA (*az ajtóba kiált*): Nem tudtok nyugodni?

KORNÉL: Esküszöm! (*Kacag.*)

RUDI: Mindenkinek a lábkapcája lesz!

KORNÉL: Annyi baj legyen csak a negyvenhatos menjen!

RUDI: Miből van a szived!

KORNÉL: Llorigánból, llorigaaa.

RUDI: Te én elcsábitottalak.

KORNÉL: Elcsábitott, szeretem! Hülye én csábitottalak el téged! Jaj hadd menjek már!

RUDI: Elcsábitottalak igenis én felelős vagyok érted én nem engedhetem kijelentem nem azér.

KORNÉL: Mi még mindig itt vagyok!

RUDI: Csak nem engedlek, az én nőm vagy, nálam maradsz.

KORNÉL: Lorigaan kell nekem. *(Feltartja a fejét.)* Llorigaa.

RUDI *(lóhalálában beszél)*: Érted? Visszajössz te leszel a kisasszony a rendelőben lesz kenyér a kezekben, akár-mikor férjhez mehetsz majd megtetszel valakinek.

MARISKA: Kornél ne bomoljon!

KORNÉL *(kacag)*: Hoogyne megőrültem! Férjhez menni!

RUDI: Nem pedig elzülleni.

KORNÉL: Lekötni magam megőrültem!

PAPA *(kiszurja a fejét)*: Ne hagyd magad elcsábitani!

MARISKA *(szájára csap papának)*.

RUDI: Nem engedi a lelkiismeretem.

KORNÉL: Pénz, pénz, pénz, pénz. *(El akar szabadulni.)*

PAPA *(eltűnt)*.

RUDI *(huzza Kornélt)*: Nem mégy nem szabadulsz!

KORNÉL *(Rudit hirtelen átöleli, könyörög)*: Drágám hát mit akarsz, ne állj az utamba, nézd ha szeretsz elengedsz.

RUDI: Soha!

ÉDES BABA *(behajlong az előszobaajtón, mosolyog, kopogtat a levegőbe, másik kézzel lapos csomagot emel spárgán, szivar a szájában. Cylinder-Krémsárga übeciher nyitva. Smoking. Keztyűtlen. Megáll, hajlong. Picit tántorog. Leemeli a cilindert, A csomagot himbálja)*.

MARISKA: Jaj szétvágok köztetek! *(Az ajtót nézi, huzza a kilincset.)*

KORNÉL: Itt van csókolj meg ne haragudjál. *(Nyujtja a száját.)*

RUDI *(hördül)*: Kornél.

KORNÉL: Ne félj még nem adtam a férfinek a számat! *(Nevet.)*

PAPA *(kidugja a karját az ajtón, a pálca a kezében van. Fekete kabátujjban van a karja.)*

RUDI *(hajlik visszakapja a fejét)*: Rouge! *(Kikapja zsebkendőjét, megnyalazza.)*

KORNÉL *(nevet ugrik)*: Siess gyere! Harapni nem fogsz!

MARISKA *(némán benyomkodja papa karját)*.

ANYA *(hangja)*: Én is, kész vagyok én is!

MARISKA: Na! *(Bebuvik az ajtónyíláson a hálóba, berántja maga után az ajtót.)*

ÉDES BABA *(még egy lépést tett, hátrakapkodja fejét, előnyul a cilinderrel, tátja száját, hápog. Mosolyog)*.

RUDI *(sebesen ledörzsöli Kornél száját)*.

KORNÉL: Mmm!

RUDI *(megnézi a zsebkendőt)*: Szemtelen! Teeh! *(Átkapja Kornél nyakát belevágja Kornél arcába az orrát.)*

KORNÉL *(a csók alól)*: Utoljára!

RUDI: Mmmh!

KORNÉL *(picit sikolt)*: Rudi! Drágám! *(Visszadja a száját a csóknak.)*

ÉDES BABA *(a csomagot lebocsájtja, a cilindert a szeme elé emeli, háttal nem egészen egyenesen visszahuzódik az előszobába)*.

RUDI *(felkapja a fejét)*: Teeh, kijelentem. *(Magához szoritja Kornélt.)*

KORNÉL: Jaj menni kell. Engedj, Még egyet. *(Odaadja száját a csók alól.)* Nem felejtelek el. *(Visszaadja a száját. A csók alól.)* Soha soha sohase. Eressz már. *(A hajába mártja a kezét.)*

RUDI *(zokog)*.

KORNÉL *(átteszi karját Rudi nyakán)*: Majd irok neked. Na elég volt. Bocsáss, drágám. *(Megcsókolja, leveszi kezét a Rudi fejéről.)*

RUDI: Nem, nem!

KORNÉL *(hánykolódik)*: Angyalom, nézd majd te is irsz nekem, majd levelezünk.

RUDI *(huzza)*: Nem levelezek!

KORNÉL: Majd visszajövök szivem, majd találkozunk te, majd mindig találkozunk.

- RUDI: Nem nem fogok osztozni, az enyém vagy nem válok el tőled.
- KORNÉL: Csacsikám, összetörsz, hát engedj, hadd igazítsam meg magam.
- RUDI: Inkább tragédiát rendezek.
- KORNÉL: Ridikülöm, vegyem ki a kis tükröm, puderem.
- RUDI (*kicsavarja a Kornél kezéből a reticule-t*): Nem bánom, nem fog senki a nőmhöz nyulni.
- KORNÉL (*ráncigálja magát*): Nekem az orfeumba kell menni!
- RUDI (*egy karjával erősen öleli a derekát, másik kezével, avval amelyikbe a reticule van, befogja Kornél száját*): Te örült nem tudod mit akarsz te nem látod hová lépsz, te leesel a pincébe a sötétségbe.
- KORNÉL (*leakarja tépni Rudi kezét a szájáról*): Mm, mm! (*Táncol.*)
- PAPA (*kiugrott a hálószobából. Cilinder. Ferencjóska. Monokli. Pálca.*) All right. Indulás!
- MARISKA (*utána ugrik lekapja papa cilinderjét, huzza vissza a ferencjóska szárnyát*): Jön vissza? Jön vissza?
- RUDI (*ugrik, Kornélt huzza magával, a reticule-lel fenyegeti papát*): Takarodsz, beverem a száját!
- KORNÉL: Eressz el szívem, eressz el!
- ANYA (*kifurakodik. Gálában. Még kapcsolja magát*): Én is! Most nézzen rám!
- PAPA: Öreg csatalovakat nem viszünk! (*Tólja vissza anyát.*)
- MARISKA: Jöttök vissza!
- RUDI (*vonszolja Kornélt papa felé*): Mondják maguk is, mondják meg neki.
- KORNÉL: Mariska, Mariska!
- ANYA: Megállj gazember. (*Bebukik a hálóba.*)
- MARISKA (*papa mögött, huzza befelé hátulról papát*): Duci fogja le anyát!
- PAPA: Finita la komédia, passara la festa!
- RUDI (*megint be akarja tömni Kornél száját*): Te kerestem tegnap, és ma hetven krönt, megveszem neked az ingeket.

PAPA (még nyújtja az asztal felé kezét): Cabanosom! (Eltűnik a hálóban az ajtó becsapódik.)

KORNÉL (tépi szájáról a Rudi kezét, vinnyog).

RUDI: Megveszem azt a selyem strimflit, meg az amerikai sárga félcipőt, hallod, ugy fogunk élni mint a virágok az egymás árnyékába.

KORNÉL (letépte Rudi kezét dühvel): Menjen a nőjeihez, mit akar én tőlem, tényleg menjen a Casinóba. (Szabadulni akar, bukdácsol Rudi-val.)

RUDI (a szájához kapkod Kornélnak): Te más vagy nyomorult, hallgass te nem tudod mi vagy nekem, te a gyermekem vagy én szültelek, igen ez még nekem sohase volt.

KORNÉL (megáll fogja Rudi kezét): Nézze megmondom magának, mit várhatok én magától, maga nekem nem adhat semmit.

RUDI: Nyomorult.

KORNÉL: Ha már elbuktam legalább jól akarok élni, Sári kinyitotta a szememet.

RUDI: Teeh teeh. (Birkózik.)

KORNÉL: Igenis én dekoratív nő vagyok, a férfi megmondta nekem.

RUDI: Mint a halálom ugy bennem vagy. (A Kornél kezét tartja a kezében ugy ütögeti a szívét.) Itt vagy bennem az enyém vagy, rajtam vagy, mint a himlőoltásom, ugy maradsz, te, te, azt nem tudod.

KORNÉL (eltakarja a fejét, kiált): Dekoratív vagyok, dekoratív!

RUDI: Te, aljas, te, hallgass te, hülye, te nem tudod azoknak az életét én tudom.

KORNÉL: De ko ra tiv!

RUDI (rohamosan): Én is olyan nő voltam, olyan fiu voltam, te az a kanális, te, ágyról ágyra, minden ronda fizikummal, majd ha nem lesz állandó barátod, te.

KORNÉL: Esküszöm!

RUDI: Te azok csak bugyellárisok nem emberek, te azok gyomorhajosok rossz a lehelletük.

KORNÉL: Megyek, elkéstem! *(Rántja s rántja magát.)*

RUDI: El kell fordítani a fejed, te, vigyázni, hogy ki ne add a párnára a vacsorádat.

KORNÉL: Elkéstem, eresszen!

RUDI: Otthagyják nálad a betegségüket, majd a kórházba kerülsz, a rendőrség.

KORNÉL *(zokog)*: Eresszen eressz te. *(Eltörlik, a Rudi vállára esik a feje.)*

RUDI: A rendőrség, hatóság, Teeh! Teh. Hát meg tudnál olyan könnyen mást csókolni. Hát tudnál. Hát. *(Simoogatja, tapogatja.)*

ÉDES BABA *(lábujjhegyen be, a cylinder a kezében, másik kezében zsebkendő, a szemén tartja elől a kezéből csüng a csomag. Csavarja fejét. Megáll, leveszi a zsebkendőt, hápog, ejtegeti fejét, lép, mintha szólni akarna, aztán visszalép, leteszi lassan a földre a csomagot).*

RUDI: Még ott van a hajad a fésümbe, a szagod ott maradt a szobámba, otthagytad a bőr ridikülöd meg azt a kis zsebkendőt.

KORNÉL: Jaj. *(Emeli a fejét.)*

RUDI: Mióta elugrottál úgy járok mintha nem volna jobb karom. Mintha a jobb oldalamat a szél érte volna. Mert öt hétig karonfoga jártam veled.

ÉDES BABA *(visszemeli a zsebkendőt a szemére, lemondó gesztust ad a másik karjával, háttal lábujjhegyen visszavonul).*

KORNÉL *(sirásból)*: Hallgass. Nincs értelme. Mondja mi lenne velem.

RUDI: Visszajössz!

KORNÉL: Igen majd egyszer engem is kirug mint Sárít.

RUDI: Nem, téged nem, mint ahogy nem leszek öngyilkos soha.

KORNÉL *(az ablak felé)*: A férfi a férfi.

ÉDES BABA *(karját emelve, száját nyitva, belép, a zsebkendő a kezében).*

RUDI (*ordít az ablak felé*): Beverem a száját! Mikor jöttem nem akartam itt feltűnést a ház előtt!

ÉDES BABA (*hátra libben eltűnik*).

KORNÉL: Mit mondok a férfinak.

RUDI: Az egész világnak kiverem a fogát! Kijelentem! Teh!
(*Rázza az öklét szembe néz Kornéllal.*)

KORNÉL: Maga nem vesz el engem!

RUDI: Én már meg vagyok örülve!

KORNÉL: De nem vesz el, de nem. (*Rántja magát.*)

RUDI (*huzza öleli*): De, de!

KORNÉL: De nem, de nem. (*Tépi ki magát.*)

RUDI (*vonszolja, öleli, a háló ajtaja felé tántorognak*).

KORNÉL: Nem nem nem.

RUDI: Szabad kérem, hallo!

MARISKA (*kinyitja az ajtót feje látszik, tólja kifele papát*):
Itt van, itt van kérje meg!

PAPA: Gyerünk, gyerünk! Gukkerem!

RUDI: Szabad kérnem a kezét. (*Hurcolja Kornélt egy kézzel maga után, másik karját kicsapja.*) Kedves leánya kezét, Kornéliát!

ANYA (*Mariska mögött feltűnik*): Liliomtipró!

MARISKA (*papát tartja egy kézzel, másik kézzel anyát tartja vissza*).

KORNÉL: Jaj, nem, jaj, mit csináljak, jaj.

PAPA (*gesztus*): Egy rongy fogásznak soha!

RUDI (*papa elé bukott, féltérden*): Bájós leányát, leánya bájos kezét.

PAPA: Nem adom a lányom minden jött ment sviháknak!
Nemes ember vagyok! (*Mellére csap.*)

KORNÉL: Jaj, jaj, jaj. (*Bukdácsol.*)

ANYA (*kikiált*): Hát én mi vagyok, hát én senkise vagyok?

RUDI: Szabad kérnem, szabad kérnem.

MARISKA (*papát ráncigálja*): Mit hazudozik! Sose voltunk nemesek!

PAPA: Nem is leszünk, nem vagyunk rászorulva!

RUDI: Kérem a kezét Kornél kezét.

KORNÉL (*rántja magát*): Várnak, hinak, jönnek!

PAPA: Nincs pénz!

RUDI: Nem kell pénz, a nő kell!

PAPA: Hozomány nélkül nem engedem férjhez menni! Olyan nincs! All right!

ANYA (*kikiált*): Házasságszélhámos.

RUDI: Bájos Kornél kisasszony. (*Gesztát, bukik, hápog.*)

MARISKA: Mi közük hozzá! (*Rudihoz.*) Álljon fel ölelje meg!
(*Rántja vissza papát.*)

PAPA: Nem adom! Én vagyok a tulajdonos!

RUDI: Kijelentem, kijelentem, Kornél! (*Feláll magához rántja Kornélt.*)

MARISKA (*huzza befelé papát*): Ne bántsa őket buta!

PAPA: Nyilatkozni fogok! Gentlemanlike!

ÉDES BABA (*bedugja fejét, lábujjhegyen, mosolyog, kihuzza a hátsó nadrágzsebből arany cigarettatárcáját, óvatosan leteszi a csomagra, felemelkedik.*)

MARISKA: Pssz, naa! (*Berántja papát.*)

PAPA: Becsületbiróság!

ANYA: Betyár! Zsivány!

MARISKA (*berántotta papát, az ajtót becsapta, ő is eltűnt.*)

RUDI: Kornél, Kornél, Kornél, örökre Kornél. (*Öleli, szorítja csókolja.*)

KORNÉL: Rudikám! Jaj! Nem vagyok eszemen! Engedj!
Rudi! Boldogságom! Engedj! (*Huzgálja fejét, tántorog Rudi-val csuszkálnak.*) Elesek!

ÉDES BABA (*zsebkendőjével bucsut lebbent feléjük, botját megforgatja csókot int nekik, a cilindert félre csapja fejében, bohóc módra hátraarcot csinál, farát jobbra balra dobva, lábujjhegyen kilibben.*)

RUDI: Nősülök Kornél hát mit szólsz, nősülök, te, nősülök!

KORNÉL: Te, örült, te, te, örült, te hát hagyj örült.

RUDI: Te örült, te te örült, a szivedet, te te örült.

KORNÉL: Jaj, ha most feljön a férfi! Még oda lent van!
Jaj a férfi!

RUDI (*hajlik, felemeli Kornélt a levegőbe, fölnéz*): Tee, kisasz-
szönyom, kedvesem, gyerekem.

KORNÉL: Ugy félek a férfitől!

RUDI (*tartja Kornélt, rázza részegen a fejét*): Kis gyerekem,
luftballon. (*Forog vele.*)

KORNÉL: Leesek, leesek!

RUDI: Május a fejem felett, a csillag az égen, magos magos.
(*Az autó dudál lent és hortyog.*)

KORNÉL: Jaj, hallga, hallgasson!

RUDI: Nem, trombitálok, mint az arany angyalok, hallod
én trombitálok! (*Körbe forog Kornéllal.*)

MARISKA (*kirohan a hálóból*): Elment! Elment! (*Az ablak-
hoz szalad, lenéz.*)

PAPA (*kiront Mariska után*): Álabonör, csak nem hagynak
itt! Kornél!

ANYA (*papa után kiszalad emelt karokkal*): Én is, én is megyek!

MARISKA: Szervusz Lorigan! (*Ugrál az ablaknál, bucsut
ráz a karjával kifelé.*)

KORNÉL: Jaj, mi az, elment? Elment már? (*Nagyot kacag.*)

RUDI (*leteszi Kornélt, két kezét megfogja, hátralép, úgy gyönyör-
ködik benne*).

KORNÉL: Rudikám! (*Sirva nevetve esik a vállához.*)

RUDI: Nem adom nem adom nem adom! (*Öleli, hajladozik
vele.*)

PAPA (*nyakába kapta a falról a látsőtököt*): All right, kész!

ANYA (*észreveszi az arany tárcát, kinyújtja karját, odabuk-
dácsol*): Ni! Ni! (*Tapsol.*)

MARISKA (*kacagva becsapja az ablakot, Kornélra fut, mindket-
tőjüket megöleli*): Hála Istennek.

PAPA (*meglátja az arany tárcát, anya után ugrott, rángatja,
vissza*): Az enyém, én ejtettem ki.

ANYA: Jaj rabló! (*Karjával nyul, bukik és bukik, nem tud
előre jutni.*)

- MARISKA *(a kalapot a Kornél fejéből a kredencre viszi).*
- DUCI *(jön ki a hálóból mosolyogva, karján a pincsi, öklével az álmot dörzsöli szeméből. Papa és anya után ugrik):* Mi az?
- PAPA *(el akarja lökni anyát):* Asszonyom!
- MARISKA: Mi az ott? Mit művelnek? *(Ugrik.)*
- RUDI *(félkarral ölel, simogatja Kornél haját).*
- KORNÉL *(félkarral ölel, simogatja Rudi haját. Egy két taslit ad Rudinak).*
- DUCI: Ni ni. *(Odaugrik elébük, felkapja az arany tárcát.)*
Aranytárca!
- ANYA: Adja ide!
- PAPA: Papáé! *(Elengedi anyát, kap a tárca után.)*
- MARISKA *(megkapja papa kezét. Rudira mutat, rémülten suttogva):* Css, adja vissza. *(Rudihoz.)* Kiejtette a tárcáját! *(Kicsavarja papa kezéből.)*
- ANYA: Hát az ott? *(Ugrik a csomagért, felkapja, bontja.)*
- DUCI *(odaszalad):* Gerbeaud fogadjunk!
- KORNÉL: Mi az? Mi az?
- MARISKA *(a tárcát viszi Rudinak):* Itt van.
- RUDI: Ki adta ezt?
- KORNÉL *(inhalál):* Háh! *(Szemére kapja kezét.)* A jó isten. *(Rudi vállára teszi homlokát.)*
- ANYA: De remek tészta. *(A csomag már ki van bontva, papirja leesett.)*
- PAPA *(gesztussal lép Mariska után):* Álábonör. Hozomány. Egy gentleman megtartja a szavát. *(Rudihoz ugrik, átöleli fejét, megsókolja.)* Édes fiam az életemet!
- RUDI: Köszönöm nekem nem kell. *(Tolja vissza a tárcát.)*
- MARISKA *(visszafaroltatja papát).*
- KORNÉL: Anya gyere már ide!
- MARISKA: Dehogy nem, hát az aranyfogakhoz!
- KORNÉL: Csak add ide. *(Anyához.)* Anya gyere már puszd meg a vőlegényt.
- ZOLI *(be, lesütött fejjel, a könyv a hóna alatt, nadrágzsebben a két keze).*

MARISKA (*Kornéllal összeintve beteszi a tárcát a Rudi übije zsebébe.*)

PAPA (*sir, pose-ban*): All right. (*Sétál, könnyeit kabátujjába törölve.*)

ANYA (*fut Rudihoz*): Ezt a tésztát! (*Sirva fakad, nyitott karokkal rájuk esik.*) Anyós leszek, Ur Jézus!

PAPA: Szervusz sógor! (*Zolit karon fogja, lép vele Rudi felé.*)

DUCI (*egy mignont a szájába kapott. A csomag nála maradt. Kornélék felé fordul*): Jaj de jó dolog! Fogja meg csak! (*Zolira dobja a pincsit.*)

ZOLI (*elkapta a pincsit.*)

DUCI (*siet Kornélékhoz, a skatulyával*): Kóstoljátok.

MARISKA (*anyát lehuzza Kornélról, Rudiról*): Anya, anya!

ANYA (*bög*): Szivem. (*Szivéhez nyul.*)

DUCI (*nagyot buktat a fején, nevet, kezet ad Rudinak.*)

RUDI (*kezet ad Ducinak, megöleli a fejét.*)

MARISKA (*huzgálja igazgatja anya ruháját.*)

PAPA (*odaért Zolival, előbuktatja*): Elsősztályu sógor!

RUDI (*kezet ad Zolinak*): Szervusz.

ZOLI (*bokáit összezsapva kezet ránt Rudiyal.*)

PAPA (*kinyújtja kezét, hátrál*): All right maradjatok így.

RUDI: Le fogok doktorálni!

KORNÉL (*nevet, keresztbe huzgálja Rudi orrát, lehajol, megcsókolja Rudi szívet*): Majd én tanulok helyetted.

RUDI (*lehuzza Kornél kezét, csókolgatja, belekarol, Kornélba, kezét a mellén simogatja, Kornél hajához támasztja fejét, szemébe mosolyog*).

ANYA: Brossom! (*Lenéz, tapogatja, örül.*)

DUCI (*tartja anyának a skatulyát*): Vegyél.

ZOLI (*a pincsinnek mutatja papát*): Zrí!

PAPA (*dül, szétterpeszti lábait, a látcsőtököt nyújtott karokkal szeme elé emeli*): Mosolyogni. (*Emeli jobbkeze mutatóujját.*)
Respekt!

(*Függöny.*)

